நிழலில் ஒரு நிலவு

1

அவள் சாய்ந்திருந்த பாறை குளிர்ச்சியாய் இருந்தது. இருபதடித் தொலைவில் விழும் நீரின் குளுமை அது.

கல்லின் கடினத்தன்மையை குறைத்த இதம்.

இன்னும் பத்தடி வைத்து அருவியை நெருங்கினால் பூஞ்சாரல் முகத்தை. மேனியை சிலிர்ப்பூட்டும்.

பாதங்கள் நீரின் குளுமையில் அமிழும்.

ஆனால் வித்யா இந்த மணிமுத்தாறு அருவியில் குளிப்பதில்லை. அதிகம் நெருங்குவதுமில்லை...

கூட்டம் அதிகமற்ற சமயங்களில் வந்து இப்படி வெள்ளிப் பூக்களாய் சொரியும் நீரை, சுற்றிலும் அரணாய் நிற்கும் மலையைப் பார்ப்பதோடு சரி. அவை இனம்புரியா ஆறுதலை அவளுக்குத் தந்தன.

பாறைகள் பாதுகாப்பையும், அருவி பலனை எதிர்பார்க்காத அன்புப் பொழிவையும் குறித்தனவோ? அவள் தேடலை இங்கு இயற்கை பிரதிபலித்ததால் பிடித்தது போலும்.

ட்ரான்ஸிஸ்டரிலிருந்து வழிந்த புல்லாங்குழல் இசை சூழலுக்கு மிகப் பொருந்தியது.

அஸ்தமனம் ஆகிவிட்டது. இனி மிக விரைவாய் இருட்டிப் போகும். இப்போது தங்க ஒளியில் பசுமையாய் தெரியும் குன்றும் சிறிது நேரத்தில் கரும் ராட்சதர்களாய் நிற்கும்.

மேலே பாலத்திற்கு அப்பால் கடை போட்டிருக்கும் வடைத் தாத்தாவும், மாஞ்சோலையிலிருந்து வரும் கடைசி பஸ்ஸில் கிளம்பி விடுவார். அரை மணி நேரப்பயணத்தில் அவரும் ஊர் போய் சேரலாம்.

இருட்டிய பின் அரவமில்லாத இந்த மலையருவிக் கரையில் தனித்து நிற்பது உசிதமில்லை.. தன் மனமே நடுங்க ஆரம்பித்து விடும்.

பைரவி முடிந்து அடுத்த ஆலாபனை ஆரம்பிக்க ட்ரான்ஸிஸ்டரைக் கையில் எடுத்தவள் படியேற ஆரம்பித்தாள்.

அகன்ற முப்பது படிகளை ஏறி வலது புறம் திரும்பினால் பாலம். இடப்புறம் மாஞ்சோலைப் போகும் வழி.

அருவியை விட்டு விலகியதும் புல்லாங்குழல் இசை சற்று ஓங்கி ஒலித்தது. குறைத்தாள்.

நீரின் மங்கிய இரைச்சலின் பின்னணியில் கேட்ட குழலிசை அபூர்வ இனிமையாயிருந்தது.

இன்று வழக்கமான டூரிஸ்ட் கூட்டமில்லை.

ஆக அவர்கள் விட்டுச் செல்லும் கட்டுச்சாத எச்சில் காகிதங்களில்லை. நீர் ஓரங்களில் மனிதர்கள் குளித்து நீக்கிய சோப்பின் அழுக்கு நுரையில்லை. வீசிய காய்ந்த பூச்சரம், ஷாம்பூ சாசேக்களில்லை...

சுத்தமான அருவிக்கரையில் சுகமான இசை.

கிளம்பவே மனதாகவில்லை.

பார்வை தன்னிச்சையாய் மலை முகட்டிற்கு உயர்ந்தது. பாறைப் பெண் மல்லாந்து கிடந்தாள். இவள் தன் பார்வைக்கு

மட்டும் புலப்படுகிறாளா அல்லது பலருக்கு இவள் தரிசனம் கிடைத்திருக்குமா?

என்னவொரு அலட்சியமான ஒய்யாரம்?

எனக்கு யாரும் பொருட்டேயில்லை எனும் திமிர்த்தனமோ?

ஒரு கையை மடித்து தலைக்கு கொடுத்து மதர்த்த மார்புகளை வானை முட்ட மல்லாந்திருக்கிறாள்.

அந்த உருண்ட பாறை வடிவான தலைபோலவே அப்படியே கழுத்து, மார்புகளின் திரட்சி, வற்றிய வயிறாய் படிந்து, பின் மடித்து நிறுத்திய முழங்கால் போல ஒரு தூக்கல்... அத்தனையும் பாறையின் அமைப்புதான்.

எதேச்சையான அமைப்பிலும் எத்தனை கலையம்சம்?

வித்யா அதை வெறும் ரசனையோடு மட்டுமல்லாமல் சற்று பொறாமையோடும் பார்ப்பது வழக்கம்.

தான் இப்படி சொர்க்க உலகை அலட்சியப்படுத்தி விட்டு விச்ராந்தியாய் கிடக்க முடியாத ஆற்றாமை!

எத்தனை பயணிகள் பார்த்தாலும் அல்லது முழுத் தனிமையிலும் வித்தியாசம் பாராட்டாமல் தைரியமாய் இருக்க முடியாத ஆதங்கம்!

பெருமூச்சு விட்ட போது தூரத்தே மாஞ்சோலை பஸ்ஸின் உறுமலும் கேட்டது. இதில் வடைத் தாத்தாவும் ஏறிவிட்டால் அத்துவானத்தில் மட்டும்தான் என்பது புரிந்தது.

இவள் ஃபியட்டிற்கு வயது ஐந்து. வித்யா ஓட்டப் பழகுவதற்கென்றே இவளது பதினேழாவது வயதில் வாங்கப்பட்ட கார்.

“ரெண்டு வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை காரை மாத்திடணும் வித்யாவதி. அப்பத்தான் மெயின்டனென்ஸ் தொல்லை இருக்காது. பழசும் நல்ல விலைக்குப் போகும்” என்ற அப்பாவின் ஆலோசனையை ஒதுக்கி விட்டு இருத்திய கார்.

பழகிய வேலைக்காரர்கள் மீது வரும் பிரியம் அதன் மீதும் விழுந்து விட்டது. மலை ஏறுகையில் அதிகமாய் புகை விடுகிறது...

கியர் மாற்றும் போது முனகல்கள் அதிகம்.

ஒரு வேளை வழியில் நின்று விடுமோ என்ற கலக்கம் அடிக்கடி எழுகிறது. இதுபோன்ற போக்குவரத்தற்ற சாலையில் நின்று போனால் சிரமம்தான். அதுவும் வித்யாவிற்கு மிகச் சிரமம்...

இருளும் தனிமையும் அவளைக் குதறிவிடுகின்றன... மூச்சடைத்து போகுமளவு பாதிக்கின்றன.

இத்தனை பயத்துடன் தனியே இங்கு வருவது அவசியமா என்று அறிவு அதட்டினாலும், நீரின் சங்கீதத்துடன் குன்றுகளின் வலிய அரவணைப்பிற்குள் நிற்பது தரும் ஒரு நூதன அமைதியையும் அவளால் விட முடியவில்லை.

பஸ் கிளம்பியதும்தான் வித்யா அவனைப் பார்த்தாள். பாலத்தின் மறு கோடியில் நின்றிருந்தான். இப்போது நின்று கிளம்பிய பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியிருக்க வேண்டும்... அல்லது இத்தனை நேரம் பதுங்கியிருந்து இப்போது வெளிப்படுகின்றானா?

தான் தனித்து நிற்பதை விட, இப்போது ஒரு அந்நிய ஆணின் துணையிருப்பது அச்சமூட்டியது.

பாதி பாலம் வரை வந்தாயிற்று. காலை எட்டிப் போட்டால் இரண்டு, மூன்று நிமிடங்களில் காரில் ஏறி விடலாம். பஸ்ஸின் பின்னாடியே சின்ன பாதுகாப்பு உணர்வுடன் வீடு போய் சேரலாம்.

மலைப் பாதையில் 25 நிமிடப் பயணம் ஊரின் வெளியே தான் வீடு என்பதால் அதொரு 5 நிமிட ஓட்டம்...

இப்போ நந்தியாய் முளைத்து நிற்பவன் யார்? வரவழைத்த துணிவுடன் தொடர்ந்து நடந்தாள்.

எதிர் வந்தவனும் முன்னேறினான். சற்று குழப்பமான நடை... அடைந்திருக்கிறானோ..?

வித்யாவின் இருதயம் எகிறித் துடித்தது.

காட்டில் எதிர்ப்படும் ஒற்றை யானையைப் போல இந்தத் தனிமையில் இவனும் ஆபத்தானவன் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வு... இதில் குடிகாரனும் என்றால் வேறு விளைவே வேண்டாம்.

சற்று முன் பூஞ்சாரலில் சிலிர்த்த தேகம் இப்போது அச்சத்தில் நடுங்கியது.

வடைத் தாத்தாவின் பரிச்சயம் ஏற்பட்ட போது இவளைக் கண்டு எதிர் அனுப்பாமல் அவர் பஸ் ஏறியதில்லை. சில முறை இவள் தாமதிக்க பொறுமையாய் காத்திருந்து இவளது கையிலேயே வந்திருக்கிறார்.

"ஒண்டியாப் பொம்பளைப் புள்ள நிக்க வேணாம்ப்பு... இருட்டவும் நீந்துறதுக்கு புலிங்க நாகந் தனிக்க வருமில்லை..? ஆபத்துல்லா அது? நோத்தோட கிளம்பிறனுன்னு தானே பாரட்டு ஆபீசு கையெழுத்து வாங்கிப்புட்டு நம்ம வேலை அனுப்புறது?"

"கையெழுத்துப் போட்டுட்டுப் போறவன், திரும்ப வரமாட்டான்... அவனைப் புலி அடிச்சுச் சாப்பிட்டதா அர்த்தமா தாத்தா?"

தன் கேலியை மறைத்து அப்பாவி பாவனையுடன் கேட்டாள்.

"முன்ன அப்படியெல்லாம் நடந்திருக்குப்பு... போன வருஷம் கூட புலிக்குட்டி கண்டதாப் பேச்சு."

"புலியெல்லாம் பாவம் தாத்தா... நாகளு தனியாகவும் திரும்பிடுவேன்... மனுஷந்தான் கொடுமையானவன்... அவங்கிட்ட தான் ஜாக்கிரதையா இருக்கணும்."

"அதும் வெவ்வாம்ப்பு... ஆன நீ கிளம்பு."

ஆனால் இந்த முக்கால் வருடத்தில் இவளுக்கு இம்மணி முத்தாறு அருவியும், மலைப்பாதையும் புதிதல்ல என்று கருதியவர் அத்தனைக் கெடுபிடி செய்வதில்லை.

அவரிடம் சூடான வடை வாங்கிச் சாப்பிட்டபின், பாலத்தைக் கடந்து படியிறங்கி அருவியை நெருங்கி நின்று கொள்வாள்.

இன்று நின்றது தப்பு. அவன் நெருங்கி விட்டான். கையில் உள்ள ட்ரான்ஸிஸ்டரால் ஓங்கி அவன் தலையில் போட்டால் சுருண்டு விடக்கூடும். ஆனால் நெஞ்சில் அதற்குண்டான தைரியமில்லையே..?

கை, கால் மரத்து செயலற்ற உணர்வு.

நடப்பதற்கே கூட பெரும் பிரயாசை தேவைப்படுகிறது.

ரோட்டோரம் கண்டெடுத்து வளர்த்த 'டோனி'யைத் துணையாய் அழைத்து வரலாம். ஆனால் அது காரைக் கண்டாலே வாலைச் சுருட்டி கால்களுக்கிடையே பதுக்கி முனங்குகிறது கார் சவாரி வேண்டாமாம்.

வித்யாவின் பதட்டம் புரிந்தவனது பார்வை அவளையே துளைத்தது. அவன் நோட்டமிடுவது தன் வைரப் பதக்கத்தையா அல்லது மார்பின் பூரிப்பையா?

அச்சம் மூச்சை நெரித்தது.

காது, கழுத்தில் கிடக்கும் வைரங்கள் பாட்டியினுடையவை. சுலபமாய் சில லட்சங்கள் பெறும்.

'தொடாதே... கழட்டித்தர்றேன்' எனலாம். மீறித் தொட வருவானெனில்... அலறக் கூட குரல் எழும்பாது.

மிக நெருங்கியவன் முகத்தில் ஒரு கோரமான இச்சை இளிப்பு.

'கடவுளே...!' அன்று அதே போல உள்ளேயே கதறி அரற்றிய போது வராத ஆண்டவனின் துணை இப்போது எப்படி வரும்.?

ஆனால் வந்தது!

"யாரு என்னப்பா வேணும்?"

தன் பின்னாலிருந்து கேட்ட அதட்டலான ஆண்குரல் வித்யாவிற்கு அச்சம் மூட்டாமல் ஆசுவாசமாய் இருந்தது.

திரும்பிப் பார்த்தாள்.

சற்றுத் தொலைவிலிருந்து வந்த சத்தம் சுற்றிலுமிருந்த மலைகளின் அழகைக் கண்டுகளிக்க என்றும், எங்கேனும் பறந்தால் கண்டு கொள்ள என்று கட்டப்பட்ட 'வ்யூ-டவர்' மீதிருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தான் ஒருவன்.

"நீ யாருடா..?" தண்ணீர் தழும்பல் போல தன்னை நெருங்கியவனிடமிருந்து கள்ளின் வீச்சம். அவசரமாய் பின்னிட்டாள் வித்யா.

இவர்களை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தவனிடம் போய் அண்டி நிற்க பாபரந்தது உடம்பு. அவனும் ஆண் தானே என்ற அச்சம் ஏனோ தோன்றவில்லை.

காலை எட்டிப் போட்டு வந்தவனின் வேகத்திலேயே குடிகாரனின் வீம்பு தளர்ந்தது. ஒதுங்கித் திரும்பினான்.

"வாங்க. அவன் தண்ணிப் பாம்பு அடிக்கத் தேவையில்லை. ஒதுங்கிப் போனால் போதும்."

பரிவாய் பேசியவனைப் பார்த்தாள்.

இவனுக்கு அவர்களைப் போல முரட்டு மீசையில்லை.

கண்களில் கொள்ளையிடும் வெறியில்லை.

விகார இளிப்பில்லை.

"எங்கே அடிபட்டிருச்சா..?" கரிசனையுடன் குனிந்தவனை வினோதமாய் பார்த்து கொண்டிருந்தாள் வித்யா.

2

"நான் எப்பவாவது இங்க வர்றதுண்டு. இப்போ வந்தப்ப நீங்க அருவியை ரசிச்சபடி நின்னீங்க. பிறகு மலை முகட்டை எனக்கு அங்க சிங்கம் படுத்திருக்காப்பல தோணும். உங்களுக்கு?"

ஆச்சரியமாக பார்த்தாள்.

"ஒரு பொண்ணு மல்லாந்து படுத்திருக்காப்பல.."

ரசனையுடன் புன்னகைத்தான்.

"உங்கத் தனிமையைக் கலைக்க விரும்பாம 'வ்யூ-டவர்' ஏறினேன். அப்படியே ரெண்டு சிகரெட் பிடிச்சிட்டு கிளம்பயிருந்த சமயந்தான் அவனை.. அந்தக் குடிகாரனைப் பார்த்தேன்.."

"ரொம்ப பயமாயிடுச்சு.."

"பலக்க ஒரு அதட்டல் போட்டாப் போதுமேங்க. அரண்டுருவாங்க. நான் நேராய் நடக்கத் தெம்பு தெளிவில்லாதவன் உங்களை என்ன செய்துட முடியும்?"

"ஆமா.. ஆனா.."

"நீங்க தனியா வரவும் கூடாது" முடித்தான்.

புன்னகைத்தாள். சற்று படபடப்பு தணிந்ததும் தான் அவன் கையில் தன் கார் சமர்த்தாய் போவது புரிந்தது. 'பியட்' பழமாய் விழுந்தது இத்தனைக்கும் இது 'இவள்' கார். ஐந்து வருடங்களாய் இவள் பிடி பழகிய வாகனம்.

இவள் எண்ணம் புரிந்தது போல விளக்கினான்.

"அந்த காலத்தில சிலருக்கு எந்தக் குதிரையும் வசப்பட்டு அடங்குமாமே. அதுபோல எந்தக் காரும் எங்கிட்ட வம்பு பண்றதில்லை."

"என்னால உங்களுக்கு சிரமம். இனி உங்களுதை அதாவது காரை எப்படி எப்ப எடுத்துட்டு வருவீங்க?"

"நாளை முதல் பஸ்ல வந்து ஓட்டிட்டு போயிடுவேன்.."

"அது வரை பத்திரமாய் இருக்கணுமே."

"புலி, காரெல்லாம் சாப்பிடுமா என்ன?"

அவனது தொனியில் இவள் புன்னகை விரிந்தது.

"இல்லதான்.. ஆனா அந்தக் குடிகாரன் ஒரு கல்லை எறிஞ்சான்னா போச்சே. புது 'சாண்ட்ரோ'..."

"நீங்க பத்திரமாய் இருக்கறதுல நிம்மதியாயிருங்க. கார் கண்ணாடியை மாத்தறது பெரிய விஷயமில்லை." இயல்பாய் சொன்னான்.

இவன் குரலும் கூட மிருது - அவர்களைப் போல அடித்தொண்டையில் கரையவில்லை.

குடிகாரனுக்கு அஞ்சி பின்னிட்ட பாதம் ஒரு கல்லில் இடறி பிசகியிருந்தது. 'சுரீர்' என கால் முழுக்கப் பாய்ந்தது வலி.

உதட்டைக் கடித்து முகம் வெளிற நின்றவளைக் கை தந்து நடக்கச் செய்திருந்தான்.

காரிலிருந்த பாட்டிலிலிருந்த நீரால் ஒரு துண்டை நனைத்து கணுக்காலில் கட்டினான்.

"போறப்போ டாக்டர்கிட்டேயும் காட்டிடலாம் - ஏறுங்க."

"நா.. நான்தான் ஓட்டணும்?"

"இல்ல நா ஓட்டறேன்.. நீங்க இந்த பக்கமாவே ஏறுங்க."

"அது- அந்தப் பச்சை சாண்ட்ரோ' உங்களதுதானா?"

"ஆமா" இவளை ஏறக்குறைய தூக்கி காருக்குள் திணித்தவன், மறுபக்கம் வந்து ஸ்டியட்டைக் கிளப்பினான்.

நூறு கேள்விகள் கேட்க நினைத்தாலும் ஒன்றையும் கேட்க திராணியிற்று அமர்ந்திருந்தாள்.

"எம் பேர் விஜயன். சமீபமாய் மணிமுத்தாறு வந்தேன்.. இங்க வீடு ஒன்னு வாங்கியிருக்கேன்.. பழைய வீடு.. ஆக வேலை நடந்திட்டிருக்குது."

அவனது மிருது குரலில் பேசப் பேச தன் கலக்கம் குறைவது புரிந்தது. ஓரக்கண்ணால் ஸ்டியரிங்கில் படிந்த விரல்களை நோட்டமிட்டாள்.

இவை அவர்களுடையது போல கட்டைக் குட்டையானவை அல்ல. கோதுமை நிறத்தில் நீண்ட விரல்கள். ஆரோக்கியமான நகங்கள் சீராய் வெட்டப்பட்டிருந்தன.

"என்ன இன்னுமா உங்க பயம் தெளியலை.?"

விதிர்த்தாள்.. "என்ன.. என்ன கேட்டீங்க?"

"உங்க பேர் கேட்டேன். மறுபடி செக் போஸ்டில் இறங்கி கையெழுத்துப் போடணும். நீங்க எங்கூட திரும்பியதைச் சொல்லிரலாம்."

"ம்ம்.. வித்யா வித்யாவதி."

"அருமையான பேர். அதற்கு பொருத்தமாய் உங்களுக்கு கலைகள்ல பிரியம், பரிச்சயம்-உண்டா?"

"இல்ல.. அப்பாக்கு அதிலெல்லாம் பிரியமில்லை."

"அவர் தானே இந்த பேரை உங்களுக்கு வச்சவர்?"

"பாட்டியோட பேர்."

"ஓஹோ? உங்க விரல்களைக் கவனிச்சேன்.. மெல்லிசா வடிவான அமைப்பு குட்டி கலைவாணியாய் இருப்பீங்கன்னு தோணுச்சு.. அதுக்குப் பொருத்தமான பேரும்.."

"பேர் பொருத்தத்தோட சரி."

பதிலில் சற்றுக் கசப்பிருந்தது.

ஆனால் உன்றுா இவரும் தன்னைப் போல விரல்களை கவனித்து ஆளைக் கணித்திருக்கிறாரே என்ற ஆச்சரியம்.

தான் மலைமுகடைப் பார்ப்பதிலிருந்தே தன் கற்பனையை யூகித்தது கூட அதிசயம் தான். தானும் குன்று அமைப்பை சிங்கமாய் கண்டிருக்கிறார். ஆண்களிலும் இப்படி நுட்பமான பார்வை, ரசனை உண்டு போலும்..!

அப்பாவிற்கு அது சத்தமாய் கிடையாது. இவளது விரல்களால் 'ஸ்பானர்' பிடிக்க வேண்டுமென்பது அவர் கட்டளை.

தூரிகையை இனித் தொடவே கூடாது என்று விட்ட பிறகும்.. விரல் ஒடிய பணத்தைத் தான் எண்ணி பூட்டி வைக்க வேண்டியிருந்தது. பலரைத் திருப்திப் படுத்தியிருக்கக் கூடிய அவ்வேலை ஏன் தன்னை மகிழச் செய்யவில்லை?

வைத்த பெயர்தான் காரணமோ?

விந்தைகள் மேலிருந்த நாட்டம், இயந்திரங்கள் மேலும், அவை சம்பாதித்து தந்த காசின் மீதும் தோன்றவில்லை.

சின்னச் சின்ன சுவாரஸ்யங்களின் மீதிருந்த ஈடுபாடு பெரிய சம்பாத்தியத்தின் மேலில்லை.

இது தன் தப்பா.. இல்லை தன் இயல்பு!

ஆனால் இயல்பின்படி இருக்க சிலருக்குத் தான் கொடுப்பினை.

ஒரே மகள் தன்னுடைய ஆசைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும் என அப்பா ஆசைப்பட்டது கூட தப்பில்லைதான்.

ஆனால் மகளின் இயல்பும் தகப்பனின் ஆசையும் முற்றிலும் வேறாக இருந்தன.

ஆனால் பெற்றவர் மீதிருந்த மரியாதை நிமித்தம் வித்யா விட்டுக் கொடுத்தாள். தூரிகையைத் தூர வைத்ததிலிருந்து பஸ் ஓட்டப் பழகி 'ஹெவி ட்யூட்டி லைசென்ஸ்' வாங்கும் வரை!

அம்மா பயந்து கேட்டாள்-

"ஏங்க, நம்ப வித்து 48 கிலோதான் எடையிருப்பா. பஸ்ச, லாரியெல்லாம் ஓட்ட முடியுமா.. சரிப்படுமா?"

"தூக்கிச் சுமக்கவாச் சொன்னேன். ஓட்டறது என்ன பெரிய விஷயம்?"

பிடிக்காத விஷயங்கள் பெரிதாய் இல்லாவிடினும் பாகற்காய்தானே?

தன் இயல்பைச் சற்று திருகி வைத்தாள் வித்யா.

திருகலில் மனசு வலித்தது- பெற்றவருக்காய் பொறுத்துக் கொண்டாள்.

மலைப்பாதை முடிய கார் சீரான வேகமெடுத்தது.

"எவ்வீடு அரசு பயணிகள் விடுதி பக்கம்."

"தெரியும்."

அவளது பயம் கலந்த வியப்பை ஓரக்கண்ணால் கவனித்து சிரித்தான்.

"இதுக்கெல்லாம் இசக்கிக்குத்தான் நா நன்றி சொல்லணும்!"

அது யார் யட்சணியா என்ற ரீதியில் வித்யாவின் விழிகள் மேலும் விரிந்தன.

"என் வீட்டு ஆயா. சமைக்க, வீட்டைப் பராமரிக்க வீட்டுல இருக்காங்க. எனக்குப் பரிமாறும் போதே ஊர் சங்கதியெல்லாம் தொட்டுக்கத் தரப்படும்!"

"ஓ.. என்ன சொன்னாங்க?"

தயக்கத்தை ஆவல் மீறியது.

"வெள்ளைக் கார் பொண்ணுன்னுதான் உங்களைப் பத்தி முதல் அறிமுகம் நடந்தது. பிறகு கொஞ்சம் மெலிவான மஹாலக்ஷ்மி போலன்னாங்க.. அதை வச்சிதான் உங்களைப் பார்த்ததும் அடையாளம் கண்டேன்.."

இவள் காது மடல்கள் சூடாவது உணர்ந்தாள்.

"அப்புறம் அடுத்த முக்கியமான விஷயம் என்னென்னா, உங்க வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேதான் எங்வீடும்."

"பக்கத்திலே வேற வீடில்லையே..?"

குழப்பமாய் யோசித்தாள்.

"பழைய ஜமீன் பங்களா ஒன்னு..."

"ஆமா.. கேள்விப்பட்டிருக்கேன்"

வித்யாவின் அப்பா பல வருஷங்களுக்கு முன்பு வாங்கிப் போட்ட அரை ஏக்கரின் நடுவே கட்டிய வீடு இது.

வாரத்தில் பாதி நாளையாவது வியாபாரத் தொல்லைகளை மறந்து சுகமாய் அருவிக் குளியல் போட்ட பின் ஓய்வெடுக்க என்று கட்டிய ஒற்றை அறை வீடு. செப்பு போல ஒரு ஹாலும் சமையலறையும். ஆனால் பசுமைக்குத் தென்னை, பழ மரங்களுடன் சுற்றிலும் நுந்தடி உயரக் கெட்டிச் சுவர் ஓடும்.

எங்காவது ஓடி ஒளியனும்- தனிமை அவசியம் என்ற நிலை வித்யாவிற்கு நேர். இந்த வீட்டின் நினைப்பு உடனே வந்தது.

'என்னாச்சு... நாங் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் நிசமா? இதென்ன கோராமை..? கேள்விப்படாத அக்குரும்பு?' என்று போலி பச்சாத்தாபத்துடன் வந்து துக்கம் விசாரித்த உறவு, அவளிடமிருந்து தப்பி ஒளிய நினைத்தாள்.

தேவு செய்ய நேரமாய் நின்றது இவ்வீடு.

ஊரிலிருந்து ஒதுங்கி, அமைதியாய்.. எளிமையாய்.

அந்த பயங்கர அனுபவத்திற்குப் பிறகு வித்யா அப்பாவுடன் அதிகம் பேசவில்லை. அவர் எதிரே எப்போதுமே ...வாய்த்ததில்லை தான். பிறகு 'ஆம், இல்லை' என்ற ...விற்குப் பேச்சு சுருங்கியது. அல்லது வெறுமே ...ந்தாள். அதுவரை அறிட்டியே பழகிய அப்பாவும் தவிப்பது ...

ஆனால் பிறாது தவிப்பு தன்னைப் பாதிக்கத் தேவையில்லை என்ற முடிவெடுத்தாள். தாயிடம் தன் முடிவைத் தெரிவித்து பின் கிளம்பியும் விட்டாள்.

திருமணமாகி குடித்தனம் வைக்கும் மகளுக்கு பருப்பு, புளியோடு பாத்திரம், அடுப்பு என்று பார்த்து சேர்த்து அனுப்புவது போல அம்மாவும் செய்தாள். ஆனால் சந்தோஷமின்றி செய்தாள்.

"என்ன ஏதுன்னு கேட்பாங்களே ஊரிலே வித்தும்மா?"

"அவங்க கேட்டு கேட்டு புளிச்சுத்தானேம்மா போறேன்."

"மூணு தலைமுறையா வாழ்ந்த வீடு... நீ இல்லாம வெறிச்சோன்னு போயிடும்."

"இனி நா இதை நிரப்ப முடியாதும்மமா... நெஞ்சு வெறுமையாப் போச்சு.. எனக்கு மாற்றம் அவசியம்மா.. கொஞ்ச நாள் தனியா இல்லைன்னா முழுக்கிறுக்காயிடுவேன்."

தாய்க்கு மகள் அரண்ட பார்வையும், குழம்பிய புத்தியுமாய் கழித்த சில வாரங்கள் நினைவு வந்திருக்க வேணும்.

மகளுக்கு ஒத்து வராத வேலையாயினும் அதில் அமிழ்த்தினால் ஊறிப் பழகி விடுவாள் என்று கணவர் கணித்ததிற்கு மாறாக நீருள் அமிழ்த்திய பந்து விடுபட்டது போல துள்ளி மிதந்து விட்டாள் வித்யா.. இனியும் அமிழ்த்தினால் பந்து சேதமாகக் கூடும்.

"வித்யா இப்ப நிம்மதியா இருக்கணுங்கிறது முக்கியம். அவ கேட்கறது போல ஒரு மாற்றத்தை அமைச்சுக் கொடுங்க. அவ மனசு முழு அமைதிக்கு வரட்டும். ரணம் தழும்பாகட்டும்.. பிறகு உங்க மனசு குளிர கல்யாணம் பண்ணிக்கவும் சம்மதிப்பா.. இப்போதைக்கு பொறுமையாய் தான் இருக்கணும் நீங்க."

டாக்டர் தெளிவாய் சொல்லிவிட கணவரை சமாளித்து அம்மாதான் மகளை தனியே குடித்தனம் வைத்தாள். ஞாயிறு தோறும் போன் மூலம் விசாரித்துக் கொள்வாள்.

எங்கே நானும் அடிக்கடி அழைத்தால், "போதும் நீ தனியே இருந்தது" என்று பிடித்து இழுப்பார்களோ என்று வித்யா பெற்றவர்களைத் தானாய் கூப்பிட்டுப் பேசுவதில்லை.

இந்த ஊர், வீடு, வேலைக்கார பெண் என்று அனைத்தும் வித்யாவின் தேர்வுதான்.

முதல் சில மாதங்களிலேயே மனப்புண் ஆறிப் போனது என்று தான் சொல்ல வேணும். எதையும் ஆற்றும் மகா சித்தர் அல்லவா காலம்?

இன்று நடந்தாற் போல பதட்டத்தில் தழும்பும் வலிக்கிறது மீண்டும் ரணமானப் பிரமை.

"வீடு வந்துட்டோம் வித்யா?"

"ஆ.. ஆங்.. தாங்க்ஸ்."

இறங்க இடது காலை ஊன்றியவள் அலறி விட்டாள்... "ஸ்ஸ்ஆ.." அதற்குள் இவன் புறமாய் வந்து கதவை பிடித்தவன் குனிந்தான்.

"சுளுக்கால் ரொம்ப வீங்கியிருக்கே.. வர்ற வழி முழுக்க பேசிய சுவாரஸ்யத்தில் டாக்டரை பார்த்துட்டு வரணுங்கறதை மறந்துட்டேன். இறங்குங்க வித்யா. நான் டாக்டரை கூட்டிட்டு வரேன்."

"உங்களுக்கு சிரமம்.."

"முதல்ல எலும்பு முறிவா இல்லை ஸ்ப்ரேயினான்னு தெரியணும்."

பேசியபடி வேறு இலகுவாய் குனிந்து வித்யாவை ஒரு குழந்தையைப் போல அணைத்து தூக்கினான்.

வித்யாவின் உடல் விறைத்தது!

3

"பாலு பொங்காத வீடும் சாதங் குழையாத வீடும் ஏது? வீடுன்னா நாலும் நடக்கும்... அதுக்கு தருந்த மாதிரி நடக்க பொம்பளைக்குத் துப்பு வேணாம்? நவுரு.. நான் பார்த்துக்கறேன்."

இசக்கியின் அதட்டலில் இங்கு படுத்திருந்த வித்யாவிற்குச் சிரிப்பு வந்தது.

பாவம் ஒரேயடியாய்த்தான் பாலாவை விரட்டுகிறாள். இதில் தன் வேலைக்காரப் பொண்ணான பாலா ஓடாதிருக்க வேணும்.

"கால அமுக்கி விடட்டுமாம்மா?"

பழச்சாறுடன் வந்த பாலா கேட்டாள்.

"ஐயோ வேணாம்... அதிகமா அசைச்சாலே வலிக்குது. இதிலே அமுக்கினின்னா தொலைஞ்சேன்."

"வேலுண்ணன் பெரியம்மாவுக்கு போனு போடணும்னாங்கம்மா.. உங்க காலு உடைஞ்ச விவரத்தை அவருக்குத் தெரியப்படுத்தணும்ல?"

வேலுதான் வீட்டின் காவல்காரர் சாமான்களை வாங்கி வரும் வேலையும் பார்த்துக் கொள்வார்.

"முதல்ல எங்கால் ஒடையலை. பிசகியிருக்க அவ்வளவுதான். இப்படி ஒரு வாரம் ரெஸ்ட்டில் இருந்தா சரியாயிடும்னு உன் எதிரே தானே டாக்டர் சொன்னார்?"

"ஆமாம்மா... ஆனா பெரியவரு கோவிப்பாருன்னு வேலண்ணன் அஞ்சுதாரு."

"அந்த மாதிரி இங்க ஏதும் நடக்கலை பாலா."

பாலா ஒழுங்காய் இருந்தவற்றை மேலும் ஒழுங்கு செய்யும் சாக்கில் அங்கேயே நின்றாள். டோனியும் கட்டுக்குள் இருந்த

இவள் பாதத்தை அவ்வப்போது முகர்ந்தபடி கட்டிலுக்கு அடியில் படுத்திருந்தது.

"என்ன. இசக்கி ஆயா ரொம்ப அதட்டறாங்களா?"

"வாய் நீளந்தாம்மா. ஆனா நீங்க இப்படிக் கிடக்கற நேரத்துல ஒத்தாசைக்கு கூட ஒத்தர் நிக்கறது தெம்பாயிருக்கு. அதான் நா வாயே தொறக்கறதில்லை."

"சரிதான்.. சமையல் எல்லாம் ஆயாதானா?"

"ஆமம்மா.. பூண்டு உரிஞ்சுத் தந்தேன்.. குழம்பு வச்சாக."

ஜன்னல் வழியே வேலுவின் தலை தெரிந்தது.

எஜமானியின் கவனத்தைக் கவர இப்படித்தான் முயற்சிப்பார்.

"உள்ள வாங்க வேலு."

துண்டை கட்டிய கைகளுக்குள் இடுக்கியபடி பணிவாய் வந்து நின்றார்.

"இப்ப எப்படிம்மா இருக்குது?"

"வலி குறைஞ்சிடுச்சு.. இன்னும் ரெண்டு நாளுல எழுந்து நடக்கலாம்."

நடக்க ஒரு வாரமாகும் என்று அறிந்தும் புளுகினாள்!

புன்னகைத்தவளைப் பார்த்தவர் கண்கள் பனித்தன.

"என்னையும் கூட்டிட்டுப் போனா ஒரு ஓரமாக் காவலா நின்னுருப்பேனுல்லம்மா? இப்படி வம்பை விலைக்கு வாங்குனாப்புல தனியே ஏம் போவனும்? இனி இந்தப் பாவப் பொண்ணையாவது கூட்டிட்டுப் போங்க."

இவளுக்குள் கசப்பாய் ஒரு சிரிப்பு சுழித்தது.

அன்று தன்னைச் சுற்றி அத்தனை ஆண்கள் இருந்தும் அந்த சோதனை நேர்ந்ததே! ஆக யாருக்கு யார் காவல்?

"அருவியைப் பாக்கறது பிடிக்குதுன்னு போனேன்.. இனி போகலை.. இப்படி டோனியை கூட்டிட்டு ஒரு 'வாக்' போனா போதும்."

தன் பேரைக் கேட்ட நாய் கட்டிலின் கீழிருந்து எட்டிப் பார்த்து இவள் காலை நக்கியது.

"நல்லதும்மா.." வேலுவின் முகம் தெளிந்தது.

வித்யாவைக் குழந்தையாய் தூக்கித் திரிந்தவர். கல்யாண சமயங்களில் பட்டும் நகையுமாய் இருந்த குட்டி எஜமானியை பெருமிதமாய் தூக்கி நிற்பார்.

யாரும் எதிர்பாராத அந்த சம்பவத்தில் அவரும் துடித்துப் போனார். இந்த வீட்டை வேறு ஒருத்தன் பொறுப்பில் விட்டு விட்டு நெல்லைக்கு ஓடி வந்து ஒரு வாரம் ஒத்தாசையாய் நின்று விட்டுத்தான் கிளம்பினார்.

மணிமுத்தாறு பக்கத்தில் உள்ள கிராமம்தான் வேலுவின் சொந்த ஊர் என்பதால் உற்சாகமாய் இந்த வீட்டின் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். ஆனால் அவர் மனைவிக்கு இம்மாறுதல் ஆகவில்லை.

"உறவு வந்து போவ இருந்தா விசேசம். சதா ஒன்னாக் கிடந்து குமஞ்சா மூச்சயில்ல அடைக்கும்?" என்று முறுமுறுப்புடனே வந்தவள் சில மாதங்களிலேயே மறுபடி திருநெல்வேலிக்கு மூட்டை கட்டி விட்டாள்!

"என்ன ராஜம். புருஷங்கூட சண்டையா?" சிரித்தாள் எஜமானி.

"அதிலிங்கம்மா. இங்க மாடு, கன்னு பார்த்துட்டு அங்க சோலியே இல்லாம வெறிச்சோங்குது."

"வேலுவக் கவனிக்கவே"

"அதுக்குத்தான் அவரு உறவுப்பட்டாளம் கிடக்கே? சதா வந்த ஈயா மொச்சிட்டு.."

"ஐம்பதுக்கு மேல இக்கியம்னுவாங்க. உங்கள ஐம்பதுல பிச்சை பாவம் எனக்கெதுக்கு ராஜம்?"

"பிள்ளை குட்டி, பேரம் பேத்தி கண்டு ஒஞ்சவுக இக்கியமா இருப்பாங்களாருக்கும். நாங்க சதா ஒத்தரு ஒத்தரத்தான கண்டு வந்திருக்கோம். இங்கனியே பழகின வேலையச் செஞ்சுட்டு கிடக்குதேம்மா" என்றவள் பிடிவாதமாய் தங்கி விட்டாள்.

ஆனால் வித்யா மனிமுத்தாறு கிளம்ப, ராஜம் தானும் அவசரமாய் தன் மூட்டையை முடிந்தாள்.

"வேணாம் ராஜம். அங்கேயே வேலுவை வேலைக்கு ஒரு பொண்ணைப் பார்க்க சொல்லிட்டேன். வித்தா. கொஞ்ச நாளைக்குப் பழகின முகங்களே வேணாங்கறா. வேலு பொறுப்பா பாத்துக்குவான். வீட்டுக்குள்ளே வேலையில்லை. ஆக அவனுக்கு மட்டும் அனுமதி. சமைச்சு வச்சுட்டு ஒரு பொண்ணு போகட்டும்- போதுங்கறா."

"என்னம்மா பாப்பா இந்தப் பிடிவாதம் பிடிக்குது?"

"எல்லாம் உன்னைய மாதிரிதான்... நீ விம்பா வேலுவ விட்டுட்டு வரலை?"

ராஜம் அசடு வழிந்தாள்.

தன்னை ராணியாய் தாங்கும், நடந்த சம்பவத்தால் பரிதாபம் காட்டும் தன் வீட்டு வேலையாட்களை வித்யா உடன் வைக்க விரும்பவில்லை.

மாற்றம் என்பது முழுமையாய் இருக்கட்டும் என்ற எண்ணம்.

இத்தனைப் பேரை சமாளித்து புதுவாழ்வு ஆரம்பிப்பது எளிதாயில்லை எனினும் ஆரம்பித்த பின் இதமாயிருந்தது.

அப்பாவிற்காய் தூர வைத்திருந்த தூரிகையை மீண்டும் கையிலெடுத்தாள்.

ஆரம்ப ஓவியங்கள் அனைத்தும் இருட்டாயிருந்தன. அதில் சிவந்த கண்களும், கோர விரல்களும், பருத்த

எலிகளுமாய் கிறுக்கப்பட்டன. உருவாக்கும் போதே உடல் நடுங்கும்.

அன்றிரவே அதைக் கிழித்து வீசும் போது பெரிய நிம்மதி.

இந்தப் பயிற்சியே சில வாரங்களில் அவள் மனதைப் பெரிதும் தேற்றிவிட்டது. மனம் அடங்கி சமாதானமானது.

அப்பா மீது கூட அத்தனை வெறுப்பில்லை- 'பாவம் அம்மா' என்ற பரிவு வந்தது.

ஆனால் கிடைத்த தனிமை, மாற்றம், அமைதி வெகுவாய் பிடித்துப் போக ஊர் திரும்புவதை தள்ளிப் போட்டாள்.

தன் புருஷனைப் பார்க்கும் சாக்கில் அடிக்கடி ராஜம் வருவாள்.

"என்னாங்கம்மா, ஆழாக்கு பாலு வாங்குதீய? அதுல பாதி தண்ணியத்தான ஊத்தியிருக்காம் பாவி... நம்ப மாடு ஒன்ன இங்கன ஓட்டியாந்துட்டா வசதி..."

"அது கறக்கற மூணு லிட்டருக்கு இங்கத் தேவையில்லியே ராஜம்?"

"தயிரு, மோரு, வெண்ணைன்னு புழங்குவோம். கிழக்கால பெரிசா ஊடு ஒன்னு தெரியுதேம்மா- அது சமீனு வீடாம்ல?"

"ம்ம். நெல்லூர் ஜமீன் கட்டினதாம். ஆனா இப்ப அங்க யாருமில்ல. ஆக அங்கேயும் நீ பாலு ஊத்த முடியாது."

"இவரு போய் பாத்தாராம். வீடு அக்கக்கா பிரிஞ்சு கிடக்காம்ல... ஒரே நூலாம்படையும் கரையானுமாம்... இனி பேய்தான் வந்திருக்கும்."

"இருநூறு வருஷத்து வீடு. வெளிநாடாய் இருந்தா அரசாங்கமே இதைச் செப்பனிட்டுப் பாதுகாக்கும்... நாம அருமைத் தெரியாம போட்டு வச்சிருக்கோம்."

ஆக அதன் அருமைப் பெருமை தெரிந்து விஜயன்தான் வீட்டை வாங்கியிருக்கிறான்.

"நாம அன்னட வீட்டுக்காரங்க... என்ன இடையே இடைவெளி கொஞ்சம் ஜாஸ்தி."

"பழுதடைஞ்சாப்பல இருந்ததுன்னு..."

"பேயாப் குடிவந்துட்டேன். விலைக்கே வாங்கியாச்சு."

"நிறைய வேலையிருக்கும்... ஜன்னலை எல்லாம் பிடுங்கிப் போயிட்டாங்கன்னு கேள்விப்பட்டேன்."

"அத்தனையும் பர்மா தேக்கு. மதிப்பு தெரிஞ்சு பிய்ச்சுட்டு போனாங்களோ இல்ல வெறுமே அடுப்பெரிய விறகாச்சான்னு தெரியலை..."

"அச்சச்சோ..."

"ஒட்டடை அடிச்சு பெருக்கிக் கழுவி விடவே நாலு நாள் ஆச்சு... அதுவும் நாளஞ்சு பேராய் செய்தும்... ஆனா கழுவினதும் வாசல் மேலே வளைவாய் பதிச்சிருந்த கலர் கண்ணாடி எல்லாம் மின்னுனதைப் பார்க்கணும்..."

சுவாரஸ்யமாய் கவனித்தாள்.

"மரகதம், நீலம், செங்கல் நிறம்னு மாறி மாறி வானவில்லாய் செய்து விசிறின மாதிரி ஒரு அற்புத அமைப்பு. அத்தனையும் ஆஸ்ட்ரியாவிலேருந்து வரவழைச்சதுன்னு என் ஆர்க்கிடெக்ட் சொன்னார்."

"இடிச்சு புது மாதிரியாய் கட்ட..."

"நோ, நோ..." அவசரமாய் மறுத்தான். "தொன்மையான கட்டடங்கள் அபூர்வம். அதை உள்ளபடியே சீரமைக்கத்தான் ஆர்க்கிடெக்ட் வச்சிருக்கேன்."

"விவரம் தெரிஞ்சவங்ககிட்ட வீடு வந்தது சந்தோஷமாயிருக்குது நான்... நான் ஒரு நாள் வந்து உங்க வீட்டைப் பார்க்கலாமா?"

"அதென்ன ஒரு நாள்? பத்து நாளைக்கு ஒரு முறை கட்டடமே வித்தியாசமாத் தெரியுது... அடிக்கடி வந்து பாருங்களேன்."

அவனது இயல்பான அழைப்பு பிடித்திருந்தது.

அவன் பேச்சின் நட்புத் தொனி அவளை இளக்கியிருந்தது.

இதில் காலின் வேதனையை மறந்து லயித்திருந்தாள்.

வீடு வந்ததும் தான் வைத்தியர் வீட்டிற்குப் போகாதது அது பற்றியே நினைக்காதது இருவருக்கும் உறைத்தது.

ஆனால் தவித்தவளை அவன் தூக்கியதும் முதலில் விறைத்த அவள் உடம்பு அவன் ஸ்பரிசத்தில் எந்த விகற்பமும் இல்லையென்பது புரிந்ததும் மெள்ளத் தளர்ந்தது.

எத்தனை வலிய தோள்கள், கைகள்... இறுகிய மார்பு என்றும் வியந்தது!

டாக்டரை அழைத்து வந்து சிகிச்சை முடிந்ததும் அவரைக் கூட்டிப் போனான்.

மறுபடி வந்தவன், தேநீரைப் பருகியபடி அமர்ந்தவன்,

"என் வீட்டுக்கு வர உங்களுக்கு அழைப்பு தந்துட்டேன் வித்யா. ஆனா இப்ப உங்க அழைப்பு இல்லாமலே இன்னைக்கு இங்கே தங்கப்போறேன்!"

'ஆங்!'

கண்களை கோழி முட்டை அளவிற்கு விரித்தாள்.

"நீங்க தனியா எப்படி இருக்க முடியும். என் வீட்டு இசக்கி ஆயாட்ட விவரம் சொல்லிட்டேன். இப்ப நமக்கு சாப்பாடோட இங்க வந்திருவாங்க. தவிர இன்னும் ஒரு வாரத்துக்கு உங்களை நடக்க வேண்டாமுட்டார் டாக்டர்... வலியில் நடக்கவும் முடியாது. நொண்டியடிச்சுட்டே கத்தி வர முடியுமா... உதவ துணை வேணுமில்லையா-அதான்."

"அது... நா பாலாவை வரச் சொல்லி விடறேன்... அவதான் என்னிடம் வேலை பார்க்கிறவ."

"ஏற்கனவே வேலுட்ட வரச்சொல்லி விட்டுட்டேன்..."

"உங்களுக்கு எப்படி இதெல்லாம் தெரியும்?"

"அவர்ட்ட கேட்டேன் கைக்கு ஒரு ஆள் இருந்தாத்தான் வசதி. கவலைப்படாதீங்க வித்யா... சாப்பிட்டதும் நா எவ்வீட்டுக்கே போயிடுவேன்..."

சிறு குழந்தையிடம் விளையாட்டுக் காட்டுவது போல பரிவாய் சிரித்தான்... இவளுக்கு வெட்கமான சந்தோஷம் ஏற்பட்டது.

ஒரு மணி நேரத்தில் ஐந்தடுக்கு கேரியருடன் வந்த இசக்கி ஆயா அதாவது விஜயனின் பிரதான வேலைக்கார ஆயா ஒரே வீச்சில் இவ்வீட்டின் அரசாட்சியை கைப்பற்றிக் கொண்டாள். வாயில் புகையிலை மணத்துடன் பழமொழிகளும் பழங்கதைகளும் வந்தன.

இடையே போய் விஜயனுக்கும் அரக்கப் பரக்க சமைத்து விட்டு இங்கு வந்து விடுவாள்.

நான்காம் நாள் வலி குறைந்தது.

"இனி நான் சமாளிச்சுக்குவேன் ஆயா" என்றதும்,

"இப்படி நீ படுத்துக்கிடக்கையில போக மனசாகலியே தாயி... எழுந்து ஓடிக்காமி... நானும் ஓடிர்றேன்..." என்று ராகமிழுத்தாள்.

அவளது பேச்சும் பாட்டும் வீட்டை கலகலப்பாக்கின. விஜயனின் வருகையும் உற்சாகம் தந்தது.

"இங்கியே சாப்பிட்டிருங்களேன்" என்று உபசரித்ததில் அவன் மூன்று வேளையும் வித்யாவுடனேயே சேர்ந்து சாப்பிடலானான். அவன் வரும் வரை இவளும் உண்ணாமலின்றி காத்திருந்தாள். டோனியும் விஜயன் வந்ததும் இவள் அருகேயிருந்து எழுந்து போய் அவன் காலடியில் சுருண்டு கொள்ளும்.

தனிமையும் வெறுமையுமாய் நிறம் வற்றி கிடந்த வீடு ஒரே வாரத்தில் வண்ணமாகி விட்டது. அதை அனுபவிக்கலானாள் வித்யா.

4

சோதனைச் சாவடிலேருந்து துப்பாக்கி, தோட்டாவெல்லாம் திருடிட்டு மலைக்குகையில மறைஞ்சு வாழுதான் செம்புலிங்கம். எங்க ஆத்தா அவன அடிக்கோகரம் பாத்ததுண்டு. சிட்லாங்கிணறு பக்கம் நடந்த கொள்ளையில கந்தக் கோனாரு செம்புலிங்கத்துக்கு எதிராச் சாச்சி சொல்லிட வம்மம் வெச்சுட்டான். 'அவந்தலைய வாங்கிருவே' ன்னு சொல்லியாச்சு. கோனாரோட மாமா செம்புலிங்கத்தத் தேடிப் பிடிச்சு, மன்னாப்பு கேட்டு, தோட்டத்துப் பக்கம் கூட்டிப் போயி, அரைப்படி பாலக் கறந்து காச்சி தந்தாரு.. சுடச்சுட பாலு குடிக்க ஆச வர்றப்பெல்லாம் செம்புலிங்க, கோனாரு தோட்டத்துப் பக்கம் வர.. அப்பத்தன் எங்க ஆத்தா அவனப் பார்த்தது..."

"நானும் பாத்திருக்கேனு ஆயா.. வள்ளியக் கோனாரு வூட்டுல பாலா இடை புகுந்தாள்.

"அட நானேப் பாத்ததில்லேங்கறேன்.. உனக்கேது வயசு?"

"அறுவது வருசத்துக்கு முன்ன நடந்த திருட்டு அடையாளத்தப் பாத்தேன்னேன். வீட்டுக் கதவுல வண்டி அச்சால பூட்ட உடைக்க செம்புலிங்கம் குத்தின சேதம். இன்னும் அப்படியே இருக்குல?"

"மகாக் கொள்ளைக்காரனுல்ல? பெரும் போக்காத்தேவைப் பட்டவங்களுக்கு காச தந்ததும் உண்டுன்னுங் கேள்வி."

இருவருமாய் இன்னும் எத்தனை நேரம் தான் கொள்ளைக் கதைகளைப் பேசுவார்கள்? அரை மணி நேரத்திற்கு முன்பு கிறக்கிய உறக்கம் இப்போது தள்ளி நின்றது.

நெஞ்சம் எம்பித் துடிக்க ஆரம்பித்திருந்தது.

பழைய நினைவுகள்... இத்தனை நாளாய் தட்டித் தூங்கப் போட்டிருந்த ராட்சதன் மெல்ல புரண்டு நிமிர்ந்தான்.

"கந்தசாமி கம்பெனி" என்பது நெல்லையில் பெரிய பெயர். கந்தசாமி வித்யாவின் தாத்தா. வெல்ல மண்டி வைத்திருந்தவர், ஓட்டப் பஸ் ஒன்றை முதன் முதலாய் வாங்கி விட்ட [illegible] பிடித்துக் கொண்டது ஒன்று இரண்டாக, கட்டுக்காத [illegible] அதனதுள்ள வரவு கட்டி எடுத்து [illegible].

தாத்தாவிற்குப் பிறந்த நால்வில் மூன்று காலரா, டைபாயிட் காய்ச்சல் என்று போய் விட, எஞ்சியது அப்பா தனசேகரன் மட்டும் தான். ஆக வெகு கவனமாய் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மருமகள் லீலாவதி பணமும் ஓரளவு படிப்பும் படிமான பெண்.

அவள் கொண்டு வந்த சீர் பெட்டியோ பங்காக மாறியது. தனசேகரன் வைத்து பெருக்கி மேலும் பஸ்களை வாங்கினார். மூன்று வருடங்களுக்கு ஒரு முறை அவற்றை புதுப்பித்தார். [illegible] போன்ற பெரிய கம்பெனிகளில் மட்டுமே "சேவி" [illegible] பாடி கட்டினார். விமானம் போன்ற அமைப்பும் [illegible] விசில்கெல்லாம் [illegible] பஸ்கள் கண்ணடிக்க [illegible] பறந்தன அவரது பஸ்கள்.

[illegible] பஸ்களில் 'வீடியோ' பொருத்தப்பட்டதாய் [illegible] நிமிடமே தன் பஸ்களிலும் 'வீடியோ' [illegible] அப்போதெல்லாம் ஒரு படம் காசெட் [illegible] வீடியோ அற்புதம் மக்களை வாய்பிளக்கச் செய்தது. [illegible] காலம் இப்போது போல தெருவிற்கு நாலு [illegible] கடைகள் கிடையாது.

[illegible] மக்களை சுற்றி வளைக்காத சமயம்.

[illegible] 'உத்தமவிலதி உள்ளே வா' எனவும், 'காதலிக்க [illegible]' எனவும் பார்த்து சிரிக்க கூட்டம் முண்டி எதிபது [illegible] இருக்கும்."

"அடப்போப்பா... படம் இன்ட்ரவெல் போவுது இறங்கச் சொல்லுதியே."

"இறங்க வேண்டான்னா கோவில்பட்டி வரைக்கும் டிக்கெட் எடு" கண்டக்டர் வேலையில் கூரான ஆள்!

அந்த மகா சினிமா ரசிகன் அதோடு மட்டுமல்லாமல் அங்கிருந்து மறுபடியும் இதே பஸ்ஸில்தான் வந்து தாழையூத்து இறங்குவான் முழுசாய் ஒரு படம் பார்த்த பூரிப்புடன்!

"டென்ட் கொட்டாயில பாத்திருக்கோம்ல. ஏ.சி. தேட்டரிலேயும் பாத்தாச்சு. பஸ்ல போயிட்டே படம் பாக்கது ஜோருல. அடுத்தாப்பல கடலைய அவுச்சு எடுத்துட்டுப் போயிரணும்.. மென்னுட்டே படம் பாக்கணும்ல..." என்று திட்டமிட்டவர்கள்.

'கந்தசாமி பஸ் லைன்' இதுக்காகவே காத்திருந்தனர்.

சில்லறையைக் கட்ட கோணிப் பைகள் தேவைப்பட்டன.

ஆனால் தனசேகரன் மனதில் பெரிய குறை.

அவருக்குப் பிறந்தது ஒரே மகள்.

லீலாவதிக்கு மூன்று முறை குறைப் பிரசவங்கள் ஆகி, பின் தரிக்கவேயில்லை. ஊதினால் வளைவது போன்ற கொடி வாகு உடம்பு அவளுக்கு. வெளிறிய சருமமும் கருத்த விசால கண்களும் நெளியான கூந்தலுமாய் தேவசாயலாய் இருப்பாள்.

தனசேகரனுக்கு மனைவி மீது அலாதி பிரியம்.

அவளைக் குறைச் சொல்ல மனமில்லை.

ஆகப் பெண்ணையே பிள்ளையாக வளர்த்து விடுவது என்று முடிவெடுத்தார்.

"தேர்ட் குரூப் எடு வித்யாவதி. காமர்ஸ் நமக்குத் தேவை."

'எதுக்குத் தண்டமாய் கைவேலை, ஓவியம்னு கத்துக்கறே? அந்த நேரத்துல கேம்ஸ் விளையாடினா உடம்பு உரமாகும்ல?"

"சீவி சிங்காரிக்கறதெல்லாம் தேவையில்லாத வேலை. முடிய வேணா ஒட்ட வெட்டிக்கறியா?"

வித்யாவிற்கு தாயைப் போல சித்து தேகம், தந்த நிறம், விசால விழிகள், நெளிகேசம் என்று அத்தனையும் ஒன்று விடாமல் வந்திருந்தன. அதோடு தன்னுடைய வியாபார புத்தியும் சமத்காரமும் இணைந்திருந்தால் தனசேகரன் பூரித்திருப்பார்.

ஆனால் தோற்றத்தைப் போலவே வித்யாவின் இயல்பும், பெண்மையும் நளினமுமாயிருக்க அவருக்கு ஏமாற்றந்தான்.

இது போன்ற பெண் மருமகளாய் வந்தால் பெருமை. ஆனால் இத்தனைச் சொத்தையும் ஆள வேண்டிய வாரிசல்லவா அவள். ஆக நிமிண்டி விட்டார்.

அவர் உத்தரவின்படி தினம் ரெண்டு செட் டென்னிஸ் ஆடினாள்.

பள்ளியில் குதிரையேற்றம் பழகினாள். பிரத்தியேகமாய் கணிதமும் வணிகமும் கற்றாள்.

பட்டப்படிப்பு முடித்தவளை முதலில் அவர் ஆசையாய் அழைத்து வந்தது பஸ் வொர்க்ஷாப்பிற்குத்தான்.

மாலை நான்கு மணிக்கு அங்கு அரவமேயில்லை. பேனை முழுவீச்சில் சுழல விட்டு விட்டு மெக்கானிக், ஃபிட்டர்கள் கால்பரப்பித் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஷெட்டின் தரை முழுக்க கறுப்பாய் ஆயில் கறை. அதோடு கலந்த பீடி நாற்றம்.

"உன் அடுத்தக் கட்டப் படிப்பு இங்கதாம்மா... " என்று அப்பா சிரித்த போது இவளுக்குள்ளே ஏதோ புரண்டது.

"ஆபீஸ் ரூம்னு ஏதும் இல்லியாப்பா?"

"பஸ்ச வேலைப் பழகணும்னா ஆபீஸ்ல உக்காரக் கூடாதும்மா. இங்கியே நிக்கணும். வீல்- பேரிங், கிராங்க் ஷாப்ட், இஞ்சின், போன் பெல்ட் எல்லாம் எங்கெங்க இருக்குதுன்னு பாத்துத்தான கத்துக்கணும்? 'ட்ரிப்' முடிஞ்சு ஒவ்வொரு வண்டியும் வந்து நின்னதும் என்னென்ன குறையும்பான்... நாம கேட்டு

ராவோட ராவா சரி செய்திடணும். அப்பத்தான் அவன் விடிகாலைல மறுபடி பஸ்ஸை ஓட்டிட்டு போவ முடியும்?"

"ஸ்பேர் பஸ்...?"

"அது எதுவுமே முடியாதப் போதுதாம்மா. தவிர ஸ்கூல் எக்ஸ்கர்ஷனுக்கெல்லாம் அதுதாம்மா போவும். அந்த வருமானத்தையும் நாம விட முடியாதுல்ல?"

நெல்லை ஜங்ஷனில் இருந்து அவர்களது ஷெட் ஒரு சந்தில் சற்று உள்ளோடி விரிந்த வளாகம். சுற்றிலுமிருந்த பழக்கடை, ஹோட்டல்கள் எல்லாம் இரவு பதினொன்று வரை 'ஜேஜே' என்றிருந்து விட்டு பலகையை இழுத்து மூடி ஓயும் நேரம் தன் 'வொர்க்ஷாப்' சோம்பல் முறிக்கும். பிறகு ஒரே சுறுசுறுப்புத்தான்.

கேஷியரிடம் அன்றைய வரும்படியைக் கணக்குடன் ஒப்படைத்து விட்டு கண்டக்டர்கள் நடையைக் கட்ட, ஓட்டுனர்கள் எதில் பழுது என்று பட்டியலிடுவார்கள்.

"பிக் அப்பே இல்லேண்ணே... 'எஸ்.ஆர்.' பய நம்ம முந்திட்டுப் பறந்துட்டான்."

"டேப் கொர கொரன்னுதுப்பா. ரஜினி கேஸட் வாங்கிட்டாப் போதுமா? இது தகரந் தட்டுனது மாதிரி கத்த ரஜினி ரசிகருங்க கல்லெடுத்துடறாங்க?"

"டயரு ரம்பாத் தொட மாதிரி வழுவழுங்குது பாய். எத்தனை தரந்தான் ரீட்ரேடிங் செய்வீங்க? புதுசு மாத்திடணும். இல்லன்னா நடுவழியில ஸ்டானரோட நாங்க படுத்திட்டு குடையணும். பிறவு ஒரு வாரத்துக்கு ஒரு பய நம்ப பஸ்சல ஏற மாட்டோம்... கலெக்ஷன் டல்லுதான்..."

நள்ளிரவு வரை நின்று பார்த்தவளுக்கு இந்தப் புது உலகம் ஆச்சரியமாயிருந்தது. ஆனால் பிடித்திருந்தது என்பதற்கில்லை. பழம் டயர்கள் ஒரு புறம் அம்பாரமாய் குவிந்திருந்தன. ஸ்டோரைத்திறந்தால் கீழே கால் வைக்கக் கூடாதபடிக்கு

இரும்பு சாமான் திறுகள். பூஜையறையில் கமழும் பத்தி, கற்பூர வாசனை போல எங்கும் க்ரீஸின் வழவழப்பு.. வியர்வை நெடி.

"முதல்ல சத்தம் செய்யலாம்ப்பா" என்றாள்.

"முதல்ல என்ஜினைப் பிரிச்சுப் பாரும்மா. உன்னை

"முதல்ல என்ஜினியரிங் படிக்க வச்சிருக்கணும். அது வெறும் எட்டுக்கரைக்கா... கணக்கு வழக்குப் பாக்கத் தெரிஞ்சாப் போதும்னு பிகாம் படிக்கச் சொன்னேன். டிகிரி ஒன்னு இந்தக் காலத்துல தேவைப்படுதே.. சொகுசாப் படிப்பு முடிச்சுட்டே.. ஆனா இந்த சத்தம் பண்றது. அலங்கரிக்கெல்லாம் நேரமில்லை.. அவசியமில்லை. பஸ்சங்க நடுவழியில நிக்காம ஓடணும். கலெக்ஷன் ஒரு ட்ரிப்புக்கு மூவாயிரமேனும் வரணும். திருவிழா, கல்யாண சீசன்ல எக்ஸ்ட்ரா ட்ரிப் அடிக்கணும். அதுக்கு நாம இங்க நாயா உழைக்கணும். இதில் சத்தம்னா... அது ஆயுத பூஜை அன்னைக்கோட சரி."

அப்பா அம்மாக்கு மட்டுந்தான் இடந்தருவார். ஆனால் தன்னால் அவருக்கு ஒரு ஆண் வாரிசைத் தர முடியாமல் போனதில் மீனவதி குன்றினாள். கணவர் எது சொன்னாலும் தலையாட்டுவது தவிர வேறேதும் செய்வதில்லை.

மகளுக்காக கோயில், பூஜையறை என்று மாறி மாறி போவதோடு சரி. விரதங்கள் இருந்து கூடாயிருந்த அம்மாவிடம் வித்யாவும் தன் குறைகளைக் காட்டுவதில்லை.

"பரவால்லம்மா... சீக்கிரமாப் பழகிடுவேன்." என்றே புன்னகையோடு சொன்னாள்.

"அங்க அத்தனையும் ஆம்பிளைப் பசங்க.. நீ ஒத்தப் பொண்ணா நிக்கறது சங்கடமாயிருக்கா வித்தும்மா?"

இவளுக்குத் தாய் சங்கடப்படாதிருந்தால் போதும்.

"எல்லாரும் மரியாதையாப் பழகறாங்கம்மா ஆக சங்கடமில்லை."

ஆனால் அந்த முரட்டு சூழலில் தன் அழகு தொனிப்பாய் ...து அவளுக்கு உசிதம் உண்மை. முடிந்தவரை வரண்ட

நிறங்களில் உடுத்தினாள். பின்னலைக் கொண்டையாய் முடிந்தாள். துளிச் சாந்து தவிர வேறு அலங்காரம் காணாத முகம்.

மெள்ள அங்கிருந்தவர்களுக்கு அவளது அழகு பழக, வித்யாவிற்கும் வேலை பிடிபட்டது.

அன்று நள்ளிரவு, கலெக்ஷன் பணத்தைக் கொட்டி, எண்ணப் பிரித்த போதுதான் அது நடந்தது.

5

ஆண்களையும் மிரட்டும் லஞ்சம். இவளை அருவெறுப்பால் முகம் சுளிக்கச் செய்திருந்தது. ஆனால் அப்பா அத்தகு வேலைகளைத் தனக்கென்று ஒதுக்கிக் கொள்ள, வித்யா சமாளித்தாள்.

புது பஸ் ஒன்றை கட்டுமானத்திற்காய் கரூர் அனுப்பியிருந்தாள். டயர்களின் வித்தியாசங்கள் புரிபட்டுக் கொண்டிருந்தன. லிட்டர் டீசலுக்கு எந்த என்ஜின் எத்தனை கிலோ மீட்டர் தரும் என்ற கணக்கீடு புரிந்தது.

அங்கிருந்த வேலையாட்களில் பலரின் பெயர் தெரிந்து அவர்களது திறமையும் இத்தனை என்று கணித்திருந்தாள்.

அன்று எஃப்.ஸி.க்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது கருங்குளம் பஸ்- அதன் டிங்கரிங் வேலையில் கண்கள் கூச. கேஷியர் அறைக்கு வந்திருந்தாள். அறை முழுக்க சில்லரையும் அழுக்கு நோட்டுமான குவியல்.

திடீரென வெளியே சத்தம் குறைந்தது.

ஒருவருக்கு ஒருவர் இரைச்சலில்லை. இரும்பு மோதும் கலகலப்பில்லை. நள்ளிரவிற்கு இங்கே, இந்த அமைதி விநோதம்.

எட்டிப் பார்ப்பதற்காய் வித்யா வாசற்புறம் நகர, யாரோ இவன் மீது மோதினார்கள். முரட்டுத்தனமாய் இழுத்தார்கள்.

"யாருடா எவன்?"

"வாயப் பொத்திட்டு உக்காரு. பெரிசு நீ மூட்டையக் கட்டு"

என்னவென்பதில் மும்முரமாயிருந்த கேஷியர் நிமிர்ந்தார். மூக்குக் கண்ணாடி வழியே அவர் கண்கள் தெரித்து விடுவது போல விரிந்தன.

"உன்னத்தாம்பா... சீக்கிரம் கட்டு."

"நாதான்து கெஞ்சுறாம் பாரு... ரெக்கயப் பிடுங்குபா..."

தானாய் வராம மற்றொருவன் வந்து காலால் எத்தினான். கேஷியர் பணக்குவியலில் குப்புற விழுந்தார்.

அப்போது தான் தெளிவானது.

நடப்பது கொள்ளை. வந்திருப்பது திருட்டுக் கூட்டம் என்பது!

சத்தமாக என்றுதான் முதலில் யோசித்தான்.

உள்ளே இருவர் என்றால் வெளியேயும் இவர்களது ஆட்கள் நிற்பார்கள். வீதியின் மற்ற கடைகள் எல்லாம் ஒரு மணி நேரம் முன்னமேயே மூடப்பட்டிருக்கும். சில்லறைப் பழக்கடைக்காரர்கள் சிலர் தங்கள் தள்ளு வண்டியிலேயே தூங்கிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அந்தளவு தூரம் இவன் கூச்சல் போய் எட்டாது.

"மூட்டையக் கட்டிடுங்க ஏங்கா வாசா" என்றான்.

அவர் தடுமாறி எழுந்து காலிப் பையைக் காசுப் பை ஆக்கினார்.

"அடா... நாம சொன்னாக் கேக்கல. பாப்பா சொன்னா உடனே கேக்கறு" ஒருவன் ஆபாசமாய் ஆச்சரியப்பட்டான்.

நடுக்கிறக் மூட்டைக் கட்டியவர்.

"பாப்பா நீங்க உள்ளார உக்காருங்க" என்று உள்ளறையைக் காட்டினான்.

"அது சரி. உள்ளார உக்காந்து பொண்ணு போலீசுக்கு போனு அடிக்குமாக்கும்? கையக் கட்டிட்டு ஓரமா நில்லுமா நீ."

"மரியாதையாப் பேசப்பா... காசை எடுத்துக்கோ ஆனா கண்ட மானிக்கும் பேசாத."

"பெருசுக்கு மெய்யாலுமே இந்த ஜில்பா பாப்பான்னா பெசலுதாம் போல..! உருகுதே?"

நறுங்கலாய் இருந்தவன் சென்னைத் தமிழில் கிண்டலடித்தான்.

"முதலாளியம்மாப்பா... எங்க முதலாளி மவ."

அதில் வலுத்தது வினை.

சென்னைத் திருடன் சீட்டியடித்தான்!

"அண்ணாச்சிமாரே இப்படி வாங்க... நம்ப ப்ளான்ல ஒரு பெண்டு கொணாந்துருவோம்."

மற்றவர்களையும் சேர்த்து மந்திரம் போல முணுமுணுத்தான். அறைக்குள் இருந்தவனுக்கு வெளிநிலவரம் தெரியவில்லை. வெளியே இருபது ஊழியர்கள் போலிருந்தும் ஏன் அவர்கள் எதிர்க்கவில்லை. உதவிக்கு ஓடி வரவில்லை? கொள்ளையர்கள் கையில் ஆயுதம் இருக்கிறதோ... புரியாமல் நின்றான்.

இப்போது மேலும் இருவர் வந்தனர். பாதி முகத்தைக் கட்டம் போட்ட கைக்குட்டைகள் மறைத்திருந்தது.

இவனை நெருங்க வித்யா சுவரோடு பல்லியாய் ஒட்டினாள்.

"அப்ப வா... வந்து சமத்தா காருல ஏறு"

"இல்ல... வரல" - அதற்கு மேல், நாக்கு மேலன்னத்தில் ஒட்டி நின்றது.

கேஷியர் இடைவிழுந்தார்.

"அவங்களை விட்டுருப்பா... பணந்தோ... கிளம்புங்க."

"நீதா இத்தும் பணந்தான..?" என்றான் தலைவன் இவனைச்

"நகையைக் கழட்டிக் கொடுத்திருங்கம்மா_"

"இது போத்துக் காசப்பா.. உருக்கிக் காசாக்கறதுக்குள்ள நாறு பேரறு.. அம்மாவக் கூட்டினுப் போனா மீக்க வச்சம் சனையா வரும்வ?"

மறுகணம் இவள் வாயில் அழுக்குக் கைக்குட்டை ஒன்று திணிக்கப்பட்டது மற்றொரு துண்டால் வாயோடு கட்டி பின்னந் தலையில் முடிச்சிட்டார்கள்.

கைகளும் பின்புறமாய் கட்டப்பட்டன.

நல்லவேளை சேலையைக் கொசுவி 'பின்' பண்ணியிருந்தோம் என்று அந்த இக்கட்டிலும் ஒரு பெண்மைத்தன சந்தோஷம். சேலை வழுக்காமல் நிற்குமே.

ஆனால் முழங்கால்கள் நிற்காமல் மடிந்தன.

அவசரமாய் பாத்ரூம் போக வேண்டும் போலிருந்தது.

நெஞ்சு எகிறி.. கொள்ளையாய் வியர்த்தது.

மாருதி வேனின் பின்புறம் இவளை இழுத்துப் போய் கிடத்தினார்கள் சிலர் கைகளில் கத்தி பளபளத்ததாய் நினைப்பு. ஆனால் புத்தி ஒரு மாதிரி மரமரத்து. எதையும் பதிக்காமல் எதிலும் லயிக்காமல் கிடந்தது.

'அப்பா.. அப்பா'- மனசு கூச்சலிட்டது.

பெற்றவனுக்குக் கேட்காவிட்டால் படைத்தவனுக்குக் கேட்கும் என்று மறுபடி தாவி 'கடவுளே' எனக் கதறியது.

அச்சிறு காரினுள் பல நபர்கள் ஏற இவள் குறுகிக் கிடந்தாள். கண்ணாடிகள் ஏற்றப்பட்டிருந்ததால் ஆண்களின் வியர்வை நெடி விரைவில் சகிக்கக் கூடாததாய் மாறியது.

அதே போல இவளது பெல்லில 'ரெக்ஸோனா' நடவிய பெண் வாசனை முகர்ந்ததுபோல என்னவோ மாதி மாதி இவளை நினார்கள்..

வாய் திறக்க முடியாத அவலம்!

கண்கள் சொரிந்தன.

அலுமினிய டப்பாவினுள் புளியம் முத்துக்களை இட்டுக் குலுக்கினாற்போல அந்தத் தகடான வாகனத்தின் ஒவ்வொரு குதிக்கும் அனைவரும் குலுங்கினர். நாற்றமும் திகிலும் அருவெறுப்புமாய் அப்பயணம் மகாக் கொடுமையாய் இருந்தது அவளுக்கு.

அப்பாவின் 'பென்ஸ்' பயண சொகுசு நினைப்பு வந்தது.

ஒருவருக்கொருவர் தாழ்ந்த கடும் குரலில் பேசியதில் 'என்.ஜி. ஓ. காலனி' என்பது காதில் விழுந்தது. அப்படியானால் யுகம் போல அலுத்த இப்பயணம் ஆறேழு கிலோ மீட்டர்கள் தானா?

இரு ஆண்கள் இவளை மறைத்தாற் போல இறக்கினார்கள். சுற்றிலும் காம்பவுண்ட் சுவர் ஓடிய நடுத்தர வீட்டுக்குள் கூட்டிப் போனவர்கள், உள்ளேயிட்டு அடைத்தார்கள்.

பல காலமாய் யாரும் புழங்காத வீடு போலும்.

உள்ளேயும் வெளியேயுமாய் அவர்கள் நடக்க தூசி பறந்தது நாசியைக் குடைந்து அடுக்கடுக்காய் தும்மல்களைக் கிளப்பியது.

ஒழுகும் மூக்கை, வழியும் கண்களைத் துடைக்க வகையின்றிக் கிடந்தாள். விளக்குகளைப் போடாமல் சின்ன டார்ச் ஒளியில்தான் நடமாட்டம். சற்று நேரத்தில் அம்மங்கிய ஒற்றைக் கண்ணும் மூடி விட இவளது பீதி அதிகமானது. அந்த இருட்டில் இவள் அறைக் கதவு திறந்து மூடும் சத்தம் கேட்டது.

செவ்வரி ஓடிப் பிதுங்கிய அவர்களது கெட்டக் கண்கள் தன்னை வெறித்ததில் தேகம் உதறி உதறி நடுங்கியது.

காவலுக்கு அவர்கள் இருப்பது அறையின் உள்ளா அல்லது வெளியேவா? துழாவிய பார்வைக்குக் கடும் இருளில் ஏதும் புலனாகவில்லை.

செவியைக் கூர்மையாக்கினாள்.

கேட்பது மூச்சு சத்தந்தானே?

'புஸ் புஸ்'ஸென்று உள்ளே நின்று ஒரு தடியன் மோச மூச்செறிகிறானா... அல்லது ஏதேனும் பாம்பா?

பயம் முதுகில் வார்ந்தது!

வயிறு காந்தியது- இது பசியில்லை. பசியை மீறிய எரிச்சல். அந்த பயமும் அதிர்ச்சியும் ஒன்று சேர வயிற்றில் அமிலங்கள் ஊற்று எடுத்திருந்தன.

சற்று நேரத்தில் மூச்சிரைப்பு அடங்கியது... அதுவரை கேட்டதும் தன்னுடைய இரைப்புகள் போலும் என்ற சற்றே சமாதானம் அடைந்த நிமிடம் அவள் மீது அது விழுந்தது.

அலறினாள்... சத்தம் அமானுஷ்யமாய் கேட்டது. கைகள் கட்டப்பட்டிருக்க நிதானித்து எழ பாலன்ஸ் கிடைக்காது தடுமாறினாள்... இவள் மீது விழுந்த 'அது'வும் துள்ளியடித்து ஓடியது.

பாம்பு இப்படித் துள்ளாது... ஆக எலியா?

உடம்பு சற்று நேரம் அதிர்ந்து அடங்கியதும் யோசித்தாள்.

வித்யாவிற்கு சிறு வயது முதலே எலிகளைப் பிடிக்காது.

அங்கம்மா ஆயாதான் அதற்கு காரணம்.

சமையலறையில் எலி புகுந்தால் அந்த ஓட்டம், ஆட்டம் எல்லாம் நடக்கும்.

"ஏன் ஆயா... எலி என்ன செய்யும்?"

"ஆணி கணக்கா அதுக்குப் பல்லு இருக்குதுல்ல... தெரியாது?"

"யார்... நம்மளையா?"

"கிடைச்ச பொருளை விடாது விது பாப்பா. முன்ன ஒரு வீட்டில வேல பாத்தேன். அங்க இப்படித்தான் நாலு பேரு எலிய அடிக்க மடக்குனா... அது ஒருத்தி காலு வழியே

மேலேறிடுச்சு... தொடையில கடிச்சு அந்தப் புண்ணு ஆறுவேனானு கிடந்தது... யப்பா..."

ஆயா தோளைக் குலுக்க, அந்த அச்சம் வித்யாவையும் தொற்றிக் கொண்டது!

பிறகு எலியைப் பார்க்க நேர்ந்த சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் தன்னிச்சையாய் அலறினாள். உயரத்தில் ஏறி நின்று குதித்தாள்.

இப்போது கத்தவும் முடியாத நிலை... எதில் ஏறி நிற்கலாம் என்பது புரியாத இருட்டு!

கதவைப் போய் மோதலாமா...? எலியிடமிருந்து காப்பாற்றும் சாக்கில் அந்தத் தடியன்கள் நுழைந்து ஏதும் செய்தால்... என்ற கலவரம்.

அமைதிக்கு இடையே கேட்ட சின்ன சின்ன சத்தங்களும் இவள் குடலைச் சுருட்டின. முதல் அலறலின் போதே அவள் சேலையின் கீழ்புறம் முழுக்க ஈரமாகியிருந்தது. அவமானத்திலும் அச்சத்திலும் குறுகிச் சுருண்டவள் எப்போது மயங்கினாள் என்று நினைவில்லை...

கேட்ட பணத்தை மூட்டை கட்டி வீசிய அப்பா இவளை இருபது மணி நேரத்தில் மீட்டு விட்டதாய் பிறகு தெரிய வந்தது.

மயக்கமும் மருட்சியுமாய் கழிந்தது வெறும் 20 மணி நேரமா?

யுகம் போலிருந்த அந்த அவஸ்தை காலம் முழுக்க மாறாத வடுவாகப் பதிந்திருந்தது.

அதன் பிறகு பல நாட்களுக்கு அதிக வெளிச்சம் பார்த்தாலும் அந்த இருளிலும் அலறினாள்... பொங்கி வியர்த்தது.

ஆண்களைப் பார்த்தாலேயே மருண்டாள்.

உடம்புக்கு ஏதுமில்லை என்று விட்ட மருத்துவர்கள் அவளது தேவைப் புரிந்து மனரீதியான சிகிச்சையும் அளித்தார்கள்.

ஆனால் தகப்பனைப் பார்த்ததும் அவனது தோல்வி அதிகரித்தது.

இவரால் தானே தனக்கு இந்த நிலை.. இவரை மகிழ்விக்க ஏற்றுக் கொண்ட பொறுப்புகளால் தானே இந்த வலி.. என்று எரிச்சல்.

சதா விரதமிருந்த மெலிந்தத் தாயைப் பார்த்ததும் மனம் இளகவில்லை. இப்படி புருஷனுக்கு அஞ்சி தன்னையும் அம்மா பலியாக்கி விட்டாளே என்ற ஆங்காரம்.

இனி தன்னால் பல ஆண்கள் நடுவே ஒண்டியாய் உட்கார்ந்து நடத்து வேலை வாங்க முடியுமென்று தோன்ற வில்லை.

"என்னால முடியாதும்மா."

ஒற்றை வரியில் ஆனால் அழுந்தச் சொல்லி விட்டாள். தகப்பன் அறைக்குள் வந்ததுமே முகம் திருப்பிக் கனித்தாள். அவர் பேசப் பேச மவுனத்தையே எதிர்ப்பாக்கினாள்.

இனி வேலைக்குப் போய் மெனக்கெடுவது எதற்கு என்ற கேள்வி. அத்தனை ஆண்கள் சூழ்ந்திருந்த போதும் யாரும் தன்னைக் காப்பாற்றவில்லை.. ஏன் பாதுகாக்க முயற்சி கூட செய்யவில்லையே.

கத்திகளையும் துப்பாக்கிகளையும் பார்த்து சிலையாக நின்றார்களாம்.. ஊழியர்களில் ஒரு சிலரின் உதவி இல்லாமலா களவுக் கூட்டம் நுழைந்திருக்கும்?

இத்தகைய கருங்காலிகளுக்காய் தான் ஏன் உழைக்க வேண்டும்?

தான் உழைக்காவிட்டாலும் உணவு உண்டு. பட்டும் பாதுகாப்பான வாழ்வும் உண்டு.

அவர்களுக்கு அப்படியில்லை.. பசித்து சாகட்டும்!

ஆங்காரமாய் உள்ளத்திலுள் சபித்தாள்.

இட்ட சாபம் இட்டவளையும் பாதித்தது.

மனதுள் நிம்மதியில்லாத புழுக்கம் சிரிப்பே மறந்து போனது. உணவை, உலகை ரசிக்க முடியவில்லை.

பாறையாய் இறுகிய மகளைக் கண்டு பதறிய பெற்றவர்கள் அவள் வேறு இடம் போகிறேன் என்று சொன்னபோது மறுக்க வழியில்லை.

6

'அகத்தி இளந்தோப்பு
நானு ஆளில்லாத பூந்தோப்பு
ஆளு வச்சுக் காத்தாலும்
நானு அரும்பாச் சொரியலியே!'

இசக்கியின் குரல் நடுங்கினாலும் அதில் இனிமை மிச்சமிருந்தது.

"ஆயாப் போதும்... நானே ஊத்திக்கறேன்" என்ற வித்யாவின் கெஞ்சல் காதிலேயே விழாதது போல இளஞ் சூடிலிருந்த நீரைப் பதமாய் ஊற்றிக் குளிப்பாட்டினாள் ஆயா.

கஸ்தூரி மஞ்சள், ஆவாரம் பூவோடு கலந்த பயத்தம் மாவை கை, கால், முதுகில் கரகரவென்று தேய்த்து உருவினாள்.

"ஐயோ ஆயா.. இதெல்லாம் எனக்குப் பழக்கமேயில்ல."

"தேச்ச நல்லெண்ணைப் போவ வேணாம்? இல்ல முழுவனா பிறவும் வழுவழுங்கும்."

"சோப்புப் போடறேன்.. போயிடும்."

"என்னெப் போவும். இந்த நிஷிவுப்பு வருமா? ஒரு வாரம்.. ஒரே வாரம் எங்கைச் சமையலைச் சாப்பிட்டதும் முகத்துல

ஒரு களை வந்துருச்சே.. இன்னும் ஒரு மாசம் எங்கவளிப்புடிய உடம்பு செப்பு செலயாட்டம் ஆயிரும்.. பாருப்பு.."

வித்யா கூச்சத்துடன் நெளிந்தாள்.

சிறு வயது முதலே அவளுக்குக் கூச்ச சுபாவம்தான்.

வித்யா படித்தது பெயர் பெற்ற பள்ளி.

பணம் படைத்தவர்களின் பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க, உயர்மட்ட வாழ்க்கைக்கு அவர்களைத் தயார் செய்ய என்றே மலை வாசஸ்தலத்தில் அமைந்த கல்விக் கூடம்.

அரசியல் பெரும்புள்ளிகள், வெற்றி பெற்ற வியாபாரிகள், முன்னணி சினிமாக்காரர்களின் பிள்ளைகளால் நிரம்பிய பள்ளி.

ஆறாவதிலிருந்து வித்யாவின் கல்வி, வாழ்வு அங்குதான்.

'டார்ம்'மில் பிற பெண்கள் லஜ்ஜையின்றி உடை மாற்றினாலும், வித்யா துணிந்து பலர் பார்க்க அப்படிச் செய்வதில்லை.

எத்தனை அவசரத்திலும் துணிகளுடன் தனியிடத்திற்கு ஓடுவாள்.

"ஹாய் விது.. நீ என்ன ஸ்பெஷலா.. எங்களை மாதிரி பொண்ணுதான. பிறகென்ன ஓட்டம்?"

"இல்ல மோனா.. நிம்மதியா மாத்தணும் எனக்கு."

"கூட மூணு நிமிஷமாகும்- இப்படியே மாத்தினா ஓட வேணாம்.. எனர்ஜி மிச்சம்."

"எனக்குப் பழக்கமில்லை."

"பிறக்கும் போதே நடந்தோமா.. ஓடனோமா.. எல்லாம் பழகிக்கிட்டதுதானே?"

"அப்போ உடுத்தலைங்கறதுக்காக..? இப்படி எப்படி விதவிதமா உடுத்தறோம்?"

"அதிலென்ன இத்தனை ஒளிவு மறைவு?"

"அதனாலதான் எனக்கு அவசியம்."

வித்யா அழுந்த மறுத்து விடுவதால் பிறர் வற்புறுத்த வில்லை. அவ்வப்போது கேலி செய்வதோடு சரி. ஆனால் அத்தனையையும் வேடிக்கைப் பார்த்தபடி ஒரு நக்கல் சிரிப்புடன் உட்காரும் அஞ்சலி, தன் சகோதரிக்கு ஆதரவாக வாய் திறக்க மாட்டாள்.

இத்தனைச் செல்வாக்கான பள்ளியில் வங்கி குமாஸ்தா மகளான அஞ்சலி படிக்கக் காரணமே வித்யாதான்.

வித்யாவின் தாய் லீலாவதியின் தமக்கை மகள்தான் அஞ்சலி. நாலு பிள்ளைகளில் ஒருத்தி. ஆக வித்யாவின் பெற்றோர் வேண்டியதும், அஞ்சலியை சந்தோஷமாய் வித்யாவிற்குத் துணையாக அனுப்பி வைத்தார்கள்.

"அத்தனைப் பெரிய ஸ்கூல்ல படிக்க வைக்கேன்றீங்க. அஞ்சலியும் நல்லா வந்தா எங்களுக்குக் கசக்குமா என்ன.. ஒத்த பருவம்.. படிப்பு விதும்மாக்கு இவ நல்ல துணையா இருப்பா.. விவரமான பொண்ணு அஞ்சலி" என்று அஞ்சலியின் துணையோடு பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்ட பின்புதான் வித்யாவிற்கு சங்கடங்கள் ஆரம்பமாயின.

அதுவரை தாயின் அன்பும், சுற்றியிருந்தவர்களின் அனுசரிப்புமாய் வெகு சுளுவாய் சுழண்ட வாழ்க்கை.

அப்பாவின் பாசம் அப்போதே வித்தியாசந்தான்.

ஆறு வயது பெண் குழந்தைக்கு மூன்றடிக்கு ஒன்றரை அடியில் பிரத்தியேகமாய் தயாரிக்கப்பட்ட மர பஸ்ஸைப் பரிசாய் தருவார். இவள் பஸ்ஸின் மூக்கில் ஒரு சணலை கட்டி இழுக்க மாட்டாமல் இழுப்பதைப் பரவசமாய் பார்த்தபடி கேட்பார்.

"வித்யாவதி, பஸ் எந்த ரூட்டுல போவுது?"

"ம்ம்.. சிவந்திப்பட்டி."

"அப்படியா.. கலெக்ஷன் எவ்வளவு?"

"ம்ம்.. பத்து ரூவா."

முகம் கனிப்பார்.

"கண்டெக்டர், டிரைவர் டீ செலவுக்கேக் கானாதேம்மா. வாய்க்கு நிறைவா ஆயிரம் ரெண்டாயிரம்னு சொல்லு."

பத்தாவது வரை தாயின் அணைப்பினுள் சுகமாய் கிடந்த மகள் ஐந்தாவது வகுப்பை முடித்ததும்.

"வித்யாவதியை இனி ஹாஸ்டல்ல போட்டுர்றதுன்னு முடிவு பண்ணிட்டேன் லீலா. இப்படி உம் முந்தானைக் குள்ளாரியே மகளை மூடி வச்சிருந்தா உலகத்தை அவ எப்பபாக்குறது? சுயமா யோசிக்க, வாழ எப்படிப் பழகுறது? அதான்..?"

"காலேஜுக்கு வேணா விது வெளியூரு போகட்டுமேங்க. இப்ப அவ பச்சத்தளிரு."

"தளிர்தான் வளையும். தடியானா முறிஞ்சிடுமே. நாளைக்கு இந்த கம்பெனிய நிர்வாகம் பண்ண வேண்டியவளை அதுக்கேத்த முறையில் தயார் பண்ண வேண்டியது நம்மக் கடமையில்லையா?"

"அதுக்கா இப்பவேவா? நம்ப பாதுகாப்புல இருக்க மட்டும் இருந்துட்டு..?"

"காத்து வேகமா வீசினாலும் விளக்கு அணைஞ்சிரும். காத்தே முழுக்க இல்லாட்டியும் விளக்கு அணைஞ்சுதாம் போகும்- இது அவளுக்கு நல்லது- போகட்டும்."

"எந்த ஸ்கூல்ல?"

"ஊட்டி."

"அந்த ஊர்ல நமக்குத் தெரிஞ்சவங்க கூடக் கிடையாதேங்க. குழந்தை ஏங்கிக் கரைஞ்சிடுவா."

"அவ என்ன வெல்லக் கட்டியா?"

அதட்டியவர் மனைவியின் கண்களில் பொங்கி நின்ற ணீரில் சற்று இளகினார்.

"சரி. என்ன செய்யணும் சொல்லு. ஸ்கூல் நல்ல ஸ்கூலு படிச்சா இவ குதிரக்குட்டி மாதிரி பிடுக்காயிடுவா.. எந்தப் யும் பிறகு அதாங்கியா இருந்துடற தெம்பு வரும்."

"விதுக்குட்டி கூட யாராவது?"

"அப்ப நீ அங்க டீச்சரியாயிட்டியா, உனக்கு மேட்ரன், ஆயா வேல போல ஏதாவது கிடைக்கக் கூடும்.."

இந்த விளாறலில் லீலாவதி பம்மினாள். ஆனால் பிடித்த பிடியையும் நழுவ விட்டு விடவில்லை அவளது தாய் மனசு.

"இல்லீங்க. நமக்குத் தெரிஞ்சவங்க பிள்ளைகளோ இல்ல உறவுக்காரங்களோ உடன்படிச்சா எனக்கும் ஆறுதல்.. விதுக்குட்டிக்கும் தைரியம்."

"யோசிப்போம்."

சற்று அழுதுவிட்டு யோசித்த லீலாவதியின் யோசனையில் தட்டுப் பட்டவள்தான் தமக்கை மகள் அஞ்சலி.

உள்ளூரில் இருந்த அக்காவின் வீட்டிற்கு ஓடி, அவர்களது நோக்கம் அறிந்தபின், அவர்களது சம்மதத்துடன் சந்தோஷமாய் புருஷனிடம் போய் விளக்க, அவர் தடை கூறவில்லை.

"ரெட்டைச் செலவு. ஆனா அது உன்னை நிம்மதியா வைக்கும்னா எனக்கும் சம்மதம் லீலா. போக, வரவும் ஒன்னுக்கொன்னு துணையாச்சு."

மனைவியின் முழுச் சம்மதம் கிடைத்த திருப்தியில் தலையாட்டிவிட்டார்.

ஹாஸ்டல் அனுபவம், அதன் சட்டதிட்டங்கள் வித்யாவை சற்று மருளச் செய்தன என்றால் அஞ்சலி மலைத்து நின்றாள். விதவிதமான உயர்தர போஷாக்கு உணவு வகைகளும், சொகுசு வாழ்க்கைக்கான அச்சாரங்களும், அங்கிருந்த அலட்டலான மாணவிகளும் அஞ்சலிக்கும் மிகப் பிடித்திருந்தன. பெரும் தடாகத்துள் விடப்பட்ட மீன்குஞ்சு போல உல்லாசமாய் துழாவினாள்.

ஆனால் சில வாரங்களில் இப்படி உல்லாசம் அலுத்துப் போனது. பிறகு வித்யாவைச் சீண்டுவது குஷி தந்தது.

இவள் புண்ணியத்தில், பணத்தில் தான் நமக்கிந்தளை வசதியான வாய்ப்பான வாழ்க்கை, பளிச்சான படிப்பு என்ற எண்ணமில்லை.

'இவள் தயவில் நம்மக் கதை ஓடுங்கறது தெரிஞ்சுட்டா அசிங்கம்' என்ற பதட்டத்தில், வயிற்றெரிச்சலில் வித்யாவை மட்டம் தட்டினாள். இக்கட்டுகளில் மாட்டி விட்டு வேடிக்கைப் பார்த்தாள்.

அடிக்கடி மேட்ரனிடமிருந்து வித்யாவிற்கு அழைப்பு வரும்.

"போன முறை எம் பெட்ஷீட் மடிப்புக்குள்ளே தவளையை விட்டிருந்தே. நேத்து தலையணைக்குள்ளே வண்டு. குறும்புக்கும் எல்லையுண்டு வித்யா."

"மேம்.. நானில்ல மேம்.. எனக்கேதும் தெரியாது.."

"நா அலறினதும் அஞ்சலிதான் ஓடி வந்தா.. இந்த வண்டை விது தானே நேத்துப் புதரிலேருந்து பிடிச்சான்னு உளறிட்டா. உளறின பிறகு சமாளிக்க உனக்காய் மன்னிப்பும் கேட்டா.. உத்தயவிலே படிக்கறாளாமே அந்த நன்றி.. பணத்தை விட பண்பு முக்கியம்மா.."

"அவ எங் கஸின் மேம்.. ஆனா.."

"அந்தப் பிரியத்துல உன்னை விட்டுத் தரலை. வீட்டுல உன்னோட ஊமைக்குசும்புத்தனம் தாளாமத்தான இங்க விட்டிருக்காங்களாமே? ஒழுக்கமும் குணமுமாய் வளரணும். அதுக்கப்புறந்தான் படிப்பும் கூட என்ன?"

அவசியமில்லாமலேயே ஆலோசனைகள் கிடைத்தன.

நொந்து போனாள் வித்யா!

மறுபடியும் ஜூலி, பத்மினி என்ற இரு நல்ல தோழிகள் மைய. முந்தவரை அஞ்சலியிடமிருந்து ஒதுங்கி க்கவானாள். ஆனால் அம்மாவிடம் விவரங்களைச் ல்லவும் மனமில்லை.

ஞ்சலி உடனிருப்பதில் அம்மாவிற்கு ஒரு குருட்டு ம், தன் அக்காக் குடும்பத்திற்கும் தன்னால் உதவ றே என்ற சின்ன சந்தோஷம்.

இவற்றைக் கெடுப்பானேன் என்ற நல்லெண்ணம் வித்யாவிற்கு. ஆனால் இந்த நல்லெண்ணம் அஞ்சலியை நயமாக்கவில்லை. நயவஞ்சகம் அவளுள் மிக ஊறியிருந்தது.

பருவத்தின் மெருகு சேர்ந்ததும் அஞ்சலியின் பார்வை ஆண்கள் பக்கமாய் பாய்ந்தது!

பள்ளிக்குக் குதிரையேற்றம் சொல்லித் தர வந்த கோச், வயலின் வாத்தியார், ஊர் பணக்காரர்களின் பிள்ளைகள் என்று பலரிடம் நெருங்கிப் பழகினாள்.

பள்ளியின் கட்டுப்பாட்டை, குடும்ப மரபை மீறிய பழக்கம். தன் குட்டிமகளை பள்ளிக்கு விட வரும் இளம் தகப்பனையும் கூட விடவில்லை.

ஒதுங்கி நிற்க முடியாத வித்யா,

"ஏன் அஞ்சலி, நீ நேத்து யாரையோப் பார்க்க, சுவர் ஏறிக் குதிச்சுப் போனியாமே.. வேணாம்" என்றாள்.

"வேற யார் ப்ரவீன் தான். சுத்த பயந்தாங்குளி. அவன் வரலை. அதான் நா போக வேண்டியதாயிடுச்சு!"

"இதெல்லாம் ரொம்ப தப்பு.. இனி வேணாம்.. பெரியம்மாவுக்குத் தெரிஞ்சா.."

"என்ன மிரட்டறியா. இத்தனை வருஷத்தில ஸ்கூல்ல நீதான் போக்கிரிங்கற இமேஜை உருவாக்கிட்டேன். மிஞ்சினே.. உன்னை ஆம்பளைப் பொறுக்கின்னும் நாறடிச்சுருவேன். எவ்வழிக்கு வராதே."

அந்த ஆண்களிடமிருந்து பணம் வாங்கி ஊதினாள். 'தாம் தூம்' என்று செலவழித்தாள்.

இப்போது பணத்தாலும் நான் உனக்கு சமதைதான் பார் என்ற ரீதியில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தாள்.

வித்யா தன் தோழிகள், தன் ஓவிய ஈடுபாடு என்று ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

இப்போது கோவையில் பத்மினியின் ஓவியக் கூடம் வெகு பிரபலம். வீடுகளுக்கும் நிறுவனங்களுக்கும் 'இன்டீரியர்' அழகமைப்பு செய்பவள் அவற்றிற்குப் பொருத்தமான ஓவியங்களைத் தன் கூடத்திலிருந்தே விற்பதுண்டு.

வித்யா தன் தனிமையின் ஆரம்ப நாட்களில் மணிமுத்தாறில் சிறுக்கவாய் ஆரம்பித்த வரைதலை, மனம் அடங்கி அனுபவிக்க ஆரம்பித்த பின் பத்மினிக்குத்தான் அனுப்பினாள்.

இரண்டு ஓவியங்களை கூரியர் மூலம் அனுப்பிய மறுவாரமே ஐயாயிரத்திற்கான காசோலை வந்தது கோவையிலிருந்து.

அப்பாவை ஒதுக்கி, அவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கி வாழும் தான் அவரது காசை மட்டும் வாங்கிக் கொள்வது நியாயமில்லை என்ற உறுத்தலோடு உழன்ட வித்யாவிற்கு இந்தக் காசு தெம்பு தந்தது.

தன் உழைப்பில், தன் திறமையில் கையூன்றிக் கரணம் அடித்து விட முடியும் என்ற தைரியத்தில் அம்மா அனுப்பிய பணத்தை மறுத்தாள். மாதத்திற்கு குறைந்தது நான்கு ஓவியங்களேனும் வரைய வேணும் எனத் தீர்மானித்தாள்.

தான் சாப்பிடுவது தன் சம்பாத்தியத்தில் என்ற திருப்தியோடு விஜயனின் நட்பும் சேர வாழ்க்கை தளிர் விட்டது. அந்தப் பசுமையான சூழலில் வித்யா அவனை எதிர்பார்க்கவில்லை.

7

வித்யாவிற்கு நம்பத்தான் முடியவில்லை. தனிமையை ...ளுக்கு ஏன் விஜயனைப் பார்க்கும் ஆவல் பிறந்தது

என்பதும், இத்தனை ஆர்வமாய் அவளைத் தேடி ஓடி வந்திருப்பதையும் நம்புவது சிரமமாய் இருந்தது.

"உனக்காய்ப் போட்ட சுருளப்பம்மா, இன்னும் ரெண்டு போட்டுக்கோ," என்று இசக்கி ஆயாவின் உபசரணையில் அனுபவித்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

உணவை அனுபவித்து உண்பதில் உடல் சற்று உப்பியிருந்தது.

"பாலா நீங்க வர்றதாய் சொன்னதும் காரை எடுக்கப் போனேன்.. அதுக்குள்ளே நீங்க இங்க 'கேட்' வரை வந்தாச்சு.. நடக்க முடியுது சரி, காலு வலிக்கலியே?"

"எந்த பிரச்சனையுமில்லை.. தாங்க்ஸ் நேத்து வீட்டுக்குள்ளே அரை மணி நேரமாய் நடந்து பார்த்து வலியில்லைன்னதும்தான் கிளம்பினேன்."

"இதென்னது?"

"உங்களுக்கு ஒரு பரிசு."

"எம் பிறந்தநாள் முடிஞ்சிருச்சே?" குறும்பாய் முறுவலித்தான்.

"என் நன்றியைத் தெரிவிக்க ஒரு சின்னப் பரிசு."

"பார்சல் பெரிசா இருக்குதே?"

ஆவலாய், வேகமாய் பிரித்தான்.

பிரித்துப் பார்த்தவன் ஒரு முழு நிமிடம் பேசவில்லை. பிறகு வித்யாவைப் பார்த்த பார்வையில் பாராட்டு இருந்தது.

"மணிமுத்தாறு அருவி அற்புதமாய் பொழியுது. சுற்றிலும் இருக்கற மரங்கொடி, மலையுங்கூட தத்ரூபம்... சாரலோட சிலிர்ப்பைக் கூட உணர முடியுது வித்யா.."

ஓவியத்தைச் சற்று தள்ளிப் பிடித்தவன் உரக்க ரசித்தான்.

"உங்க வீட்டுக்கு முதல் தடவையா வர்றேன்- வெறுங்கையா வரக்கூடாதே.. இந்த ஒரு வாரத்துல நானே தயார் செய்த பரிசு.."

"ரசிகமாலே நயா ஆகிஇருக்கு. நான் வந்தப்போல்லாம் பார்க்கலியே. நம்ப அதிமுகமான இடமில்லையா இது. ரொம்ப பொருத்தமான பரிசு."

"ம்ம்."

"இத்தனை ஓவியத் திறமை உனக்குள்ளே இருக்கறது எனக்குத் தெரியாதே வித்யா..."

"திறமை இருக்கோ இல்லியோ... வரைஞ்சு பெயிண்ட் பண்றப்போ மனசு அதுல லயிச்சு சந்தோஷமாய் இருக்குது."

"அது உங்க படைப்பிலே பிரதிபலிக்குதே.."

"வேலூர்ல தந்துவிட்டு ஃப்ரேம் போடச் சொன்னேன். கஷ்டமான வேலை. பெரிய கடையில தந்து பொருத்தமாய் ஃப்ரேம் பண்ணினா இன்னும் எடுப்பாய் தெரியும்."

"ஆனா இப்பவே இது இங்கே எடுப்பான இடத்தில தொங்கத்தான் இருக்கப் போகுது."

நுழைவாயிலுக்கு எதிர் சுவரில், நுழைந்ததும் பார்வை படும் இடமாய் பார்த்து தொங்க விட்டான்.

"வாங்க சொச்ச வீட்டையும் பார்த்துடலாம்."

"வீடு அமைப்பும் முகப்புமே அற்புதமாயிருக்குது."

"எனக்கு அப்படித்தான் தோணுச்சு வித்யா. பார்த்ததுமே பிடிச்சிருச்சு. இப்படி ஒரு அம்சமான வீடு அமையணுங்கிற ஆசை மனசோரமாய் இருந்துச்சு. சின்னப் பையனாய் நான் இருந்து வளர்ந்ததெல்லாம் சின்ன ஓட்டு வீடு. மழை பெய்தா ஒழுகாத இடமில்லை. அத்தனைக் காலி பாத்திரங்களிலேயும் மழை நுழைஞ்சு வாசிக்கும். வாடகை வீடுதான் அதுகூட..."

"ம். அப்புறம் எப்படி...?"

கேள்வி தடுமாறியது.

"படிச்சேன். படிப்புதான் என்னைக் கைத்தூக்கி விடும்னு புரிஞ்ச வெறியாய் படிச்சேன். அதுவும் பெரும்பாலும் விளக்கடியில்தான். ஆனா அதையும் மீறி எத்தனையோ... வேலை

வருமே. அதுக்கு வீட்டு ரிப்பேர் வேலைகளைக் கத்துக்கிட்டு கூப்பிட்ட வீடுங்களுக்கெல்லாம் ஓடிப் போய் வேலை பார்ப்பேன். அந்த வருமானம் எங்க வீட்டுக்கும் ஆச்சு. எனக்குக் கீழேயிருந்த தம்பி, தங்கச்சி எம் பொறுப்புங்கற பொறுப்பு எனக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே உண்டு."

"அது தேவலை... எனக்குக் கூடப்பிறந்தவங்களே இல்லை.."

வித்யா பேச்சின் கசப்பு புரிந்தது போல புன்னகைத்தான்.

"அது உங்கப்பா அம்மா தப்பில்லை.."

"பெண்ணாய் பிறந்தது எந்தத் தப்புமில்லையே?"

'சட்'டென்று சொல்லிவிட்டபின் முகம் சிவந்தாள்.

"சரி. வாங்க வீட்டை பார்க்கலாம்."

பழங்கால பளிங்குத் தரை இயந்திரத் தேய்ப்பினால் பளபளத்தது. மூன்று அறைகள் மராமத்து வேலைகள் முடிந்து பொலிவாய் நின்றன.

மாடியில் விசாலமான ஒற்றை அறை இடையிடையே அதிக உயரமில்லாத உருண்டைத் தூண்களுடன் நின்றது.

"ஊஞ்சல் கொக்கியெல்லாம் இருக்குதே?"

"இந்த அறை வேலை ஆனதும் புது ஊஞ்சல் வாங்கி மாட்டணும்."

"பழசு?"

"யாராவது தூக்கிப் போயிருப்பாங்க. இதுவரை வீட்டை மீட்டதே பெரிசு."

"வரும் போது கவனிச்சேன். நீங்க சொன்னது போல நுழைவாசலோட வர்ணக்கண்ணாடி நூதனமாயிருந்தது. நம்மூர் வேலைப்பாடில்லை."

"நிமிர்ந்து பாருங்க."

அண்ணாந்து பார்த்தாள்.

"இந்த அறைக்கு மாலை வெளிச்சம் வர சின்ன கோபுரம் மாதிரி எத்தும் கொடுத்து வர்ணக் கண்ணாடிங்க பதிச்சிருக்காங்க. சாயங்காலம் சூரியன் அது வழியா தகதகன்னு வானவில்லா உள்ளே பாயும்..."

"ம்ம்."

"மொட்டை மாடிக்கு எதிரா இந்தக் கண்ணாடியைத் தொட்டே பார்க்கலாம்..."

"போலாமா?"

குழந்தையின் உற்சாகத்துடன் கிளம்பினாள். அவளது ரசனை பேச்சை ரசித்தபடி எத்தனை நேரமானாலும் நிற்கலாம் என்ற துடிப்பு!

"நான் சரி. நீங்க உங்கக் காலோட இப்ப முடியாது."

"படிக்கட்டு எதுக்குத்தான் இங்க வந்தோம்?"

"ஆனா மொட்டை மாடிபோட படிக்கட்டு நாசமாயிருக்கு. அந்த வேலையை அடுத்த மாசந்தான் தொடங்கும். அது வரை நாங்கெல்லாம் மந்தி போல ஒரு மாதிரி தாவிக் குதிச்சு ஏறிட்டிருக்கோம்.. அது உங்களால முடியாது."

"ஓ..?" ஏமாற்றமாய் விழித்தாள்.

"அந்தச் சிதிலமான படிகளையேனும் பார்க்கலாமா?"

"கண்டிப்பாய் பார்க்கணும். அப்பத்தானே புதுசாய் எடுத்துக் கட்டினதும் உங்களுக்கு அந்த வித்தியாசம் புரியும்!"

அந்த விசாலமான அறையைச் சுற்றி அகலமான நடைபாதைகள் ஓடின. அவற்றிற்கு விளிம்பாக நுணுக்கமான இரும்பு வேலை. இடையிடையே குடை பிடித்த சிறிய வளைவுகள்.

மறுகோடியில் படிகளுக்கான நளினமான கைப்பிடி ஏறியது. ஆனால் படிகள் நொறுங்கிய அப்பளமாகிக் கிடந்தன.

அருகே சென்று பார்த்தால் ஏணிபோல கண்ணுக்குவியல் தான் தெரிந்தது.

"இதிலே உங்களால மட்டும் எப்படி ஏற முடியும்?"

"அதான் சொன்னேனே.. மந்தி போலன்னு.."

"நம்ப சினிமா நாயகர்களைப் போல அப்படியே எம்பிடுவீங்களா?"

சிறு பெண் போல 'கிளு கிளு' வென்று சிரித்தவளை ஆர்வமாய் பார்த்தான்.

முதல் இரு படிகளில் நுனிபாதம் பதித்து நாசுக்காய் ஏறியவன் அங்கிருந்து எதையோ எம்பி இழுக்க, பட்டுக் கயிறு ஒன்று கருநாகம் போல வழுக்கலாய் இறங்கியது.

கயிற்று முனையின் கெட்டி முடிச்சைப் பற்றியபடி, மாடிப்படி விளிம்பு சுவரில் வாகாய்க்கால் பதித்து, முடிச்சுகளைப் பற்றி ஒரு நிமிடத்தில் உயரே போய் நின்றான்.

வித்தைக்காரனைக் கண்டு பிரமிக்கும் சிறுமியாய் நின்றாள் வித்யா.

"ஐயோ என்னதிது... என்னால... கால் முழுக்க சரியான பிறகும் கூட இப்படியெல்லாம் ஏற முடியாது.."

"தேவையில்லை. ஒரே மாசத்துல படிக்கட்டு தயாராயிடும். ராணி போல ஏறி வரலாம் நீங்க."

இருவரும் ஜோடியாய் படியேறி மொட்டை மாடியில் போய் நிற்பது.. எப்படியிருக்கும்..?

மொட்டைமாடிகளுக்கே உரிய சுக ஏகாந்தம், தடைபடாத காற்று வீச்சு, நிலவு, நட்சத்திரங்களுடனான வான கூரை என்று..

இந்த வீட்டில் வசிக்க நேர்ந்தால் அடிக்கடி, ஏன் தினமும் கூட இரவு படியேறி போகலாம்..

தன் எண்ணம் உறைக்க, துணுக்குற்று தலை கவிழ்ந்தாள்.

இந்த ஒரு வாரம் தினம் இவளைப் பார்க்க வந்தவனுடன் எத்தனைப் பேச்சு!

பேச்சு வளர வளர விஜயனைப் பிடித்திருந்தது.. இரவு அவன் அவளுடன் சாப்பிட்டு விட்டு கிளம்பும் போது-

'அதற்குள் என்ன அவசரம்' என்று சலிக்கும் அளவிற்கு!

தன் கனவிலிருந்து மீண்டு நிமிர, லாவகமாய் இறங்கியவனை, வித்யாவின் எண்ணங்கள் புரிந்தது போன்ற புதிர் புன்னகையுடன் அருகே நின்றான்..

பார்வைகள் சர்க்கரைப் புன்னகையுடன் கலந்தன.

அவர்களிடையே மிக இனிய ஒப்பந்தமொன்று கையெழுத்தானது போன்ற பிரமை..

இசக்கி போட்டுத் தந்த அடுத்த கோப்பைத் தேநீருடன் பேச்சு தொடர்ந்தது.

"ஸ்காலர்ஷிப்பில தொடர்ந்து படிச்ச டாக்டராயிடணுங்கறது லட்சியம் எனக்கு வித்யா.. ஆனா அங்கேயும் தடங்கல் வந்தது. கொஞ்சம் நிலை குலைஞ்சிட்டேன். வயசு போதாதில்லையா, எங்க ஸ்கூல் ஹெட்மாஸ்டர் எதிரியஞ் சொன்னார்.

'வாழ்க்கை வெறும் சம்பவங்களோட தொகுப்பில்லை. அது அறிவை, அன்பை நோக்கின பயணமப்பா. சிலருக்குப் பாதை கரடுமுரடுன்னா, சிலருக்கு பாதையே இல்லாத காடு.. ஆனா கடவுளை நம்புறவங்களுக்கு அவரே வழிகாட்டுவார். பயப்படாதே' ன்னார்."

"அப்படி என்ன நடந்துச்சு?"

"எங்க மாமா குடும்பம் எங்ககிட்ட ரொம்பப் பிரியமும், நெருக்கமுமா இருப்பாங்க. வடக்கே ஒரு கல்யாணத்துக்குப் போன ரெண்டு பேரும் ரெயில் விபத்துல இறந்தது எங்களுக்குப் பெரிய அதிர்ச்சி. அவங்களோட ரெண்டு பிள்ளைகளையும் எங்க வீட்டுலதான் விட்டுவிட்டுப் போயிருந்தாங்க. எங்க கடமை அதிகமாயிடுச்சு. மாமாக்கு சொந்தமா ஒரு லாரி உண்டு. ரெண்டு வருஷம் அதை லீசுக்கு விட்டுட்டு பாலிடெக்னிக் சேர்ந்துட்டேன்."

"அப்ப மெடிசின்?"

"அந்தக் கனவை சத்தமாய் அழிச்சிட்டேன் வித்யா. ரொம்ப அதிகமான நிலையிலே இருந்த முதலீட்டை வச்ச

முன்னேறுறதுதான் புத்திசாலித்தனம்னு புரிஞ்சுகிட்டேன். தவிர பிள்ளைகள்ல நாந்தான் மூத்தவன்."

"உங்கப்பா..?"

"அப்பாதன்னால முடிஞ்சவரை எங்களை வளர்த்தினார். அவரால முடிஞ்சது அவ்வளவுதான்.. எங்கையுந் தந்தாந்தான் குடும்பத்தை நிமிர்த்தி ஓட்ட முடியுங்கற நிலை."

"இப்ப பல லட்சம் தந்து இந்த வீட்டை வாங்கியிருக்கீங்கன்னா உங்க நிலை உயர்ந்திருக்குதுன்னு புரியுது... என்ன.. எப்படி சாதிச்சீங்க?"

"கடவுள் அனுக்கிரகம்தான் வித்யா. லாரி ஓரளவு சம்பாதிச்ச தந்ததுல ஒரு பஸ்சும் வாங்கினேன் ரூட்டோட.."

விழிகளை விரித்தாள்.

"நாங்களும்... அதாவது அப்பாவும் பஸ் கம்பெனிதான் வச்சிருக்கார்!"

தலையை நிதானமாய் அசைத்தான்.

"தெரியும்."

மேலும் குழம்பினாள். "எப்படி?"

"இது சின்ன உலகம் வித்யா. என்ன அத்தனைக் குழப்பமாய் பார்க்கறே..? ஸாரி.. பார்க்கறீங்க?"

"பரவாயில்லை, ஒருமையிலேயே கூப்பிடலாம். என்னை விட அஞ்சாறு வயசேனும் மூத்தவராய் இருப்பீங்க."

"எனக்கு முப்பதாச்சு. பதினெட்டு வயசிலேருந்து சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்சேன். ஏழாவது வருசம் பாளையங்கோட்டையில சின்னதா ஆனா ஒழுகாததாய் வீடு வாங்கிட்டேன். அப்பா தவறியாச்சு. அம்மா வகை உறவுக்காரங்க அங்கே இருந்ததால அம்மாக்கு அங்கே இருக்கறதுல நிம்மதி. ஆனா சந்தடியான இடம். எனக்குத் தனிமையும் வித்தியாசமுமாய் ஒருஇருப்பிடம் அமையணும்னு தேடினப்போ தானாய் வந்து அமைஞ்சது இது!"

"வாழ்க்கை வேறமாதிரி ஆயிட்டாலும் விடு உங்க நோக்கம் போல அமைஞ்சதுல சந்தோஷம்."

"வாழ்க்கை சீட்டாட்டம் போல வித்யா. அந்தந்த ஆட்டத்துல எந்தெந்த சீட்டுங்க விழுதோ அதைக் கொண்டு தான் ஆடித் தொலையும். சாமர்த்தியமாய் சமாளிக்கணும். 'இதுதானே வந்திருக்கு' ன்னு சீட்டைக் கையிலெடுத்ததும் முறுமுறுக்கறவங்க விளையாட்டுல தோத்துட்டதாய்தான் அர்த்தம்."

வித்யாவிற்கு நெஞ்சு குறுகுறுவென்றது.

எத்தனையோ சிறப்பாகவே கிடைத்த வாழ்வில் நேர்ந்த அச்சிறு அமைவதை எண்ணி ரொம்பவும் தான் குமைகிறோமோ என்ற குற்ற உணர்வு அவளுக்கு முதன் முறையாக...

8

வேண்டாத விருந்தாளி என்றாலும் வாயார வரவேற்கத் தானே வேண்டியிருக்கிறது?

"வா. வா. அஞ்சலி. ஏது இந்த பக்கம்?"

"உன்னைப் பார்க்கத்தான்" - என்றவள் ஒன்று விட்ட தங்கையைப் பார்க்காமல் சுற்றிலும் நோட்டமிட்டாள்.

"ரொம்ப சின்ன வீடுல்ல?"

"ஆமா. உக்காரேன்."

உட்காராமல் உள்ளு அறையுள் எட்டிப் பார்த்தாள்.

"படுக்கையறையிலேயே படமும் வரையுறியா... [illegible]?"

"பழசிலும் அது வசதியாயிருக்கு. நீ எப்படியிருக்கே?"

"பார்க்கறேயில்லை? வசதியா இருக்கேன்."

தோள் குலுக்கிய அஞ்சலி அழகாகத்தான் தெரிந்தாள். அதுவும் செல்வமிருந்தால் கூடவே வருமே அந்த மெருகு அவளில் பளபளத்தது.

வித்யாவை விட அஞ்சலி இரண்டு வயது மூத்தவள். அஞ்சலிக்கு மூன்று வயதாகும் போது அவளது தாய்க்கு அடுத்த குழந்தை பிறந்து விட, உரிய வயதில் பள்ளியில் சேர்க்க முடியாமல் தட்டிப் போய், பிறகு பாட்டியின் கிராமத்தில் தங்கி, ஒரு வழியாய் பள்ளி சேர்ந்த போது வயது ஐந்தாகியிருந்தது.

மற்ற சிறுமிகளை விட முழுசாய் இரண்டு வயது அதிகமிருந்ததால் அஞ்சலி எளிதாய் பாடங்களை கிரகித்தாள். ஆளும் மற்றவர்களை விட ஒருபிடி உயரம் அதிகம். ஆக ஆரம்பித்திலிருந்தே அஞ்சலி 'கிளாஸ் லீடர்.'

அப்பதவியைத் தக்க வைக்க சிரமப்பட்டுப் படித்தாள். பாட்டியோடு இரு ஆண்டுகளைக் கழித்த அனுபவம் கொண்டு, அவளுக்குப் பெரியவர்கள் மனம் குளிரும்படி சம்பிரமமாய் பேசத் தெரிந்திருந்தது.

அப்படித்தான் வித்யாவின் பெற்றோரால் தங்களது மகளுக்கு நல்ல துணையாய் இருப்பாள் என்று அஞ்சலி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாள்.

வித்யா. சகோதரியைக் குறை கூற விரும்பாததால் அஞ்சலி வருடம் அரை லட்சம் செலவு வைக்கும் பள்ளியில் படித்தும் முடித்தாள்.

ஆனால் சென்னையில் இவர்கள் இருவரையும் சேர்க்க இருந்த போது தன் லீலைகளுக்கு இடையூறு என்று அஞ்சலி கழன்டு கொண்டாள்.

"எனக்கு வேண்டிய கோர்ஸ் இந்த காலேஜில் இல்லியே பெரியப்பா. ஆனா நீங்க சொன்னா, எந்த கோர்ஸிலேயும் சேர்ந்து படிக்க நான் ரெடி...?" மாய்மாலமாய் பேசி அஞ்சலி விலக, வித்யா நிம்மதிப்பெருமூச்சு விட்டாள்.

ஆனால் அவ்வப்போது அஞ்சலி பற்றி கேள்விப் பட்டவைகள் நிம்மதி அளிக்கவில்லை. பட்டப்படிப்பை பூர்த்தி செய்யும் முன்னரே அஞ்சலி ஒரு சினிமா தயாரிப்பாளருக்கு மனைவியானாள்!

ஆனால், தன் நாற்பதாவது வயதில் மனைவிக்கு 'பைத்தியம்' பட்டம் கட்டி விவாகரத்து செய்யுமளவு அஞ்சலி மேல் பைத்தியமான அவருடன் அவள் வாழ்ந்தது இரண்டே வருடங்கள்தான்!

இப்போது அஞ்சலியின் சுயரூபம் குடும்பத்தினருக்கு தெரிந்து போனது.

ஒரு கோடி வரை பணமும், சொத்துமாய் ஜீவனாம்சம் கறந்த பின் அஞ்சலி வேறு கொழுத்த மீனுக்காய் வலை வீசியிருக்கும் தகவலும் அவர்களது காதில் விழுந்திருந்தது. ஆனால் நடந்த களேபரத்தில் அஞ்சலியை வாயில் போட்டு மெல்வாரில்லை.

வித்யா சின்ன தங்கச் சிலை என்றால் அஞ்சலி செழித்த செப்பு சிலை! ஐந்தரை அடி உயரத்திற்கேற்ற திரட்சியான வளைவுகள். தேர்ந்த கவனிப்பில் அழகை மெருகேற்றும் வித்தைத் தெரிந்திருந்ததால் முதல் பார்வைக்கே 'பளிச்' சென ரிருவாள்.

கண்களைக் குறுகுறுவென சுழட்டி கலகலப்பாய் அவள் பழகுவதில் பல ஆண்கள் குப்புறக் கவிழ்ந்ததுண்டு!

அப்படிக் கவிழ்ந்தவர்களின் பட்டியலைப் பெருமிதத்துடன் அஞ்சலி சொல்வதுமுண்டு. ஆனால் இந்தப் பட்டியலை மீறுவதற்காய் அவள் வீசிய தூண்டில் ஒருமுறை தன்னையே அலைக்கழித்து விட்டது.

அவர்கள் படித்த பள்ளியில் சொற்ப வெளி மாணவிகள் மூன்றாம் வகுப்பில் படிக்கும் மகனை பள்ளியில் விட வந்த ஒருவரிடம் அஞ்சலி தினம் வலியப் போய் சிரித்துப் பேச, …னம் தகப்பன் தடுமாறினான்.

விசாரித்து வித்யா பற்றி எச்சரித்தது அஞ்சலிக்கு …ப்பட்டது.

“இப்ப என்னாச்சுன்னு துடிக்கறே? வெரைட்டி வேணும்னு ஒரு ட்ரையல் விட்டேன். கல்யாணமானவனும் இப்படிக் கவுந்திடுவான்னு நினைக்கலடி! நா அத்தனை அழகா வித்யா?”

“அழகு கடவுள் தர்ரவரம் அஞ்சலி. அதை இப்படி அழிவுக்கு பயன்படுத்தக் கூடாது...”

“ஆக்கறேண்டி... காதலை, கிளுகிளுப்பை, கிளர்ச்சியை உருவாக்கறேன்! இத்தனை நாளாய் 'தேமே'ன்னு வந்து போன அசோக் இப்படி நிஜமாய் 'ஷோக்' காய் மாறிட்டார். தினந்தினம் புது ட்ரஸ், படா ஸ்டைல்,சிரிப்பு, புது மாடல் கார்னு...”

ஆனால் அவனில் தெரிந்த அத்தனை மாற்றங்களும் அவன் மனைவியின் கண்களுக்கும் புலனாக வந்தது வினை!

சில நாட்களிலேயே தன் புருஷனின் மாற்றங்களுக்கான காரணத்தை யூகித்து பின் தெரிந்தும் கொண்டவள் பள்ளித் தலைமையிடம் புகார் செய்து விட்டாள்!

'சஸ்பெண்ட்' - செய்யப்படவிருந்த அஞ்சலி, பள்ளி இறுதி ஆண்டில் இருந்ததாலும், தனசேகரனின் வேண்டுதல்களாலும் ஒரு வழியாய் படிப்பை முடித்தாள்.

என்ன மாயமும் பொய்யும் புனைந்தாளோ, அஞ்சலி தன் பெரியப்பாவின் சந்தேகக் காட்டத்தை முற்றிலும் துடைத்துப் போட்டாள். அச்சாதுர்யம் அவளது இயல்பாகி விட்டிருந்தது.

தன் நடுத்தர வர்க்கத்திற்கு மிஞ்சிய அலட்டலில் பட்டணத்து வாழ்க்கைக்குள் நுழைந்தவள் கட்டு மீறிப் பாய்ந்தாள். மாடலிங், காம்ப்பியரிங் என்றுபிரபல்யம் தேடி, பின் படத்தயாரிப்பாளரையும் பிடித்து விட்டாள். விவாகரத்தான பிறகு அஞ்சலி நெல்லைப் பக்கமே வரவில்லை. சில ஆண்டுகள் கழித்துப் பார்த்த ஆச்சரியத்துடன், சகோதரிக்காய் சின்ன விருந்தை தயாரித்தாள் வித்யா.

“சென்னையில இது ஒரு வசதி. ஒரு போன் அடிச்சா, சூப், பீட்ஸா, ஐஸ்கிரீம்னு வீடு தேடி வரும். இப்படி நாமளை மெனக்கெட வேணாம்.”

நாடுமல்ஸ் குப்பை உதிருதியபடி அலுத்தாள்.

மெனக்கெடவே இல்லை நான். விருந்தாளி யார் இங்க வர்றாங்க?"

"சித்தி கூட வர்றதில்லையா?"

'ஐயோ பாவம்' தொனியில் விசாரித்தாள்.

"எனக்கு தனிமை தேவையாயிருந்துச்சு. வீட்டில புரிஞ்சிகிட்டாங்க.."

"ஏன் விது.. அன்னைக்கு என்னதான் நடந்துச்சு.. எத்தனை பேர்? யார்.. யார் உன்னை.. தெரிஞ்சவன் யாரும்..?"

மென்று விழுங்கினாள். வித்யா-

"உடம்பு ரீதியாய் நா பாதிக்கப்படலை... அவங்க கேட்டதுக்கு மேலேயே அப்பா பணந்தந்து என்னைக் காப்பாத்திட்டாங்க.. ஆனா எதுவும் நடந்திருக்கலாம்ங்கறது பெரிய அதிர்ச்சி.."

"எத்தனை லட்சம் தந்தார் சித்தப்பா?"

"ப்ளீஸ்.. அதையெல்லாம் மறக்கத்தான் இப்படி தனியே வந்தேன்.."

"ஸாரி.. ஒரு கிசுகிசுவிலேக் கேட்டேன்."

கிசுகிசுக்கும் அஞ்சலிக்கும் காத தூரம் என்பது தெரிந்த விஷயம். வித்யா என்னாததைக்கூட சொன்னதாய் தோழிகளுக்கிடையே கலகம் மூட்டி விடுபவளுக்கு ஏது கிசுகிசு..?

வித்யாவிற்கு ஒத்த ரசனையுடைய தோழிகள் அமைந்தது பொறுக்காமல்.

'ஜூலி உனக்கு பெரிசு பெருசா சோவிப்பல்லுங்கறா விது. ...பார்ப்பம் அவ சொன்னளவு மோசமான்னு..?'

பிறகு ஜூலி சில நாட்கள் சிரிக்கவேயில்லை. விஷயத்தை ...க்கிய பிறகும் கொஞ்ச நாளானது பழஞ்சிரிப்பு. ...ஞ்சிரிப்பு மீள

"சரி. நீ என்ன விஷயமாய் கிராமத்து பக்கமாய் வந்தேன்னு சொல்லு அஞ்சலி."

"உங்கால் முழுக்க சரியாயிடுச்சான்னு பார்த்துட்டுப் போகலான்னுதான்!" கண்களைச் சிமிட்டினாள்.

"யார். யாரு சொன்னா..?"

"வெளியே ஒரு வாயாடி ஆயாவைப் பார்த்தேன். உன் அக்கா நான்னதும் தங்கச்சி கால் சரியாயிடுச்சான்னு பார்த்துட்டுப் போக வந்தியாப்பூ..?ன்னு நீட்டி முழங்குச்சு. என்னாச்சு?"

"லேசா பிசகல். இப்ப சரியாயிடுச்சு."

என் கேள்விக்கு இன்னும் நீ பதில் தரவில்லை என்ற தோரணையில் வித்யா பார்த்ததை அலட்சியப்படுத்தி விட்டு அவளை மேலும் கீழுமாய் நோட்டமிட்டாள்.

"அழகு கூடியிருக்கே விது.. இப்படி பளிர்னு உடுத்தினா எந்தப் பெண்ணுமே அழகுதான்..ம்?"

வித்யா இப்படி பளீரென உடுத்தியிருந்தது வேறொருவருக்காக.

நேற்று காலை திடீரென வந்து நின்ற விஜயன், "பஸ் டைமிங் மீட்டிங் இருக்குது வித்யா. டாக்ஸ் சமயமும் கூட. ஊருக்கு போகணும்.. ஒரே நாள்தான். நாளை ஈவ்னிங் வந்திருவேன். வீட்டில வேலை நடந்திட்டிருக்குது. ஆறுமணி போல மேஸ்திரி உங்கிட்ட வீட்டு சாவியைக் கொண்டு தருவார். வாங்கி வச்சு மறுநாள் காலை தந்துட முடியுமா? தொந்தரவில்லையே?"

"இல்லை.. ஈவ்னிங் எப்ப வருவீங்க?"

"எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு. உனக்கேதும் தேவைன்னா சொல்லுமா. வாங்கிட்டு வரேன்.."

"இல்லை.. ஆமா.."

"பரவால்ல சொல்லுமா."

இனிய சிரிப்புடன் அவன் கேட்ட பாவனையில் நெகிழ்ந்தாள்.

"அக்ரலிக் பெயின்ட் ஒரு செட் தேவை. மேம்பாலத்துக்கு கீழே லஷ்மி ஸ்டோர்ஸ்ல கிடைக்கும்."

"ரைட். வேற?"

"பணம் எடுத்துட்டு வர்றேன்."

"போதுமானது இருக்குமா, வரட்டுமா?" இயல்பாய் விடைதர இயலவில்லை. விஜயன் ஊரில் இல்லை என்று தெரிந்ததும் உலகமே சூன்யமான பிரமை! கண்ணில் படாவிட்டாலும் அவன் அருகே இருக்கிறான் என்ற எண்ணம் ஊதுபத்தி மணம் போல அவளைச் சன்னமாய் சூழ்ந்திருக்கும்.

"அங்கே வீட்டை ஒதுக்கிட்டு இசக்கி ஆயா இப்ப இங்க வந்திருவாங்க. நா வர்ற வரை இங்கேயே இருக்கட்டும்."

"அவசியமில்லையே. ரெண்டு நாள் லீவ் கிடைச்சா பேத்தியப் போய் பார்க்கணும்னு பிரியப்பட்டாங்க."

"நா வந்த பிறகு போகலாம்னுட்டேன். உனக்குத் துணையா இருக்கட்டும்"

"ஆயா சொல்ற கொள்ளைக்கூட்ட கதையெல்லாம் கேட்டாத்தான் எனக்கு பயமே வருது.."

"மூச்சு விடக் கூடாதுன்னு சொல்லிடறேன். வரட்டா?"

இன்று மாலை போன் செய்தவன் - "நான் வர லேட்டாகும் ...லாம் தெரியுது வித்யா. உனக்கு தகவல் சொல்லிடணும்னு ...னுக்க.. அதான்."

"ம்ம்.. ஆயாட்டேயும் சொல்லிடறேன். நீங்க நேராய் ...கேயே வந்து சாப்பிட்டுட்டு பிறகு உங்க வீட்டுக்குப் ...லாம்.. சரியா?"

"தாங்க்ஸ். வீ பூ வித்யா.."

...னுக்குள் சிரிப்பு பொங்கியது. நட்டாமலை சுற்றலாம் ... உடையவன் போல, தனக்கு விஜயன் போன் ... தந்ததுதான் காரணம் என்பது புரிந்தது.

அவனுக்குப் பிடித்த சமையலாய் தயாரானது. குளித்து பெட்டியின் அடியில் கிடந்த எலுமிச்சை நிற ஷிபானை உருவி உடுத்த, உலகமே ரம்மியமாய் சிரித்தது.

அந்நேரம் அப்பா வந்தாலும் கூட அருமையாய் வரவேற்கக் கூடிய சமூக மனநிலை..

ஆனால் வந்து நின்றது அஞ்சலி..!

9

"பொறுமை போயிட்டிருக்கில்லையா விது? இங்க கோபாலன்னு ஒரு ப்ரெண்ட் இருக்கார். இங்கேன்னை டின்னவேலிக்கும் உன் ஊருக்கும் நடுவே.. கோழிப்பண்ணை நடத்தறார்.. பெரிய லெவல்ல. சென்னையில மீட் பண்ணினோம்.. நம்மூர்க்காரர்னதும் ஒரு ஒட்டுதல் ஏற்பட்டுப் போச்சு.."

அஞ்சலி வலை வீசிவிட்டு காத்திருப்பது கேள்விப்பட்ட செய்திதான். வலையில் சிக்கினவர் இந்த கோபாலனா? அஞ்சலியை ஈர்க்கக் கூடியவர் என்றால் அவர் கோழிப் பண்ணையின் முட்டைகள் தங்கமும், இறைபடும் சிறகுகள் வெள்ளியாகவும் இருந்தால்தான் சாத்தியம்..!

இக்கற்பனை முகத்தில் சின்ன சிரிப்பை ஓட்ட விட, அஞ்சலி இவளை மேலும் நெருங்கி அமர்ந்தாள்.

"மறுபடி பெயிண்ட் பண்ற போல?"

"ம்ம். எப்படித் தெரியும்?"

"உன் ப்ரெண்ட் பத்மினியைப் பார்த்தேன். அவ கடையில உன் பெயிண்டிங் ரெண்டு தொங்கிட்டிருந்தது."

"ம்ம.. இப்பெல்லாம் மாசத்துக்கு நாலு செய்றேன்."

"உன் புண்ணியத்தினால்தான் எனக்கு வீட்டு காசுவென்ட் படிப்பு இந்த வேலையும் மொழியும் மேல்மட்ட நண்பர்கள் எல்லாம் அதினால. அந்த நன்றியை நான் மறக்கக் கூடாது. அதனால நீ இப்படித் துவளறதைப் பார்க்க சகிக்கலை." பேசிய அஞ்சலியின் விழிகள் கலங்கின.

வித்யாவிற்குள்ளும் இளக்கம்.

"உன்னைப் பத்தி சொல்லு."

"என் வாழ்க்கை போச்சு விது. சினிமாக்காரனை நம்பினேன். சீரழிச்சுட்டு போயிட்டான். இப்ப உங்களைத்தான் பிரமாதமாய் ஆரம்பமாகுது. சித்தி உனக்கு அதிருமும்மாமாய் மாப்பிள்ளை தேடுறாங்க தெரியுமா?"

எதிர்பாராமல் முள்ளை மிதித்தாற் போலானது.

"நீ புது சீல் விடாத அஞ்சலி."

"தேடுறது பழங்கதை. இப்ப ஆவணியில கல்யாணங்கற வரை வளர்ந்தாச்சு. எங்கிட்ட மறைக்கறே நீ!"

இறைந்து கிடந்த மேசையை ஒதுங்க வைக்கும் சாக்கில் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் வித்யா. அத்தனையையும் முடித்து மேசையை துடைத்து முடித்த போதும் அஞ்சலி முடிக்கவில்லை.

"ஞாபகமிருக்கா விது? லீக்கல் காலேஜ் நாளைப்போ நம்ப ...திவாலம் கல்யாணம் பத்தி பேச வந்தது. உன் நோக்கம் ...த்திரமாய் இருந்துச்சு."

"எனக்கு நினைப்பில்லை."

"அழகனோ, பணக்காரனோ எனக்கு அவசியமில்லை. ...மையும், நேரான அறிவுமிருக்கணும் அவருக்கு. இந்த ...ர்னே நிருத்தமானே."

...வயதில இப்படியா பேசினோம்?

...க்கும். எவ்வளவு இப்போதைய எண்ணங்களை ...பேச ஒத்திருக்கிறதே.

புன்னகைத்தாள்.

"ஆனா பெத்தவங்களுக்கு குணம் மட்டுமாய் போதாதே விது. அவங்களுடைய நீளப் பட்டியல்ல முதல் தேவை பணம். பணக்காரங்களுக்கு பணமில்லாதவங்களை மதிக்கத் தோணாதே."

இந்தக் கருத்தில் வித்யாவிற்கு முழுச் சம்மதம் இல்லை என்றாலும் தர்க்கம் விவாதம் செய்யும் சக்தியில்லை.

தேநீர் கோப்பைகளைக் கழுவி துணியினால் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஆனால் விஜயன் உங்க ரெண்டு பேர் எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் ஏற்றாற் போல இருக்கறதுல எனக்குத் திருப்திதான் விது."

துடைப்பது நின்று, கைகள் கோப்பையை இறுக்கின.

"...தவிர உனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்துக்குப் பிறகு ரொம்பப் பெரிய குடும்பங்க சம்பந்தம் பேசத் தயங்கினாங்க. நீ சொல்ற நான் களங்கப்படலை அதிர்ச்சியிலதான் தொலைஞ்சிட்டேன்னு நாங்க நம்புவோம். பிறர் நம்புவாங்களா? எளிய குடும்பத்துப் பையன்றதால வீட்டுக்கு அடங்கின மாப்பிள்ளையாய் இருப்பார். லாரி, பஸ் நடத்தின அனுபவமும் உண்டு. ஆக உங்க கம்பெனிக்கு விஷயந் தெரிஞ்ச முதலாளி... இல்லியா...?"

என்ன சொல்கிறாள் இவள்?

யாரைப் பத்தி இத்தனை விவரிப்பு?

தன்னருகே வசிக்கும், பத்தே நாட்களில் தன்னை வசீகரித்து விட்ட விஜயனைப் பற்றியா?

"உங்கப்பா கை கொடுத்தால் ஒரே எம்பில மேலே போகக்கூடிய திறமைசாலி."

அஞ்சலி பேசிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

விஜயன் எம்பி. தொட்டை மாடிக்கு எகிறியது ஏனோ நினைப்பு வந்தது. கூடவே தன் அப்பாவைப் பற்றி

பேசெடுத்ததும் 'தெரியும்' என்று தலையசைத்ததும்... ஆனால் பெற்றவர்கள் இந்த விஜயனைத் தனக்கு மாப்பிள்ளையாகத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பதாய் அஞ்சலி கூறுவது...?

தலைக்குள் புயலடித்தது.

"நீ யாரைப்பத்தி பேசறே அஞ்சலி..? புரியும்படி சொல்லேன்."

"மருமகனுக்கு இப்படி லட்டாய் மாமனார் கிடைக்கணுமே. ஒவ்வொரு பங்கும் குட்டோட கால் கோடி பெறும். அப்படி பத்து பங்க். அதுக்கு மேலே நிலம், பண்ணை வீடுங்க, பெட்ரோல் பங்க்னு உன் சொத்து பூரா..."- என்று விஸ்தரித்துக் கொண்டிருந்தவள் வியப்புடன் பேச்சை நிறுத்தினாள்.

"இங்க இருக்கிற விஜயனைப் பற்றிதான். இன்னும் உனக்கு முழு விஷயமும் தெரியாதா.? நா யூகிச்சிருக்கணும். மாமனாரும் மருமகனும் ரொம்ப இழைஞ்சாலும் நீ இந்த ஏற்பாட்டுக்கு சம்மதிச்சது எனக்கு முரணாத்தான் தோணுச்சு விது. ஆனா அத்தானையும் மீறி எனக்கு ஒரு குஷியான திருப்தி என்னென்னா விஜயனை உங்கப்பாவுக்கு அறிமுகம் செஞ்சு வச்சதே நாந்தான்! எனக்கு ஷேர் மூலமாய்த்தான் விஜயனைத் தெரியும். ஷேர் தெரியுமில்லே? நாமணியில் ஃபாஷன் டிசைனிங் படிச்சவ?"

"ம்ம் நினைவிருக்கு."

"அவருக்கு சதா விஜயநாம கீர்த்தனம்தான். இயா பார்வைக்கு கம்பீரம். அந்தஸ்து பரம்பரையாய் இல்லைன்னாலும் பணம் பண்ணக்கூடிய திறமை, தவிர மனுஷர் மன்மத சிஷ்யர் போல... பிறகென்ன? ஒரு சென்னை கல்யாணத்தப்ப சித்தப்பாக்கு விஜயனை அறிமுகப் படுத்தினேன். அவர் உடனே மாப்பிள்ளையாய் வளைச்சுட்டார்."

எழுந்து நங்கை அருகே அமர்ந்தவள் குரலைத் தணித்து தொடர்ந்தாள் "ஆனா விஜயனை கட்டிப் போடறதும்

கஷ்டந்தான். பார்த்த பத்து நாளுல உன்னை வசியஞ் செய்துட்டலை... அதுவும் அல்லி மாதிரி ஒதுங்கியிருந்த உன்னை? அந்த அர்ஜுனனின் சமர்த்துண்டு. ஆனா நீ அழுத்துட்டா அடுத்த அல்லிக்குத் தாவிடக்கூடாது. பணக்கார குடித்தனத்தில இது சகஜந்தான்னு சித்தப்பா நினைச்சிருந்தால்... அதுவும் உண்மைதானே?"

இவ்வுலகில் எதுவுமே உண்மையில்லை என்றே தோன்றியது.

"என்ன முகம் வெளிறிட்டே... உனக்கும் விஜயனைப் பிடிச்சிருக்குங்கறதை உன் அலங்காரம் சொல்லுதே... அவருக்காகத்தானே வழிமேல விழி?"

எவ்வளவு தெரியும் இவளுக்கு..?

இவ்வளவு தெரிகிறதே எப்படி?

"எனக்கெப்படி தெரியுங்கற திகைப்பு இல்லை? அங்க உங்கம்மா வீட்டுல ஒரே கொண்டாட்டம் விது. நேத்து அங்கேயிருந்தேன். வேலு சம்சாரம் ராஜும் கூட புது வாயல் சேலை கட்டிட்டு சின்ன பெண்ணாட்டம் பறந்து திரிஞ்சா. 'நம்ப வீட்டை இப்படிக் களையாப் பாத்து கொள்ளை நாளாச்சே. இனி எப்பவும் இப்படி சிரிப்பும் சிங்காரமா இருக்கணுஞ்சாமி' ன்னு வேண்டிகிட்டா."

"நேத்து எங்க வீட்டிலேருந்தியா. என்ன விசேஷம்?"

தன் வீட்டில் என்ன விசேஷமென்று விசாரிக்க வேண்டி வந்தது விசித்திரமான வலி தந்தது.

அம்மாவை ஞாயிறுகளில் மட்டும் போன் செய்ய அனுமதித்திருந்தாள் வித்யா. அப்படி நேரும் போன் சம்பாஷணை பாதிக்கு மேல் சௌக்கியங்களைப் பற்றிதான்.

"எப்படியிருக்கே விதும்மா? குரல் 'டல்' லாக் கேட்குதே உடம்புக்கு என்ன ஜலதோஷமா? உன்காய்ச்சலாய் கூட

இருக்கும். டெம்பரச்சர் பார்த்து மாத்திரை போட்டுக்கோடா. தெர்மாமீட்டர் கிச்சன் ஷெல்ஃப்ல, வலது புறமாய் வச்சேன். நாளை மறுபடி போன் செய்யட்டா?" என்று கூறியும்.

இவளும் மரியாதை நிமித்தம் "நீங்க எல்லாரும் சௌக்கியந்தானே? இந்த வாரம் ஒரு பெயிண்டிங் முடிச்சேன். நாளைக்கு அனுப்பறேன்" என்று பேசுவாள்.

இந்த முறையும் அம்மா பேசினார்கள்தான். ஆனால் எது பற்றியும் மூச்சு விடவில்லையே?

தானும்தான் அருவிக்கரை அனுபவத்தை, பிசகின பார்த்ததை, விஜயனின் பழக்கத்தைப் பற்றி வாய் திறக்கவில்லை. இந்த நினைப்பு நாக தட்டை சமப்படுத்தியது!

"விஜயனுக்கு சிறப்பு விருந்து. அதுதான் விசேஷம்! தற்செயலா நானும் அங்க போயிருந்தேனா... அறிமுகப் படுத்தியவன் நாந்தான்றதால விருந்து மேசையில எனக்கும் ஒரு வெள்ளித்தட்டு!"

வயிற்றை அமுத்த பிசைந்து விட்டாற் போல தவித்தாள் விதுரா.

தன் பெற்றோரோடு விஜயனுக்கு விருந்தா? அதில் அஞ்சலியும் கலந்து கொள்ள, விஷயம் தன்னிடமிருந்து ஏன் மறைக்கப்பட்டது? டாக்டர், டைமிங் மீட்டிங் என்றல்லவா விஜயன் சொன்னான்?

"முந்திரிப்பருப்பை முழுசு முழுசா போட்டு ஒரு கேஸரி செய் வறுவல் சமைச்சிருந்தாங்க சித்தி. அபாரம்! விஜயனும் கப்புக் கேட்டுச் சாப்பிட்டான். கலகலன்னு பேச்சும் சிரிப்புமா, நாங்க நாலே பேருன்னாலும் ஒரு கல்யாண விருந்துக்கு வேண்டிய களை அங்கிருந்துச்சு..."

ஏற்கனவே மணமான ஒருவரை வசப்படுத்தி அஞ்சலி கல்யாணம் செய்து கொண்டதில் அப்பாவிற்கு உடன்பாடே [illegible] கடைசியில் அவனையும் உதறியதில் வெறுப்படைந்திருந்தார். [illegible] சேமப்பக்கம் தன் ஆட்டங்களை

ரசிப்பாரோ பொறுப்பாரோ இல்லை என்பது உணர்ந்து ஒதுங்கியிருந்த அஞ்சலி திடீரென இப்படி ஈஷிக் கொள்வதென்றால்?

'நீ என்ன எங்களை ஒதுக்குவது. நாங்கள் உன்னை ஓரங்கட்டுகிறோம் பார்' என்று பெற்றவர்களே வீம்படிக்கிறார்களோ?

அப்படி வீம்புடையவர்கள் இவளுக்காய் ஏன் மாப்பிள்ளை தேட வேணும்?

'கண்டு கொண்டோம், மணாளனைக் கண்டு கொண்டோம்' பாணியில் விருந்தளிக்க வேணும்?

"கோபாலனிடம் எட்டு மணிக்குள் வர்றதாய் சொல்லிட்டு வந்தேன் விதூ. காத்திட்டிருப்பார்... நா கிளம்பறேன்."

இயந்திரமாய் எழுந்து வழியனுப்பினாள்.

தலை கிறுகிறுத்தது. அறைக்குப் போய் படுத்தாள்.

ஆக அன்று விஜயன் அருவிக்கரை வந்தது யதேச்சை இல்லை. இவளைச் சந்திக்கத்தான்...

ஆனால் தனியே அருவியின் செல்லச் சிரிப்பை ரசித்தவளிடம் அவன் வந்து பேசவில்லையே? இவள் கிளம்பும் வேளை எதேச்சையாய்தானே அந்த சந்திப்பு நேர்ந்தது...

ஒரு வேளை அக்குடிகாரன் விஜயனின் ஏற்பாடா?

'நீ அதட்டுவது போல மிரட்டு... நான் ஓடி வந்து காப்பாற்றுகிறேன்' என்ற ஏமாற்றோ?

இவளருகே வீடு வாங்கியதும் கூட அப்படியானால் 'திட்டத்தின் ஒரு பகுதிதான்..! ஜமீன் வீட்டை வாங்குமளவு சம்பாதனை உண்டா அவனுக்கு?

அதுவும் கூட அப்பா தந்ததாய் தான் இருக்கும்...

தலை மேலும் சுழண்டது.

'எத்தனை ஏமாளியாய் வலைக்குள் விழுந்து அதைத் தொட்டிலாய் நினைத்து மகிழ்ந்திருக்கிறாள்..!'

காத்திருப்பான் 'இப்படியொரு முட்டாளா' என்று கிண்டலில் [illegible] ஜொலித்திருப்பான்.

'ம்ம்.' தன்னையே நொந்து கொண்டாள் விந்தியா.

10

"[illegible] புரைக்கு அர்ச்சனைச் செய்தாயா?"

இவள் குரல் தந்தாள்.

"ஆமாம் சொன்ன விலில் வந்ததும் ஆப் செய்திருக்கேன்."

அம்மாவிடம் போன் போடலாமா? இத்தனை மாதங்களாய் அழைக்காமல் இருந்துவிட்டு திடீரென நேற்றைய விருந்தைப் பற்றி விசாரிப்பதா?

'நான் எங்கே ஒதுங்கினாலும் என் வாழ்வை நீங்கதான் தீர்மானிக்க வேண்டுமா?' என்று கத்தலாமா?

மனசில் கல்யாண நாளைக் குறிக்கும் தாய்க்கும் மகளிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லத் தோன்றவில்லையா?

'நீங்க யாரும் இங்க வரவேண்டாம். மனசுக்கு முழு அமைதி கிடைக்கும் நாளே அங்கே வீட்டுக்கு வந்துடறேன். அதுவரை எனக்கு தனிமை ரொம்ப அவசியம்?' என்று கறாராய் விட்டிருந்தாலும் ஆனால் இப்படியொரு சந்தர்ப்பத்தை தன்னை விட்டுவிட்டு அவர்கள் அங்கே கொண்டாட வேண்டுமா என்ன?

அம்மாவிடம் இந்த எரிச்சலை உணர்ச்சியுடன் பேச வேண்டாம். முதலில் பேச வேண்டியது விஜயனிடம். அவன் சொல்வதைக் கேட்டு விட்டு மற்றதை முடிவு செய்யலாம்.

பாலைத் அரிசி மாவையோடு கலந்து கோலம் வாசலை [illegible]

விஜயனுக்கு நேற்று அங்கே விருந்து. இன்று இங்கே

மனக்கொந்தளிப்பு அதிகமானது. தூரிகையைக் கையில் எடுத்தால்தான் சாந்தி வரும் எனத் தோன்ற பாதியில் நின்ற ஓவியத்தைத் தொடரலானாள்.

அது ஒரு பெண்ணின் முகம்.

ஜன்னலுக்குப் பின் நின்று புகைபோகிய இரும்பு கம்பிகள் வழியே காதல் பார்வை வீசும் பாவையின் பாவனை. எப்போ வருவான் என்ற ஏக்கமும், எந்த நிமிடமும் வரலாம் என்ற துள்ளலும், வந்தால் எப்படி பார்ப்பது என்ற நாணமும் கலந்த காதல் முகம்!

தான் உருவாக்கிய அந்த ஓவிய முகம் இப்போது விந்தியாவை வெறுப்பேற்றியது.

சிற்சில மாற்றங்களில் அப்பெண்ணின் கண்களில் கோபத்தை கொண்டு வந்தாள். 'நீ வந்தால் என்ன வராவிட்டால் தான் என்ன' என்ற அலட்சியம் கூட விழியோரம். பின்னணியில் மேலும் இருட்டு சேர்த்தாள்.

கலைஞர்களின் உணர்வுக்கு ஏற்றாற்போலவே அவர்களது படைப்புகள் அமைகின்றன. ஞானிகள் மட்டுமே தங்களது சாயல்படியாமல் எதையும் உருவாக்க கூடும்.

ஆனால் வடிகாலாய் படம் அமைய சற்று தெளிந்தாள்.

முதலில் இச்சகியை விட்டே விஜயனை இங்கு வர வேண்டாமென்று தாக்க நினைத்ததும் மாறி விட்டது.

ஓடி ஒளிந்து கொள்வது கோழைத்தனம் என்றபடி என்னவோ தெரிகிறது. கடந்த மாதங்களில் மனப்புண் ஆறியதாலும் கூட புத்தி தெளிந்திருக்கலாம்.

ஆக இனி ஓடிப் பதுங்குவதில் அர்த்தமில்லை.

கண்டபடி கற்பனை செய்து உளைவது முட்டாள்தனம்.

நேரே விஜயனிடம் நின்று பேசி விஷயத்தை அறிய வேண்டும்.

தயாரான உணவை கேஸரோல்களில் இட்டு மூடி மேசையில் அடுக்கினாள். மறுபடி முகம் கழுவி தோற்றத்தைச் சீராக்கினாள். துளி 'சென்ட்'டை காது மடல்களில் பூசி, ஆர்முகச்செடுத்தவள் விஜயனை எதிர்நோக்கத் தயாரானாள்.

பத்துமணிக்கு வீடு நுழைந்தவனிடம் களைப்பு அப்பட்டமாய் தெரிந்தாலும் அதையும் மீறி சிரிப்புமிருந்தது.

"வளி வித்யா. டைமிங் சக்சரவு வேசில முடியறதாயில்லை. ஒரு பங்கம் மறு பங்கம் புறப்படறதுக்கு இடையே இருக்கிற ஐஞ்சாறு நிமிஷங்க ரொம்ப முக்கியந்தான். அந்த இடைவேளையிலதான் மறு பங்க்கான கூட்டம் சேரணும். ஆனா தொழில்ல நல்ல பேர் எடுத்திட்டா கூட்டம் தானா வரும். அதுக்கு இத்தனை அடிதடி தேவையா? ஒருவழியாக முடிஞ்சதுன்னுவை.

எலுமிச்சம் பழ சாப்பத்தைத் தந்தாள்.

நாக்குடன் பருகினான்.

"உனக்கொரு நல்ல சேதி சொல்லட்டுமா?"

உள்ளே நெஞ்சம் புரள, தலையசைத்தாள்.

ஒரு வேளை இப்போது அத்தனையையும் சொல்லப் போகிறானோ? உண்மைகளை விண்டு தருவானோ?

"வெளிகேட்டை ஆயாதான் திறந்தாங்க. வேறு சினிமா போயிருக்காரோ? நீங்களும் வீட்டுக்குப் போங்க. அங்க ஒரு முக்கியமான போன் வரும். நாளை காலை கூப்பிடச் சொல்லிட்டு நீங்க படுங்கன்னுட்டேன்..."

குறும்புக்கார சிறுவனாய் சிரித்தான்.

"ஆக ஆயாகிட்டயும் பொய் சொல்லிட்டீங்க இல்ல?"

இறுதி கேள்வியில் அவளது சிரிப்பு சுருங்கியது.

...டு தயாராயிருக்குது முகம் கழுவிக்கிறீங்களா?"

...மறுத்தான்.

மறுபடி புன்னகை விரிய எழுந்தான்.

"இப்பத்தான் நிஜமா வீடு வர்றாப்பல இருக்கு வித்யா. அலுத்துக் களைச்ச பிறகு ஆர்வமாய் வீடு திரும்பறது என்னன்னு புரியுது. அம்மாவைத் தொந்தரவு செய்யக்கூடாதேன்னு சீக்கிரமாய் திரும்புவேனேத் தவிர..."

ஸிங்க்கில் கை, முகம் கழுவியவன் அழுந்தத் துடைத்தான்.

"அகோரப் பசி வித்யா. மீட்டிங்ல கால் மணி நேரத்துக்கு ஒரு தரம் டீ வந்துட்டேயிருந்தது. ஆனா நம்மாளுங்களுக்கு 'டீ' போடத் தெரியலை. நிறைய பாலோடு தண்ணியை அடுப்பிலேற்றி கொதிக்கறதுக்கு முன்னேயே தேயிலை, ஏலக்காயை போட்டுர்றது- இறக்கி தாராளமாய் சீனியும் கலந்து..."

"பாயசமாய் தயாரிச்சுடறாங்க."

"கரெக்ட்"- வாய் விட்டு சிரித்தான் "ஆனா நீ முறையாய் 'டீ' தயாரிக்கறே."

'நீங்க செய்வதுதான் முறையில்லை.'- மனதுள் கறுவினாள்.

"ஆக நான் குடிக்கலை. வெளியே ஒரு ஜூஸ் மட்டும் வாங்கிக் குடிச்சுட்டு நீ காத்திருப்பியேன்னு கிளம்பிட்டேன். அட உனக்கு நான் வாங்கிட்டு வந்திருப்பதைப் பார் வித்யா..."

சற்று தயக்கமான ஆவலுடன் பரிசுகளை நீட்டினான்.

நீள் சதுர அட்டைப் பெட்டி தன் உள்ளிருப்பது புடவை என்றது. வாழையிலையை மீறிய மணம் தன்னுள் மல்லிகை என்றது.

"இது நீ கேட்ட அக்ரலிக் பெயிண்ட்"

வாங்கிக் கொண்டாள். பூ, புதுப்புடவை பார்த்து பல காலமாகி விட்டது. ஆனாலும் பிரிக்கும் ஆர்வமில்லை.

"பிரிக்கப் பாரேன் வித்யா."

இயந்திரமாய் செய்தாள்.

ஆகாய நீல வண்ணத்தில் கெட்டிச் சரிகையிட்ட காஞ்சிபுரம்.

ரொம்ப விலையிருக்குமே."

"அழகாயிருக்கு.. ரொம்ப விலையிருக்குமே."

"இது என் முதல் பரிசில்லையா.. ஒரு விதமான பரிசம்னு கூட வைப்பேன்."

கேள்வியாய் நிமிர்ந்தாள்.

"இந்த சில நாள் பழக்கத்தில் நெருங்கிட்டோம். உன்னை ரொம்ப விரும்பறேன் வித்யா. நீதான் என் மனைவின்னு ஆசைப்படறேனு நீயும் அதை யூகிச்சிட்டே இல்லியா?"

அவள் முகத்தைப் பார்வையால் வருடியபடி பேசினான்.

அவ்வருடல் முள்ளாய் இம்சித்தது.

"பிடிச்சிருக்கில்லையா?"

"சேலை நல்லாயிருக்கு முதல்ல சாப்பிடுங்க.."

தருவிசாய் பரிமாறி. குப்பை கண்ணாடிக் கிண்ணத்தில் ஊற்றி வைத்தாள்.

"வாவ்.. நீ எது செய்தாலும் கலை நயத்தோட இருக்குது."

பாராட்டியபடி பருகினான்.

"உங்க தேர்வும் கூட அழகுதான்.. வழக்கமாய் பட்டுச் சேலைகளைச் சிவப்பு, அரக்கு, பச்சை, மஞ்சள் நீலத்துல எடுப்பாங்க.. இது அபூர்வ நிறம்."

"உனக்குப் பொருந்தணுமே."

இதுவும் கூட அப்பாவின் பணம் கொண்டு வாங்கியதோ?

"கல்யாணம்தான் ஒரு பொண்ணுக்கு பூ, புடவை வாங்கணும்னு கேள்விப்பட்டிருக்கேன். நாம வாய்விட்டுச் சொல்லிக்கலைன்னாலும், கண்ணு சில சேதிகளைப் பரிமாறிடுச்சு.. அந்த உரிமையில வாங்கிட்டு வந்தேன்.. நல்ல பரிசே உனக்கு எல்லாத்தையும் தெளிவாக்கிடும்."

பிரிவின் தோல் நீயும் சாக்கில் ஒளிந்திருந்தாள்.

"எப்படி சொல்லலாம்.. எப்படின்னு நாலு நாளாய் தவிச்சேன் வித்யா.. இன்னைக்கு அத்தனையும் ரம்மியமாய் அமைஞ்சிடுச்சு.. நீ இப்படி தடபுடலாய் தயாரிக்க பரிமாற, நான் உனக்கு பரிசு வாங்கி வர. இடையே நாம பார்க்காத ஒன்னரை நாள் பிரிவு தனி வேகத்தைத் தர.. எல்லாம் ரொம்ப இதமாய் அமைஞ்சிடுச்சில்ல?"

"இந்த விருந்துக்கான காரணம் வேற விஜயன்.."

"நன்றி நவிலலா..? அன்னைக்கு செய்த சின்ன உதவிக்கு ஏற்கனவே நூறு நன்றி சொல்லிட்டே நீ."

"இல்ல.. இது ஒரு பாராட்டு எங்கப்பாவோடு பிஸினஸ் பார்ட்னராய் சேர்ந்திருக்கீங்க இல்லியா அதுக்காய்.."

உணவை மென்ற அவன் தாடை அசைவற்று பின் இறுகியது.

"பூனைய எத்தனை காலம்தான் சாக்கில கட்டி வைக்க முடியும்..? அது துள்ளிப் பிராண்டுறது சகிக்காம அஞ்சலி சாக்கைத் திறந்து விட்டுட்டா."

உணவை விழுங்கினான்.

"உங்கப்பாவோட ஏற்பட்ட பழக்கம்பற்றி சொல்ல முடியும் வித்யா.. நானே சொல்றேன்.. ஆனா அதாரு அஞ்சலி?"

"ஷகீயோட சிநேகிதி. ஷகியைத் தெரியுமில்லை?"

கேள்வி ஊசியாய் இறங்கியது.

"தெரியலை. முழுசாய் சொல்லு."

"உங்க சிநேகிதிகளின் சமுத்திரத்தில் ஒரு துளி அவ. சதா உங்க நாம சங்கீர்த்தனம் பண்ணுவாளாம்."

உணவை முழுக்க முடிக்க மனமின்றி எழுந்து கையலம்பினான்.

"நேத்து அம்மா வீட்டுல் கிடைச்ச விருந்தளவு இது இருந்திருக்காது புரியுது."

கை துடைத்தவன் முகம் வெளிறியது.

"மூணு பேருமாப் சொன்னபடியாங்களா? என்னைப் பொலி போட்ட எந்நேரமும் மறுபடி நான்தான் பலி ஆடு இல்லியா?"

குரல் தணிந்தே இருந்தாலும் அதன் சீற்றம் கடுமையாயிருந்தது. கண்ணின் நீர்த்துளிகள் கடின வைரங்களாய் அவளது கோபத்தைப் பிரதிபலித்தன.

"நான் விவரமாய் சொல்றேன் வித்யா. இந்த ஜமீன் வீட்டை வாங்க முடிவு செய்த பிறகுதான் உங்கப்பாவையும் சந்திக்க நேர்ந்தது."

"எப்போதிருந்து அவர் வீட்டுத் தரகர் ஆனார்?"

"பொறுமையாக் கேளு..."

"பொறுத்தேனே... எத்தனை பேச்சு... உங்களுக்கும் உண்மையைச் சொல்ல மனசு வரலியே..."

"நீ அதுக்குத் தயாராகலை வித்யா. ஜமீன் வீட்டுக்கு அடுத்தாப் உங்கப்பா வீடுன்னு தெரிஞ்சதும் சும்மா ஒரு ஆர்வத்துல அவரைச் சந்திச்சேன். தவிர அவர் பல் தொழில்ல இருக்கறவர்னறதும் தெரியும். அதுக்கு மேல எந்த நோக்கமுமில்லை..."

"ஆக உங்களுக்கிடையே இப்ப பிஸினஸ்ல எந்த ஒட்டுறவும் இல்லை. அப்படியா?"

சற்று நப்பாசையுடன் கேட்ட அடுத்த கேள்விக்கு வந்த பதில் [illegible]க்கது.

"இப்ப நாங்க ஏறக்குறைய பார்ட்னர்ஸ் போலங்கறது உண்மைதான். எந்த உதவியும் இல்லாத மனிதருக்கு நான் செய்த உதவி அது. அதை உங்கிட்ட சொல்லாதது வேணும்னா [illegible]பாயிருக்கலாம்."

[illegible]மாய் தோள் குலுக்கி தலை கவிழ்ந்தாள்.

[illegible]டமாய் அவள் விழிகள் பொங்கி நின்ற நீர்த்துளி பெருகி[illegible]

11

அந்தப் பயணியர் விடுதிக்கு விஸ்தீரமான தோட்டம் உண்டு. செயற்கைக் குன்றுகளும், ஓடை, அதைக் கடக்க சிங்காரப் பாலங்கள் என்று நேர்த்தியான அமைப்பு.

மறுநாள் காலை விஜயன் தன்னைத் தேடிவந்த போது அறைக்குள் இருந்தபடியே பாலாவிடம் இல்லையென்று சொல்லச் சொன்னாள்.

"அம்மா இல்லீங்கய்யா..."

"எங்கப் போயிருக்காங்க?"

"தெ... தெரியலீங்க..."

"எங்கன்னு தெரியாதா இல்லை போயிருக்காங்களான்னு தேத் தெரியாதா?"

பாலா விழித்தாள். பொய் சொல்லும் நடுக்கம் தொனிப்பாய் தெரிந்தது.

"சாயங்காலம் வருவேன். அம்மாவைக் கண்டிப்பாய் பார்க்கணும். ஆக வீட்டில இருக்கச் சொல்லு."

ஆனால் வித்யாவிற்கு அவனை ஏறிடவும் சங்கடமாய் இருந்தது. படபடவென்று பொரிந்துத் தள்ளியாயிற்று.

"மடத்தனமாய் வாய் திறந்தே உங்கத் தூண்டில்ல சிக்கிட்டேன்."

"தூண்டில் எங்கிட்டன்னா நானும் சேர்ந்துதா[illegible] சிக்கியிருக்கேன்...காதல்ல சிக்கறது அவமானத்து[illegible] உரியதில்லை வித்யா..."

"நிறைய வித்தியாசமிருக்கே எங்கப்பா சொத்துக்கான வினா நான் தனக்குக் கிடைக்காத மகனை.. உங்க மூலம் ஒரு பேரனாய் அடைஞ்சிடலாம்ங்கறது எங்கப்பா திட்டம். அம்மாவுக்கு மகனைக் கண்நிறைய கல்யாண கோலத்துல பார்க்கணும். ஊரே ஆச்சரியப்படறளவு விஸ்தாரமாய் சீர் செய்து அசத்தணும். ஆனா எனக்கு..? வெறுமே ஏமாற்றம்தான் மிச்சம். ஆனா என்னை ஏமாத்தியே மணமேடை வரை கொண்டு போயிட முடியாது.. என் சம்மதம் இல்லாம என்னை நீங்கத் தொட.. ஏன் பார்க்கவும் முடியாது. போயிடுங்க.."

"முழுக்கக் கேட்காம பேசக்கூடாது வித்யா.. இது நாங்க சேர்ந்து நடத்தின நாடகமில்லை.."

"நிஜம் போல தோன்றின நாடகம். என்னென்ன உணர்ச்சிகரமான வசனங்க.. உங்க சின்ன வயசு லட்சியங்கள்.. ஏமாற்றங்கள்னு.. நிறைய பேசினீங்க."

"அப்படி பொய் சொல்ல எனக்கென்ன அவசியம்?"

"நீங்களும் நானும் ஒன்று போல பாதிக்கப்பட்டவங்கன்ற நிலைமையை ஏற்படுத்த. குடும்பத்துக்காக நாம சில தியாகங்களைச் செய்றது தப்பில்லைன்னு என்னைத் தயார் பண்ண.."

துக்கமாய் தலையசைத்தான்.

"நிறைய எதிர்பார்ப்போட வந்தேன் வித்யா. நீ இந்தப் புது [illegible]வையை உடனே கட்டிட்டு வருவேன்னு கூட ஒரு [illegible]பார்ப்பு பிறகு நம்ம எதிர்காலத்தைப் பற்றி சந்தோஷமாப் [illegible]ம்னு.. நினைத்தேன்."

"[illegible]து அதைவிடப் பெரிய சந்தோஷம் விஜயன். முதலை [illegible]ருந்து மீறது பெரிய நிம்மதியில்லையா?"

"[illegible]ங்கப்பா அம்மா உன்னைப் பற்றி முதல்ல பேசினப்ப நா [illegible]முழுக்க நம்பிடலை வித்யா. எல்லாப் பெத்தவங்களும் [illegible]ளைகளைப் பற்றி உசத்தியாகத்தான் பேசுவாங்கன்னு

அலட்சியம். உன்னை இங்க வந்ததும் அறிமுகப்படுத்திப் பழகியிருக்கலாம். உன் தனிமையைக் கலைக்க விரும்பலைன்றதை விட, இப்படி ஓடி ஒளிஞ்சிருக்கப் பெண்ணைப் பார்க்க ஆர்வமில்லைங்கறதுதான் உண்மை. இசக்கி ஆயா உன்னை மெலிவான மகாலட்சுமின்னதும் கூட கொஞ்சம் ஆர்வம் ஏற்பட்டதே ஒழிய ஆசையில்லை. நமக்கு நேர்ந்தது திட்டமிட்ட சந்திப்பில்லை."

தற்செயலாய்.. இல்லை.. கடவுள் செயலாய் சந்திச்சோம். உனக்கு உதவவும் நேர்ந்ததால் பழக சந்தர்ப்பம் அமைஞ்சிடுச்சு. பழகினதும் உங்கப்பா அம்மா சொன்னதெல்லாம் சரிதான்னு பட்டது. இத்தனூண்டு பெண்ணுக்குள்ளே இத்தனை வைராக்கியமான்கற ஆச்சரியம். இந்த வைராக்கியம் வீணான பாதையில வழிஞ்சுடாம முறையாய் பயன்பட்டா நல்லதுன்னு தோணுச்சு. பழகப் பழக உன் கலைத்திறன் மேல, மென்மையான பேச்சு, சிரிப்பில, பெண்மையில என்னை இழந்ததுதான் நிஜம். இதுவரை பெண்களை நின்னு நிதானமாய் பார்க்கவும் எனக்கு சந்தர்ப்பம், நேரமில்லை. நேரம் அமைஞ்சப்போ நீயும் அருகேயிருந்தது கடவுள் செயல்.."

"இல்ல எங்கப்பா செயல்! இதுக்காகத்தானே அவர் உங்களுக்கு இந்த ஜமீன் வீட்டை வாங்கித் தந்தது? அட்வான்ஸ் சீர் சரி. பொண்ணு நினைச்ச மாதிரி அசிங்கமோ, பைத்தியமோ இல்லைன்னு ஆனதும் நீங்க சம்மதம் சொல்லிட்டீங்க. அதுக்காகத்தானே நேத்தைய விருந்து? அப்ப என்ன சமையல்னு கூட அஞ்சலி சொல்லியாச்சு.."

"அது யாரு அஞ்சலி?"

சற்றே கோபமாய் கேட்டான்.

"அடடே அறிமுகப் படுத்தினவளையே மறந்தாச்சா?"

"ஸாரி வித்யா. எனக்கு பெண் பெயர்கள் நினைவில் தங்கறதில்லை. அவங்க அப்பா இல்ல கணவருடைய பெயரைச் சொல்லு.."

'எமகாதக நாடகம்'-மறுபடி பொருமினாள்.

"சிவராமன்_ படத் தயாரிப்பாளர்."

"ம்ம்_ அவர் மனைவியா? அவரை விவாகரத்து செய்த இரண்டாவது மனைவி?"

பதில் சொல்லாமல் 'உர்'ரென இருந்தாள்.

"அந்தம்மா அஞ்சலி. உனக்கெப்படி தெரியும்? இங்க வந்தாங்களா?"

"அவள் என் கஸின். ஒன்றுவிட்ட அக்கா. சேர்ந்தே ஏழு வருசம் படிச்சோம்."

"ஒரு கல்யாணத்துப்போன்னு நினைக்கறேன். பூர்விகம் பத்தி பேச்ச வர. நான் இந்த ஜமீன் வீடு பத்தி சொன்னேன். ...சிவராம் அப்ப ஒரு டி.வி. சீரியல் எடுக்க ஆரம்பிச்சிருந்தார். ...வழக்கம் போல பேய் பூதம்ங்கற கதை. அதுக்கு அருவிக்கரை, ...ழம்பங்களான்னு லொகேஷன் தேவைன்னு வீடு பத்தின ...சிவராம் கேட்டார். அப்ப மிஸஸ் சிவராம் அதுக்குப் ...க்கத்திலேதான் அவங்க அங்கிள் வீடு இருப்பதாகவும், அவர் ...ன்னா வீட்டு விலை சகாயம் ஆகும்னும் சொல்ல... ...படித்தான் உங்கப்பாவை போய் சந்திச்சேன்_ அவங்களும் ...னாங்க."

"மகளை ஒரு பொருள் போல தூக்கித் தர்றதா உதவி?" ...சீலக்க அவன் கேட்க வாயடைத்துப் போனான்.

"...இனி பேசிப் பிரயோஜனமில்லை வித்யா. நாளை ...பார்ப்போம்."

...ழைய குருடி' போல மறுநாள் ஒளிந்து கொண்டாயிற்று ...மொய்தான் இருந்தது.

...கட்டுக்களை எதிர்கொள்வதுதான் நேர்மையான அழகு. ...நான் உனைத் தெரியமாய் எதிர் நோக்கலாம் என்ற ...மாதி மறுபடி பதுங்க நேர்ந்தது சுயமரியாதையை ...போட்டு.

ஆனால் முன்பு நேர்ந்தது துணிகர கொள்ளை என்றால் இது அபாயகர ஏமாற்று!

நூறு திட்டங்களுடன் இவளிடம் பசப்பலாய் பழகினானே!

முழுக்க அவன் தப்புமில்லை... கீழ் மட்டத்து ஒழுகும் வீட்டில் நனைந்தவனுக்கு கெத்தாய் ஜமீன் வீட்டில் வாழும் ஆசை. அதைத் தந்து கூடவே இலவச இணைப்பாய் பல கோடிபெறுமானமுள்ள ஒரு முட்டாள் பெண்ணையும் தந்தால்... மறுப்பவன் மடையன்!

அஞ்சலி சொன்னது போல அலுக்கும் வரை இவளுடன் வாழ்ந்து ஓரிரு வாரிசுகளையும் தந்துவிட்டால், கணக்கு தீர்ந்தது. பிறகு வேறு வாழ்க்கையைக் கூடத் தேடிக் கொள்ளலாம்...

மறுகியவளுக்கு அவனைப் பார்க்கும் துணிவில்லை.

எங்கு போய் ஒளிவது எனத் திகைத்தவளுக்கு இப்பயணியர் விடுதி ஞாபகம் வந்தது! வடைக்கார தாத்தாவின் மகன்தான் விடுதியின் காவலாளி!

முதன் முதல் தாத்தாவைத் தன் காரில் போய் வீடு சேர்த்த போது உள்ளே அழைத்தார்.

"உள்ளே வாப்பூ.. தோட்டம் அம்சமாயிருக்கும்."

"பெரிய மாளிகையில் இருக்கீங்கன்னு சொல்லலியே தாத்தா நீங்க?"- சிரித்தாள்.

"கெவர்மெண்ட் சொத்தும்மா. நாங்க அவுட்டு ஹவுஸ்ல இருக்கோம். எம்புள்ளதான் காவலு. கெவர்மெண்ட் சம்பளம். இருக்க வீடு... நல்ல மருமவப் பொண்ணு. நிம்மதியா இருக்கோம்பூ."

தோட்டம் முழுக்க அன்றே சுற்றி நடந்தாள்.

பெரிய குடைமரங்களும், சீரான புல்வெளியும், வெவ்வே... வண்ணங்களில் மலர் செடிகளுமாய் ரம்மியமாய் இருந்... தோட்டத்தின் கயிற்றுப் பாலம் இவளைக் கவர்ந்தது...

அதில் ஏறி நின்றதும் மெல்ல அசைந்தது.

"ஐய்யோ தாத்தா..." கைப்பிடி இரும்பு கயிறுகளைப் பற்றியபடி அலறினாள்.

"ஒன்னுமாகாதும்மா. நடந்து பாரு."

பூனைபோல மறுஅடி வைத்தாள். தைரியம் மீள, நடை தொடர்ந்தது பாலம் சுகமாய் ஊஞ்சலாடியது!

அக்கரையிலிருந்து மீண்டும் வந்தவள் சற்று துணிச்சலாய் எட்டுக்களை வைக்க, பாலம் உற்சாகமாய் எம்பியது.

"ஐயோ.. நல்லாருக்குத் தாத்தா.."

"குழந்தைக இப்படித்தான் இங்கிட்டும் அங்கிட்டுமா ஓடுங்க.. அப்பவும் இப்படி ஒரே சிரிப்பாணிதான்.."

இவளோடு இணைந்து கிழவரும் குதூகலமானார்.

அதற்குள் அவரது மருமகள் மல்லிக் காபி போட்டுவிட்டு அழைக்க, வேப்பமர நிழலில் கிடந்த கயிற்று கட்டிலில் அமர்ந்து பருகினாள்.

"இங்க வந்து தங்கறவங்களுக்கு நீங்கதான் சமையலா?"

"ஐய இல்லம்மா. அதுக்கொரு பட்லரு உண்டு. நம்மூரு வெளிநாட்டு திருசெல்வம் சமைப்பாரு."

"ஓ? எத்தனை ரூம் இங்கே?"

"தோட்டந்தாம்மா பெரிசு.. ஆறே ரூம்புதான். அப்பப்ப ஆளு வந்து போவும். ஆவ பட்லருக்கும் சாஸ்தி வேலையில்ல."

பசுமையும் மலர் மணமுமாய் வசீகரித்த அதே இடத்தை மீண்டும் தேடி வந்திருந்தாள் வித்யா. வேறு சிநேகிதமோ பாக்கியோ அற்றவள் அல்லவா?

கயிற்றுப் பாலத்தில் அவள் தளும்பலை ரசித்தபடி நடந்த [illegible] அந்த திட்டம் கூர் விட்டது.

வடைக்காரதாத்தா மூலம் ஏற்பாடுகளைச் செய்தவள் வீட்டிற்குப் போய் மூட்டைக் கட்டினவள்.

"நாளை ஞாயிறு. அம்மா போன் பண்ணுவாங்க, பாலா. நான் சௌக்கியந்தான். வெளியே போயிருக்கேன்றதைச் சொல்லிடு. விஜயன் சார்ட்ட நாலு நாள் நான் ஊரிலே இல்லைங்கறதைத் தெரிவிச்சுடு."

"யம்மா. ஆயாக் கிழவியோட தொல்லைதாம் பெரிசு.. இங்க வருமே.. கேக்குமே?"

"இதே பதில்தான். எனக்குக் கொஞ்சம் அமைதியாய் யோசிக்கணும் பாலா."

"வேலுண்ணன்ட்ட..?"

"சொல்லிக்கறேன். நீ வந்து உங்க ரெண்டு பேருக்குமாய் சமைச்சிடு. பணம் போதுமில்ல?" காசை தந்துவிட்டு கிளம்பினாள்.

"தம்பி ரெண்டு வடை சாப்பிடறியளா?"

"ம்ப்ச்.. வேணாந் தாத்தா."

"என்னத் தம்பி. முகங்கூட மழிக்காத காச்சக்காரம் போல.. தெரியறீங்க?"

"ம்ம்.. உங்ககிட்ட சொல்லவாந்தான். வித்யா வீட்டுல இல்ல. எங்கப் போனான்ற தகவலில. வேலு கூட சொல்ல மாட்டேங்கறார். நா பக்கத்தில இருக்கேன்ற தைரியம் அவ பெத்தவங்களுக்கு. விஷயம் தெரிஞ்சதும் பதறுவாங்க. இவ போக்கு புரியலை... தகப்பன் பாசம் புரியாத பொண்ணா இருக்கா.."

"ஆனா விவரம் புரிஞ்ச பொண்ணுப்பா... பத்திரமா இருக்கும்."

"வயசுப் பொண்ணு. போலீஸ்ல புகார் தரலாம்னா.. போ[illegible] விவரம் சொல்லி வீட்டில் கைச் செலவுக்கும் தந்துட்டு[illegible]

போயிருக்கா. ஆக யாரும் கடத்திடலைன்னாலும்... நாம விட்டேத்தியா இருக்க முடியலை.. ஏதோ ஒரு தேவைக்கு இருக்கற இடம் தெரியணுமில்ல... ஏதோ தோணுச்சு... சொல்லிட்டேன்."

விஜயன் வைத்த குறி தப்பவில்லை.

தாத்தாவிடமிருந்து அவனுக்கு வேண்டிய தகவல் கிடைத்து விட்டது

12

"கம் இன்."

கதவு தட்டப்பட அனுமதி தந்தாள் வித்யா.

ட்ரான்ஸிஸ்டரை அப்போதுதான் அணைத்திருந்தாள். இப்படியா சதா காதல் பாட்டுக்களை ஒலிபரப்புவார்கள்?

முன்பு இசைக்காகவேனும் ரசித்த பாடல்களை இப்போது கேட்கவும் முடியலை.

மெழுகாய் அப்பாடல் வரிகள் கொதித்து இவளை உருக்குகின்றன. தன்னையுமறியாமல் உதடு கடிக்கிறாள். கன்னம் சூடாவது புரிகிறது. இந்த வம்பு தேவையில்லை என்று இசையை நிறுத்த வம்பிற்குக் காரணனே எதிரே வந்து நிற்கிறான்!

கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தவள் பதறி எழுந்தாள்.

"நீங்க எங்க..?"

"கிளம்பு வித்யா."

முழுக்க நம்ப முடியாமல் விழித்தாள்.

"நா.. நான் எங்கேயும் கிளம்பறதாயில்லை."

"அதாவது யாரையும் நம்பறதாயில்லை. அப்படித்தானா?"

"நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாய் யாரும் நடந்துக்கலை."

"கட்டாயக் கல்யாணத்துக்கோ, கற்பழிப்புக்கோ நா உன்னைக் கூப்படலை வித்யா. தயவு பண்ணி உடனே கிளம்பு."

வழக்கமாய் அவனிடமிருக்கும் பதம், புன்னகை விலகியிருந்தது. இந்தக் கடுமை புதிது.

"தனியா இருக்கத்தான் இங்க வந்தேன்."

"புரியுது. ஆனா இப்படி ஓடி ஒளியறதுல நன்மையில்லை. மாறா ஆபத்தைத்தான் வருந்தி அழைச்சிருக்கே.."

கண்ணில் தென்பட்ட அவளது உடைமைகளை எடுத்து பெட்டிக்குள் திணித்தான்.

"என்ன நீங்க பாட்டுக்கு.."

"சீக்கிரம் கிளம்பணும்."

"சரி. நானே வந்துக்குவேன்."

"திருநெல்வேலிக்குப் போகணும்."

இப்போது 'சுருக்'கென்றது.

"ஏன்.. யாருக்கு என்னாச்சு.. அம்மா?"

"உன் அப்பாவுக்கு மாரடைப்புன்னு தகவல் வந்தது. உன் பிரிவு உன்னைத் தேற்றின அளவு உன்னைப் பெத்தவங்களை உருக்கிடுச்சு! எல்லோரும் உன்னைப் போல ஓடி ஒளிய முடியுமா? உள்ளேயே வச்சு மருகி.. அன்றாட வேலையை நடத்த வேண்டியதுதான்."

இது பலத்த அடி.. ஆனால் கண்ணீர் கிளம்பவில்லை. அப்பாவை உடனே பார்க்க வேண்டுமென பரபரத்தது.

விஜயன் சொன்னது நிஜம். அப்பா தன்னை நினைக்காத நாள், ஏன் நாழிகையும் கூட இருந்திருக்காதுதான்.

மகளை சிறப்பாக வளர்க்க வேண்டுமென நினைத்தவர் தான்.. ஆனால் பெற்றவர்களின் அத்தனைக் கனவுகளுக்கும் நான்தானே ஆதாரம்? தன் அன்புதானே பலம்?

அந்திவரம் ஆட்டங்களை தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் கஷ்டம் தருகிறது

மௌனமாய் காரில் ஏறினாள்.

"இந்த வீட்டுக்குப் போகணுமா?"

"வேலு பாஸ்ட்டா சொல்லணும்."

"மேலாக விவரம் சொல்லி, தேவையான பணமும் தந்திருக்கேன்."

"அப்ப ஊருக்கேப் போலாம்."

பயணத்தின் போது அழுகை குமுறியது. அழுது பயனில்லை என்று அடக்கினாள். இரண்டு மாதங்கள் கழித்தேனும் வீடு திரும்பியிருக்க வேண்டும். வீம்பாய் தன் வசதிக்கேற்ப உட்கார்ந்திருந்து விட்டு இப்போது கண்ணீர் வடிப்பதில் அர்த்தமில்லை.

பாறையாய் இறுகி அமர்ந்திருந்தவளை சின்னக் கவலையோடு கவனித்தான் விஜயன்.

நெல்லை பஸ் நிலையம் அருகிலிருந்த மருத்துவமனையில் கார் நுழைந்தது/ இங்கிருந்து 10 நிமிட நடையில்தான் அவள் வீடு. ஆனால் அதை நினைவாக்கிய பெற்றோர் இருவரும் இப்போது அங்கில்லை.

அப்பா உயிருக்கு மல்லாடிக் கொண்டிருக்க, அம்மா அருகே பரிதவிப்புடன் நின்றிருப்பாள்.

தொண்டை அடைத்தது.

"விஜயன்"-குரல் தளும்பியது.

ஆதரவாய் அவள் கையைப் பற்றித் தட்டினான்.

"இப்போ இது சகஜமான நோயாயிடுச்சமா. தீர்க்க நிறைய மருந்துங்க வந்தாச்சு."

"அப்பாக்கு திடகாத்திரமான உடம்பு. இது... என்னாலதான்.."

"இனி ஆக வேண்டியதைப் பார்ப்போம்."

எதிர்பார்த்த காட்சிதான் என்றாலும் அப்பா கட்டிலில் தளர்ந்து கிடக்க, அருகே கலைந்த அம்மாவைப் பார்க்க சகிக்கவில்லை. தாயின் கூந்தல் கலைந்து பார்த்ததேயில்லை. எப்போதும் அவள் நெளிகேசம் சீராயிருக்கும். நெற்றித் திலகம் வடிவாயிருக்கும்.

"ஷ்.. இது ஐ.ஸி.யு. இங்கேயே இரு. அம்மாவை வெளியே வரச் சொல்றேன்."

கண்ணாடித் தடுப்பின் வெளியேயிருந்து அவன் சைகை காட்ட, அம்மா அவசரமாய் வெளியே வந்தாள்.

கண்கள் ஆவலாய் மகளை விழுங்கின.

"வித்து... வித்துக்குட்டி.... அப்பா திடீர்னு இப்படி படுத்துட்டாரே.. நீ எப்படி ராஜா இருக்கே..?"

மகளைத் தடவியபடி சன்னமாய் புலம்பினாள்.

"ஸாரி.. ஸாரிம்மா.. என்னாலதான்.."

"இல்லடி.... அவங்கவங்களுக்கு நடக்க வேண்டியது நடந்துருது.. அவ்வளவுதான்."

மகளின் தலை கோதி, உச்சந்தலையில் முத்தமிட்டாள் தாய்.

"டாக்டர்ஸ் என்னம்மா சொல்றாங்க?"

"ஆபத்தில்லையாம். அப்பா வியர்த்து விழுந்ததுமே நம்ம டாக்டரை அழைச்சுட்டேன். ஆம்புலன்ஸ்ல வச்சு இங்க கூட்டிட்டு வந்துட்டாரு."

நேற்றைய நினைப்பில் அம்மா அழ, இவளும் கேவினாள்.

"எனக்கு… எனக்கு அப்பா வேணும்மா…"

"எனக்குந்தாம்மா வித்து… அவரில்லாம என்னால இருக்க முடியாது உனக்காகக் கூட நாந் தனியா இருக்க முடியாது…"

இதற்கிடையே விஜயன் மருத்துவர்களைப் போய் பார்த்து விட்டு இவர்கள் இருவருக்கான மதிய உணவை வரவழைத்து சாப்பிட வைத்தான்.

அன்றிரவே தனசேகர் தனி அறைக்கு மாற்றப்பட்டு அம்மா அவருடனேயேத் தங்கினாள். விஜயன் வித்யாவிற்கு அங்கிருந்த ஹோட்டலில் அறை போட்டான்.

"வீட்டுக்குப் போக முடியாதா…? இப்படி பக்கத்துல வீடு இருக்க ஹோட்டல்ல தங்கறது எப்படியோ இருக்குது…"

"வீடு திறந்து கிடக்க வேண்டாம்னு பூட்ட சொல்லிட்டேன். பின் கட்டு மட்டும் திறந்திருக்குது ராச்சாப்பாட்டு வீட்டிலேருந்து வந்திடும். நீ தனியா வீட்டுல தங்கறதும் சங்கடமாயிருக்கும் வித்யா. காலையிலே அப்பாவோட போய் இருக்கலாம். தூங்க மட்டும்தான் இங்கே… என்ன?"

பொறுமையாய் பேசியவனைப் பார்க்க கூசியது.

'அம்மாக்கு இப்ப வீடு தேடுதோ? இத்தனை மாசமாய் பக்கத்துலயே தனியாய் பெத்தவர்களை மறந்து இருந்தவளுக்கு இப்ப என்ன கேடு?' என்றவன் கேட்டிருந்தால் கூட நியாயம்தான்.

"கதவைத் தாழ் போட்டுக்கோ…"

படுத்தவளுக்கு நெஞ்சு வலித்தது. பெற்றவர்களை இழந்து ஒண்டியாய் உலகில் விடப்பட்டால் அந்த வாழ்க்கையை வாழ தனக்குத் தெரியவில்லை என்பது புரிந்தது.

பிரியமுள்ளவர்களை இழந்து வாழ்வதின் கொடுமை முழுமையாய் புரிந்தது.

அப்பாவை இழந்து விட்டால் அம்மா நடை பிணம்தான். [illegible] நாள் உடம்பில் உயிர் தங்காது.

ஆக, தான் அநாதை… உடல் நடுங்கியது!

திருகித் திருகி வாழ்க்கைத் தங்களை எப்படி பந்தாடுகிறது என்ற அச்சத்தில் சுருண்டு படுத்தாள்.

காலையில் குளித்து கீழே வர, விஜயன் இவளுக்காய் லாபியில் காத்திருந்தான்.

"நீங்க இவ்வளவு சீக்கிரமாய்…?"

"நீ சீக்கிரம் தயாராயிடுவேன்றது தெரியும். டீ சாப்பிட்டியா?"

"இன்னுமில்ல… ஆனா… காபியே சொல்லுங்க…"

இருவரும் சில நாட்களுக்கு முன்புதான் பாயசம் போல தேநீர் தயாரிப்பது பற்றி பேசி சிரித்தது நினைவு வந்தது.

"இங்க டீ நல்லாயிருக்கும். 'பாட்' டீன்னு ஆர்டர் பண்ணினா டிகாக்ஷன், பால், சர்க்கரை எல்லாம் தனித்தனியே வரும். தேவைக்கேற்ப கலக்கிக்கலாம்."

"ஓ..?"

ஆக அவனும் மறக்கவில்லை.

நேற்று அம்மா 'எனக்கும், அப்பா வேணும்டீ. அவரில்லாம என் உயிர் தங்காது' என அரற்றினாளே.

தம்பதிகளுக்கிடையே உள்ள உறவு பவித்ரம் என்பதோடு வெகு பலமானதும் போலும்…

'உனக்காகக் கூட அப்பாவை இழந்த பின் இருக்க முடியாது' என்றாளே…?

ஆக தங்கள் மகளுக்கும் அத்தகு ஓர் உறவை அமைத்துத் தந்து விட வேணும் என்ற தவிப்பில்தான் முனைப்பாய் இருந்திருக்கிறார்கள். அது பெரிய தப்பில்லையே…?

"அம்மாக்கு காபி?"

"நேத்தே ரூம் பாய்ட்ட சொல்லிட்டேன். போயிருக்கும். இப்ப போய் அப்பாக்குத் துணையாய் இருந்தா நா அம்மா[illegible] வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டு போய் குளிக்க சாப்பிட வச்சு கூட்டி[illegible]

வந்துட்டேன்... சாயங்காலம் எப்படியாவது நுவரைக்கு வந்திடுவேன்."

[illegible]

"அவங்க...?"

"தங்கச்சிக்கு குழந்தை பிறந்து இப்பத்தான் ஊருக்கு அனுப்பிட்டுப் போனாங்க. அவ திருச்சியில இருக்கா. [illegible] தந்துட்டேன் கிளம்பிட்டாங்க..."

"ரொம்ப தாங்க்ஸ் இது பெரிய உதவி."

"உதவ... அவ்வளவுதான்..."

தன் அப்பாவிடமிருந்து வாங்கிய காசுக்குண்டான கடமை என்கிறாளா? ஆனாலும் கடமையைக் கருணையுடன் செய்பவர்கள் இன்று அதிகமில்லையே [illegible] கேட்கும் என்பதால் தன் நாவை [illegible] வைத்திருக்கிறாள்.

அப்பா படுத்திருந்தார் என்றாலும் விழித்திருந்தார்.

ஆவலாய் மகளுக்காய் காத்திருக்கிறார் என்பது புரிந்தது.

பிறந்தவளிடமே கரம் நீட்டினார். தன் கைகளுக்குள் அவளது முரட்டுக் கைகளை அடக்கினார்... [illegible] பேசியது.

கண்ணீர். கதறல் ஏதுமின்றி பரஸ்பரம் மன்னிப்பு கேட்டு [illegible] சமாதானமாகினர்.

"நாலு நாள் அப்பா இங்க இருந்த பிறகு வீட்டுக்குப் [illegible]"

"சரிம்மா. இப்ப நீங்க வீட்டுக்குப் போய் தயாராயிட்டு [illegible]"

அம்மா மறுப்பதற்குள்

"[illegible] எல்லாருக்கும் டிபன் கொண்டாந்திருக்க" [illegible]

"ஆமா. லீலா ராமுழுக்கத் தூங்கலை... வந்து என்னைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்தா..."

இரண்டு நாள் முள்கன்னங்கள் புடைக்க புன்னகைத்தார் அப்பா. அம்மா முகத்திலும் களை மீண்டது.

"நீங்க ஜாஸ்தி பேசக்கூடாதுங்க..."

"ம்ம்... அம்மா வித்யாவதியின் கை பிடிச்சபடி... இருக்கேன்."

"கிளம்புங்கம்மா. நான் சாயங்காலமா வீடு போய்க்கறேன்."

பின்னணியில் தயாராய் நின்ற விஜயனுடன் அம்மா கிளம்ப, தகப்பனுடன் தனித்து நின்றாள் வித்யா.

"ஏதாச்சும் பேசம்மா... கேட்டுட்டு இருக்கேன்."

"சரிப்பா... நீங்க பேச வேணாம்..."

மணிமுத்தாறு அருவி, அடிக்கடி தன் பேச்சு கேட்காத தன் கார், சதா தூங்கும் தன் நாய், வேலுவின் விசுவாசம், தன் ஓவியங்கள், அவற்றுக்கு கிடைத்திருக்கும் வரவேற்பு என்று நீளமாய் பேசப் பேச, அமைதிப்படுத்துவதற்காய் தரப்பட்டிருந்த மாத்திரையின் தயவில் கண் செருகினார்... ஆனால் மகளின் கைகளைப் பற்றியிருந்த பிடி மட்டும் விலகவில்லை..!

13

வீடு இரட்டிப்பு மகிழ்வோடு அலங்கரித்து நின்றது. எஜமான் சுகமாகி வீடு வருவதோடு, அதன் ஒரே வாரிசு மனம் மாறி சில மாதங்களுக்குப் பிறகு தன் வாசற்படியேறும் சந்தோஷம்...

இம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் வேலுவுக்கு மூக்கில் வியர்த்து விடும். வந்து சேர்வதோடு மும்முரமாய் அலைவார்.

வீடு அலண்ட மாக்கோலம், சாம்பிராணி மணம், கடவுள் படங்களில் கதம்ப சரங்கள், சமையல் வாசனை என்று ஜமாய்த்தது. ஆளாளுக்கு வித்யாவை தலையில் தூக்கி வைத்து ஆடினார்கள்.

பிறந்த குழந்தையை 'நான் நீ' என்று ஆளாளுக்கு கையில் வாங்கி கோடிப் பொன் கை வந்தது போல பரவசப்படும் அதே பாவனை!

இந்த அன்பை, சுக சூழலை விட்டு ஏன் ஓடினோம்..?

நடந்தது கொடிய சம்பவம்தான்... ஆனால் அதற்கு இவர்களா பொறுப்பு? அப்பா, தன்னை வேலைக்கு அனுப்பியது தப்பு என்றால் அவர் இப்படி ஆகும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லையே. மற்ற தகப்பன்களைப் போல பதினெட்டிலேயே மகளைக் கல்யாணம் செய்து அனுப்பியிருந்தால் வாழ்க்கை வேறாகியிருக்கும்... இத்தனை ருசித்திருக்குமா?

ஒரு முறை விஜயன் சொன்னான் 'துறையிலேயே இருக்கும் கப்பல் பத்திரமாய் இருக்கும். ஆனால் துறையிலேயே இருக்கவா கப்பல் கட்டப்பட்டது..?' அது முற்றிலும் உண்மை.

சர்க்கரை வியாதி வந்த பின் இனிப்புகளைப் பார்த்தால் ஒரு மோகம் கிளம்புமாமே அதே போலொரு தாகத்துடன் வீட்டைச் சுற்றி வந்தாள். நல்லவேளை காலம் கடந்து விடவில்லை என்ற நிம்மதியுடன் அனுபவித்தாள்.

ஆனால் தன் சுயநலத்திற்காக திட்டமிட்டு ஏமாற்றிய விஜயனிடம் இன்னும் வெறுப்பிருந்தது.

எதிர் நீச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்தவளுக்கு கப்பலாய் [illegible]ன் பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் தன் நோக்கம் பற்றி மூச்சு [illegible]ாமல் பழகி விட்டு, ஒரு நாள் பூவும் புடவையுமாய் வந்து [illegible]றால் ஆயிற்றா..? மன்னிக்க முடியாமல் முரண்டியது மனம்.

ஆனால் அவனது உதவிகளும் மறக்கக் கூடியவை அல்ல. [illegible]ப்பான ஆண் துணை இல்லை என்ற ஏக்கமே எழாத [illegible]ந்த இக்கட்டில் துணை நின்றானே?

அதிலும் அவன் தாய் எத்தனை குணவதி. அதிகம் பேசாமல் எத்தனை ஆறுதலாய் உதவியாய் இருந்தார்கள்?

எளிய நூல் சேலையும் பெருக்கு நகைகளுமாய் அத்தனை எளியவள் வளர்த்தவனுக்கு இத்தனை பணத்தாசை எப்படி வந்தது? ஒரு பெண் மூலமாகவேணும் பெரும் பொருளை அடைய வேண்டும் என்ற வெறி ஏன்?

நீள பெருமூச்செறிந்தாள்.

லீலாவதிக்கு வழவழவென்ற வெற்று சிமெண்ட் தரையில் படுக்கப் பிடிக்கும். தலைக்கு சின்ன தலையணையைக் கொடுத்து விட்டு மதியம் ஒரு மணிநேரம் படுத்து விடுவாள். இன்று அருகே மகள் வேறு...

"நிறைவாயிருக்கு வித்தும்மா. அப்பாக்கு கசக் கேட்டுன்னதும் பயந்துட்டேன். ஆனா அதிலேயும் நன்மைதான் விளைஞ்சிருக்குது. இனி அவரும் கொஞ்சம் அடக்கி வாசிப்பாரில்லை..? அவரால தனியா சமாளிக்க முடியலை. காசுவரவா அது இதுன்னு விஸ்தீரிக்கட்டேப் போனால் கவனிக்க ஆள் வேணுமில்ல? மூணு நாலு பசங்க நின்னு பார்க்க வேண்டிய தொழில். இப்ப ஒன்னொன்னா விக்க ஆரம்பிச்சுட்டார்... எதுக்கு மடியில கனம் கூடக் கூட பயந்தானா? அதுதான் உன்னையும் பயமுறுத்திச்சு? எங்களை ஒதுக்கியும் நிறுத்துகின்ற எண்ணம் வேற... ஆக வியாபாரத்துல வெறுப்பே கூட வந்திருக்க அவருக்கு..."

துக்கமும் தன் தொட்டாற்சுருங்கி தனத்தின் மேல் வெறுப்புமாய் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் வித்யா. ஆனால் முன்பை விட தகப்பனிடம் பேசுவது எளிதாய் இருந்தது. இப்பிரிவு இருவரிடையேத் தொங்கிய திரையைக் கிழித்து விட்டது பெரும் ஆறுதலும் கூட...

"அப்பா உங்களுக்கு முகமது ரபி பாட்டுன்னா இஷ்டமே. இந்த காசெட் முழுக்க அவரோட ஹிட்ஸை ரெக்கார்ட் பண்ணியிருக்கேன் போட்டுமா?"

அறை விளக்குகளை அணைத்து விட்டு பவர்ணமியின் ஒளி மட்டும் நடுவில் இருளில் அமர்ந்து 14 பாட்டுக்களையும் கேட்டார்கள்.

"அக்கேலே அக்கேலே..

கஹா வாரு ஹோ ஹாய்"

ரவி குரல் தனித்து கிக்கிப்பாய் இழைய கண்மூடி "ச்சோ அற்புதம்" சிலாகித்தார் அப்பா. தம்பதியின் ரசனையை முதன் முறையாய் பார்த்து புரிந்தாள் மகள். அவருக்கு வேளா வேளைக்கு பழரசம் பிழிந்து மாத்திரை தந்தாள். நலம் விசாரிக்க வந்த பெரும்பாலானவர்களைத்தானே பேசி உபசரித்து அனுப்பினாள்.

"அப்பா அதிகம் பேசக் கூடாது அங்கிள். நீங்க சொன்னாப் புரிஞ்சுக்குவீங்கன்ற உரிமையில சொல்றேன். நீங்க வந்துட்டு போனதாய் சொன்னா அப்பா சந்தோஷப்படுவாங்க. என் எங்கிட்ட உடனே சொல்லலைன்னு திட்டு கூட விழும். ஆனா நமக்குமே முக்கியமா இருக்கணும்?"

எல்லாரோடும் சகஜமாய் பேசினாள்.

"ஏம்மா. எப்பவும் உங்க உள்ளங்கழுத்தில நகையிருக்கும். நீயு காணோம் கையில கூட ஒத்த வளையல்?"

"பிள்ளைன்னு பிறந்தது நீ ஒருத்தி. நீயும் கண்ணுல பாதிருக்க எதிலேயும் பிடிப்பில்லை ராஜாத்தி."

"எனக்கு உங்களை பழைய மாதிரிதாம்பா பாக்கணும்."

சிங்கக் கோவைக்கும் போட்டியாய் மின்னும் நகைகளுடன் [illegible] மீண்டும் ஜொலித்தாள். பார்த்த தந்தை முகத்தில் [illegible] பாச வெளிப்பில் பெற்றவர்கள் இருவரும் [illegible] நின்றார்கள்.

[illegible] திருப்திக்காக இவளும் நன்கு உடுத்தினாள். [illegible] அடுத்த "இன்றி." "க்கோசுக்ராம்" தனசேகர்

முழுமையாய் தேறிவிட்டதாய் சாட்சி நா. வீட்டின் மகிழ்வு முழுமைப்பட்டது.

கடந்த சில நாட்களாய் விஜயன் வரவேயில்லை என்பது மட்டுமே நெருடல்.

தேவைப்பட்ட போது கை தந்தவனை இப்போது கழட்டிவிட்டு விட்டதாய் ஒரு குற்ற உணர்வு.

தன் கோபம் மறந்து "கோபித்துக் கொண்டாரோ" என்ற பரிதவிப்பு வேறு.

அன்று மதியம் மூவருமாய் சேர்ந்து சாப்பிட்ட பின், அம்மா பாக்கும் குல்கந்தும் இட்டு சுருட்டித் தந்த தனி வெற்றிலையை மென்ற போது தாளாமல் கேட்டே விட்டாள்.

"விஜயனைக் காணுமேப்பா. நீங்க ஆஸ்பத்திரியில இருந்தப்போ நமக்கு அத்தனை உதவியாயிருந்தார்."

"தேவையிருந்தப்போ கை கொடுத்தார். இப்பத்தான் இங்க எல்லாம் சுச்சிதமாயிடுச்சேன்னு தன் வேலையில மூழ்கிட்டார் போல. அந்தத் தம்பிக்கும் ஒழியாதும்மா. பத்து பஸ் வச்சிருக்க நமக்கே மூச்சி பிதுங்குது. விஜயனுக்கு ஒரு டஜன் பஸ்சுங்க!"

"அது போதாதுன்னு அப்பா வேலையையும் இழுத்துப் போட்டுக்கிட்டாரு தானே உழைச்சு உசந்த பிள்ளைக்கே உண்டான அடக்கம். 'என்வேலையைப் போறேன். அப்படியே உங்களையும் முடிச்சுட்டு வரேன்பா. என்ன சிரமம்'ன்னு அலட்டாம செய்வார்."

வித்யாவிற்கு சிறுசிறுத்தது.

"ரொம்ப எளிய குடும்பம்னாரேப்பா..?"

"உன் தாத்தா கூட கஞ்சி குடிச்சு வளர்ந்தவருதான். முத பஸ்சை அவர் வாங்க, நாம அதை வச்சு படிப்படியா மேலேறினோம்? ஆனா விஜயனோட உழைப்பு அசாத்தியம்மா

நாம ரெண்டு தலைமுறையில பார்த்ததை பன்னெண்டே வருசத்துல எட்டிபிடிச்சேப் பிள்ளை?"

அப்பா சிலாகித்தார்.

"சேலம்பட்டி துத்துக்குடின்னு அங்கேயும் வொர்க்ஷாப் விஜயனுக்கு உண்டாம் வித்து ஆக அங்கேயே நம்ப பஸ் வேலையும் ஆயிடுது அங்கங்கே விஷயம் தெரிந்த மனேஜருங்க இவரு போல அந்தந்தவையும் நிர்வாகம் பண்ற அழகே தனி"

"என்னைய முடியலம்மா. கொஞ்சம் பதட்டப்பட்டா மூச்சு இறைக்கும் அடைக்கும் காசு நிருடராஜுங்கன்னு தெரிய வந்தா போங்கிடு உனக்கும் இனி இந்த மூட்டுத் தொழிலு தோதுபடாதுன்னு நாலு பஸ்சையேனும் வித்துடலாம்னு விஜயன்கிட்டேயே சொன்னேன். 'இப்ப வேணாங்கய்யா, பொறுப்போம் இப்பதைக்குப் பார்ட்னராய் வைத்தரேன். பிறகும் முடியலைன்னா வித்துடலாம்'ன்னார்."

"அவரை எவ்வளவு நாளாப்பா தெரியும்?"

"மணிமுத்தாறு ஜமீன் வீட்டை வாங்கறதுக்கு முன்ன நில, பண நிலவரம் பத்தி விசாரிக்க வந்ததுதான். நானும் ஜமீன்ட்ட எடுத்துச் சொல்லி சுமுகமா முடிக்க தந்தேன். அதுல நம்ப மேல பிரியம் ஏற்பட்டுப் போச்சு. அவரு அப்பா சமீபமாய் இறந்துட்டார் போல. குடும்பப் பெரியவங்க மாதிரி நிறைவா முன்நின்னு முடிச்சுக் கொடுத்தீங்கன்னு வந்து பேச, பழக அப்புறம் தொழில எஞ்சிராம் கண்டு கைகொடுக்கன்னு அப்படி நெருங்கினதுதான்."

"ரெண்டு மாசத்துக்கு முன்ன அவர் மாமா பொண்ணு கல்யாணத்தை நடத்தின அழகைப் பார்த்திருக்கணும் நீ... ...தனை நறுவிசாகத் தனி அலங்காரமில்லை அழுர்வந்தான் ...படியாப்பட்ட பிள்ளைங்க இருக்கறது."

...தன் தலைச் சற்றும் அதிகமானது வெற்றிலைச் சாறால் ...என்பது புரிந்தது.

காரின் வேகத்தைச் சற்று குறைத்தான்.

மனதில் இப்படி நூறு சிந்தனைகள் மாறி மாறி அலையடிக்கும் வேளையில் அதிக வேகம் போவது ஆபத்து என்ற எச்சரிக்கை உணர்வு.

"அம்மா, மணிமுத்தாறு வரைப் போகணும். போயிட்டு இருட்டறதுக்குள்ள வந்துடறேன்... என் பேமெண்ட், சலவ எல்லாம் இங்க எடுத்துட்டு வந்தா நல்லது."

அனுமதி கிடைக்காது என்ற தயக்கத்துடன் கேட்டவளுக்கு "சிட்டா வித்து துணைக்கு யாரையேனும் கூட்டிக்கறியா?" என்ற இயல்பான அனுமதி உடனே கிடைத்ததில் ஆச்சரியம்தான்.

அது தன் வாழ்க்கைக்குக் கிடைத்த சுப அனுமதியெனவும் தோன்றியது.

தான் நினைத்தது போல விஜயன் தன்னிடம் பிரியம் வைத்தது, கல்யாணப் பேச்செடுத்தது தன் பணத்துக்காக அல்ல. அவன் நிலைக்கு தன்னை விட சிறந்த வரன்கள் பல வரும். ஆக அவன் கணித்தது போல அன்று அவர்களிடையே நேர்ந்தது தற்செயலான... இல்லை தெய்வச் செயலான சந்திப்புதான்.

வந்த குடிகாரன் விஜயனின் ஏற்பாடு என்றால் தன் கால் பிசகியது எவர் ஏற்பாடு? பழக, பேச அற்புதமாய் சமய, சந்தர்ப்பம் அமைந்ததால்தானே குறுகிய காலத்துள் மிக நெருங்கினர்...

தன்னையுமறியாமல் தன்னில் நிமிர் ஊறி விட்டதோ?

அதனால்தான் அவனைப் பற்றிய முழு விவரம் அறிவதற்கு முன்பே, தான் ஏதோ சாம்ராஜ்ய இளவரசி போலும், ஏழைக் குடியானவனின் மகனாய் விஜயன் தன் கரம் பற்றுவதின் மூலம் ராஜ்யத்தை அடையத் திட்டுவதுமாய் செய்து... அதை வார்த்தையிலும் கொட்டி...

அன்று மதியம் அம்மா வழக்கம் போல தரையில் படுத்ததும் அருகே போய் மேலும் பேச்சு வளர்த்தாள்.

"எனக்கும் அப்போ விஜயன் ரொம்ப ஒத்தாசையம்மா."

"ம்ஜேரியும் உனக்குக் கால் பிசகி ஒரு வாரம் படுக்கையிலே கிடந்த ஒடனே..."

மறுபடி கால் பிசகியது போல கண்டியது.

"வாசிம்மா... உங்களை வீணாக் கலவரப்படுத்த வேண்டாம்னுதான் சொல்லலை."

"ஒத்தக் குழந்தை நீம்மா. உனக்கு என்னாக்கங்கறது தெரியாம கிடக்கறதுதான் கலவரம். விஜித்தம்பி யதேச்சையா இப்படி தனியா அவ்வாடநீங்களே... பிள்ளைங்க இல்லை' மாங்று கேட்கவும் உங்கப்பா விராமாய் உன்னைப் பத்தி அளந்து விட்டாங்க. 'எம்மக பஸ் ஓட்டிருவா. ரூட் செக்கிங் அவளோட போவா. பஸ் கலெக்சன் முடிச்சு வீடு வர ராத்திரி ரெண்டு கூட ஆயிடும்'ன்னா. பிறகு சொச்ச கதையையும் சொல்ல வேண்டியதாய் போச்சு. மனமிரங்கித்தான் அத்தனை உதவி செஞ்சுச்சு அந்த தம்பி. பஸ்ச பார்த்தத விடு. உன்னைக் கவனிக்கறதாய் போன் மூலம் சொல்லவும் எங்களுக்குக் குளுந்தேப் போச்சு."

தாயின் குளுமையையும் அனுபவிப்பதுபோல சற்று நேரம் கண்மூடிக் கிடந்தாள் அம்மா.

"பிறகு?"

"எனக்கு இந்த ரத்தினம் நம்ப வீட்டு மாப்பிள்ளையா வரக்கூடாதான்னு ஏக்கம். அந்தத் தம்பிட்ட கேட்டிருவேன். ஆனா உன்னிடம் சம்மதம் வாங்கறதுதான் சங்கடம்! பிறகு அவராகவே உன்னைப் பிடிக்கப் போய் வந்து கல்யாணப் பேச்செடுத்தப்ப... வித்துர மெய்யாச் சொல்றேன்... எனக்குப் புல்லரிக்கறுச்சு. தெய்வம் நம்மைக் கைவிடலைங்கற பரவசம்."

விக்கித்து தாயின் உணர்வு புரிந்தது. அவளுக்குள்ளும் அதே பரவசம் படர்ந்து புல்லரிக்கச் செய்தது.

"நம்ப பஸ்களுக்கும் டைமிங், டாக்ஸ் பத்தி விவரம் சொல்ல வந்தவர் இதையும் சொல்லி அனுமதி கேட்க, அன்னைக்கே வீட்டுல சாப்பிட்டுப் போக சொன்னேன்."

"அப்படின்னா அஞ்சலி? அவ எப்படி இங்க வந்தா. உங்களோட விருந்து சாப்பிட்டதாய் சொன்னா?"

"அவ வாய் திறந்தாலே பொய்தான்னு ஆகிப் போச்சு. வீட்டுக்கு வந்தவ எங்களைப் பார்க்க பயந்து வேலைக் காரங்ககிட்ட பேச்சு கொடுத்திருக்கா. அவ வாய் சாதுர்யந்தான் தெரியுமே. இனிப்பாய் பேசி விஷயத்தைக் கறந்ததுமில்லாம விஜயனோட அப்பா முன் ஆபீஸிலே பேசினப்போ ஒட்டும் கேட்டிருக்கா. அத்தனை சிறப்பா படிக்க வச்சும்... ஊஹூம், வேம்புக்குத் தேன் பாய்ச்சி வளர்த்தாலும் கசப்பு மாறாதுன்றாப்பல... நாஞ் சமையல்ல மும்முரமாய் இருந்த நேரம் இதெல்லாம் நடக்குது. அப்பா அவளைக் கையோட பிடிச்சு... ஏகக் கூத்தாயிடுச்சு. விஜயன் போற வரை அப்பாவை அடக்கி வச்சேன். பிறகு ராக்கெட் மாதிரி சீறுனார்."

இங்கு அடைந்த அவமானத்தில்தான் அந்த நாடக மாடினாளா அஞ்சலி? இங்கு கிடைத்த அடிக்கு அங்கு பழி தீர்க்கும் வஞ்சகம்.

"அஞ்சலி மணிமுத்தாறு வந்தாம்மா. வந்து விஜயனைப் பற்றி..."

அம்மாவிடம் ஓரளவு விவரம் சொன்னாள்.

"அந்த தம்பி தங்கம் வித்து. காலைல கூட போன் செய்து 'உங்க எலக்ட்ரிசிட்டி பில் கட்டிடட்டுமா. பாலாவுக்கு எவ்வளவு பணம் தரன்னு... கேட்டாரே."

"எங்கேருந்து... மணி முத்தாறிலேருந்தா?"

"ம்ம். வீட்டு வேலை மும்முரமாய் நடக்குது. நகர முடியலேன்னாங்க."

தன் ஓவிய பொருட்களைக் கொண்டு வரப் போவதாய் சொன்னதும் சாக்குதான் என்பது தாய்க்குப் புரிந்திருக்கும். அதுதான் அப்பாவிடம் கூட கேட்காமல் அப்படி தன்னை சர்வ சுதந்திரமாய் பறக்க விட்டார்களா..?

வித்யாவிற்கு வெட்கம் வந்தது. ஆனால் எந்த முகத்தோடு, விளக்கங்களோடு விஜயன் முன் நிற்பது என்று நினைக்க கூடவே வயிறு கலங்கியது!

14

மணிமுத்தாறு வந்து விட்டது. இனி ஐந்தாறு நிமிடங்களில் விஜயனைப் பார்த்து விடலாம்.

பச்சை மிளகாயுடன் வெல்லத்தை ஒருங்கே மென்ற அவஸ்தையுடன் ஓட்டியவள் 'சட்'டென ப்ரேக்கை அழுத்தினாள்.

அது இசக்கி ஆயாதானே?

அவ்வப்போது வேலையைப் பார்க்க வந்த ராஜத்திடம் இசக்கி ஆயா தம்பட்டம் அடித்திருக்கிறாள்.

'ஐயாக்கு இப்ப முக்கிய வேலை உங்க சின்னம்மாக்கு சிசுருஷை பண்றது மட்டுந்தான்' என்று. ஆகவே தன் வீட்டிலும் விவரம் கசிந்திருக்கிறது.

"ஆயா.. இசக்கி ஆயா.."

ஆயா இவளைச் சற்று முறைத்து பின்னரே நெருங்கினாள்.

"பொண்ணுங்க ஆனாலும் இப்படி புருஷம்மார அலைக்கழிக்கக் கூடாதம்மா.. தம்பி முக அருளேப் போச்சு.."

"இப்ப அவரு எங்க?"

"வேலை முடிஞ்ச மேஸ்திரி போனவுட்டு மொட்டமாடியில போய் உக்காந்துக்குவாரு.. எங் கைப்பக்குவ சமையலு கூட இறங்கலைன்னா பாத்துக்கம்மா... எண்ணெய நடவிட்டு உருண்டாலும் ஒட்டுறதுதான ஒட்டும். மனசுல என்ன ஏக்கமோ.. உங்க அப்பா தேறிட்டாருல்ல. அம்மா சௌக்கியமா?"

"ம்ம்.. நல்லாயிருக்காங்க. பேத்தியப் பார்க்கப் போறீங்களா?"

"பின்ன நானும் மோட்டு வளையப் பாத்தபடி கிடந்தா விளங்குமா? நாலு வார்த்தை பேசிப்பிட்டு வருவேன்.."

"வரேன் ஆயா. பார்ப்போம்."

காரை நகர்த்தினாள்.

அவன் பங்களாவின் வெளிகேட் பூட்டியிருந்தது. காரை வெளியே நிறுத்தி பூட்டியவள், பக்கவாட்டு சின்ன வாசல் வழியே நுழைந்தாள்.

மழை மேகம் மூடி சீக்கிரம் இருட்டியிருந்தது. இன்னும் விளக்கேற்றப்படாத வீடு சோகமாய் நின்றது.

முன்கதவும் பூட்டியிருந்தது.

பின்புறம் திறந்திருக்கக் கூடும். ஏனோ 'விஜயன்' என்று குரலெடுத்து அழைக்க வரவில்லை. நாக்கு எழவில்லை.

பின்புறக் கதவைத் தள்ள அது 'வா' என்பது போல விரிந்து வழிவிட்டது.

சுவரை சுவிட்சுக்காய் துழாவினாள்.

இந்தப் பக்கம் பரிச்சயம் இல்லாதது. கதவை வெளிச்சத்துக்காய் விரியத் திறந்தவள் கிடைத்த மங்கிய ஒளியில் உள்ளே போனாள். இப்போது கண் மங்கலுக்கு பழகிவிட கால்களை எட்டிப் போட்டாள்.

"யாரு.. யாரிருக்கா?" தன் குரலே பரிதாபமாய் கேட்க, மாடிப்படி ஏறினாள். படிகளின் உச்சியில் சுவிட்ச் இருப்பது தெரியுமாதலால் தட்டினாள்.

வீடு கண் திறந்தது-

இவள் அதைப் பார்த்தது போல அதுவும் இவளைப் பார்த்ததுதான் பிரமை. ஆனால் ஒண்டியாய், பெரிய வீட்டில் நிற்பது அவஸ்தை தா. "யார்.. யாரிருக்கா உள்ளே?" கேட்டாள் தீனமாய்.

அரவமேயில்லை.

அந்த அமைதி அச்சுறுத்தியது.

ஆயா சொன்னது போல விஜயன் மொட்டை மாடியில்தான் இருக்க வேண்டும். இவளைப் போல அவனும் தனிமையைத் தேடுமளவு செய்திருக்கிறான். எப்படியாவது தவ்வி ஏறி, அவன் முன் போய் நின்று விட வேண்டியது. தன்னை தேடி இத்தனை தூரம் வந்திருக்கிறாள் என்பதால் அவன் மனமிளகக் கூடும். அவள் கேட்கும் மன்னிப்பை தந்து விடவும் சாத்தியம்.

ஆக கோடியிலிருந்த திறப்புக்குப் போனாள்.

அதே போல அப்பா நொறுங்கலாய்த்தான் கிடந்தன படிகள்.

முதல் சில படிகளில் ஏறி நிமிர்ந்தாள். ஏதோ ஒரு கயிறைப் பற்றித்தானே பார்ஜான் போல பாய்ந்து படியேறினான்?

ஆனால் கயிறைக் காணோமே?

அருகிலிருந்த கம்பை எடுத்து மேலே சிலம்பமாய் வீசக் கயிறு விடுபட்டு வழிந்தது.

ஆகக் கம்பு இதற்காகத்தான் போலும்..

பட்டுக் கயிறின் முதல் முடிச்சைப் பிடித்தவள் சுவர் விளிம்பில் கால் வைத்து ஏறினாள். கையை மேலும் தூக்கி இரண்டாவது முடிச்சைப் பற்றி எம்பினாள். ஆனால் கையும் காலும் சேர்ந்து செயல்படாததால் கால் வழுக்கியது. அவசரமாய் மற்றொரு இறுக்கியபோது கால்கள் முழுதாய் வழுக்கின.

கயிறு கயிற்றோடு கட்டப்பட்ட மணி போல ஆடியது!

அவளுக்கு நம்ப சில கணங்கள் ஆனது... இப்படி அந்தரத்தில் தொங்கி ஆடுவது தான்தானா என்று!

வித்யாவை எப்போதுமே உயரங்கள் அச்சுறுத்தும். முரட்டு விளையாட்டுக்கள் ஒவ்வாது. அந்தப் பூஞ்சை மனம் தான் கொள்ளை அனுபவத்தில் திகைத்து முழுக்க சுருண்டு விட்டது.

ஆரம்ப திகைப்பு அடங்கவும், ஓரளவு சுதாரித்தாள். காலை உதைத்து மேலும் ஆடி சுவர் விளிம்பை எட்டி இறங்கிவிட முயன்றாள். ஆனால் கைப்பிடி நழுவியது. தோள்பட்டைகள் ஜவ்வாய் இழுபட்டன!

பார்வையைக் கீழே தணிக்க திரட்டிய தைரியம் கரைந்தது. கண்களை இறுக மூடியவள் கத்தினாள்.

"விஜயன்.. ப்ளீஸ் விஜயன் வாங்க.."

எத்தனை முறை அலறினாள் என்ற நினைப்பில்லை. எப்படி குரல் அத்தனை உரக்க எழும்பியது என்பதும் ஆச்சரியம்தான். ஆனால் திடீரென கீழே அவன் குரல் கேட்டது.

ரவையாய் இடிந்து குவிந்திருந்த செங்கல்லில் நின்றவன் உத்தரவிட்டான்.

"குதி வித்யா.. பயப்படாம குதி."

மறுகணம் பிடியை விட்டாள் அலறலுடன்!

பனிரெண்டு அடி உயரத்திலிருந்து விழுந்த பாரம் அவனையும் தடுமாற வைத்தது. ஆனால் முடிந்தளவு அவளுக்கு சேதம் நேராதபடி அணைத்தும் சரிந்தான்.

மேனியெங்கும் கண்ணாடும் ரவைக் கல்லுமாய் அப்படி சற்று நேரம் திகைத்துக் கிடந்தவள் மெள்ள அசைந்தாள்.

"விஜயன்?"

"ம்ம்."

"எங்க இருந்தீங்க?"

"நீரே முன்னறையில நீ தந்த ஓவியத்தை பார்த்துட்டு இருந்தேன். மேலே நிலவு லைட் எரிந்தது... பிறகு ஒரு சுவரும்... ஓடி வந்தான்."

நிலவோ சிரிப்பில் குலுங்கினாள்.

மௌனமாய் முறைத்தான்.

"பார்த்தா நீ கவிதையிலே வைஞ்சவாறு இப்ப இந்தக் சுத்து சுத்து போனுது வந்ததும் ஒரு குரல் தரக் கூடாதா...?" - புருவம் தூக்கினாள்.

"கூப்பிட்டேன்."

"சரி பதில் இல்லையின்னா எதுக்கு மொட்டை மாடி ஏறணும்? இப்படி அந்தரத்தில் சிக்கல் பண்ணவா?"

குரல் சீண்டிச் சிரித்தது.

இவளுக்கும் அது தொற்றிக் கொள்ள தூசி தட்டியபடி எழுந்தான்.

"ஆனா இப்படி செய்வேன்னு நினைக்கல வித்யா..."

முகம் வாட... "மன்னிப்பு கேட்கத்தான் வந்தேன் விஜயன். உங்களைத் தப்பாய் நினைச்சது, எடுத்தெறிஞ்சு பேசின தெல்லாம் ரொம்ப தப்பு." என்றாள்.

"நா அதைச் சொல்லலை." அவன் குரல் காதருகே... மிக அருகே கேட்டது. "நான் 'குதி'ன்னதும் எதையும் யோசிக்காம பிடியை விட்டியே அதைச் சொன்னேன்."

ஒரு கணம் நினைத்து பின் சிரித்தாள்.

"இனி உங்களைச் சந்தேகப்பட மாட்டேன். முழுக்க நம்பவேண்டியதுக்கு இது ஆரம்பம்!"

"நானும் முழுக்க யோசிக்காம அவசரத்தில் பண்ணிட்டேன்... நீரே சில மாசங்களெல்லாம் கூராய் ஒடிஞ்ச அந்த முருங்கை இல்லைன்னா கண்ணிலே பட்டிருந்தா ஆபத்து..."

அவன் தலையின் தூசியை தட்டிவிட்டவள் விரல்கள் நடுங்கின.

"சந்தேகப்பட்டதுக்காக தண்டனையின்னு அனுபவிச்சிருப்பேன்... ஆனா இத்தனைக்கும் காரணம் நீங்க எங்கிட்ட எதுவும் விவரம் சொல்லாததுதானே விஜயன்... ஆரம்பத்திலேயே சொல்லியிருக்கலாமில்ல...?"

கெஞ்சலாய் கொஞ்சினாள்.

"புகைப்புரவிக்கு முன்னே ஒரு கவிதை படிச்சேன் வித்யா. புகை புரவியில புலி சுற்ற முடியாதுன்னு போகும் அது. சந்தேகம், பயம், மிரட்சி, வெறுப்புன்னு நிறைய நிறைசான புகைக்குதிரைங்க மேலேறி நீ சவாரி செய்ய முயற்சி பண்ணிட்டிருந்தே... அது முடியாதுங்கறது உனக்காய் புரியட்டும்னு ஒதுங்கி நின்னேன். இப்ப நீயே வெற்றிப் புரவியில் ஏற முடிவு செய்து வந்துட்டே..."

அவளுக்குப் புரியவில்லை... ஆனால் வெகு அருகே நிற்கும் அவனை நிமிர்ந்து விளக்கம் கேட்கும் துணிவுமில்லை.

"வெற்றிப் புரவி அதாவது குதிரை யாருனு புரியலியா... இன்னுமா?"

"இப்படி நாடகபாணியில பேசினா... என்ன புரியும்?"

"வெற்றிக் குதிரை இந்த விஜயன்தான்!"

"ஓஹோ?" - அவனிடமிருந்து சற்று விலகி நின்றாலும்தான் மூளை சற்றேனும் செயல்படும் என்று நகர்ந்தவள் கால் பின்னியது.

இயல்பாய் அவள் தோள்களைப் பற்றியவன் தன் மீது அவளை இழுத்து சாய்த்தான்.

"என்ன... என்னதிது...?"

"வெற்றிப் புரவியில ராணி வித்யாவதி ஏறுவாங்களான்னு கேசிக்கை"

"அது-அது சரி வராது."

அவன் பிடி தளர்ந்தது.

"இன்னும் எம்மேல நம்பிக்கை வரலியா வித்யா?"

"உங்களுக்கு முதுகுவலி வந்திடக் கூடாதேங்கற கரிசனை. விஜயபுரவி என் ஐம்பது கிலோவைத் தாங்குமான்ற பரிதாபம்!"

சிரித்தவன் அவளைக் கட்டி இறுக்கினான்.

"இத்தனைத் தூரம் என்னைத் தேடியா வந்தே?"

உச்சந்தலையில் முத்தமிட்டான்.

"இல்லை.. ஆயானைப் பார்க்க.. வந்தேன்!"

"போக்கிரி... ரொம்பப் பேசறே..." என்றவன் அவள் உதடுகளை கோபமாய் முறைத்து பின் மென்மையாய் முத்தமிட்டான். சற்று முன் கயிற்றை இறுக்கியிருந்தது போலவே இப்போது காதலனை இறுக்கின வித்யாவின் கைகள்.

வீடு தன்னில் வாழப் போகும் தம்பதியரை சந்தோஷமாய் பார்த்தது..!

சுபம்